

Yêu Phu Quân Keo Kiệt

Contents

Yêu Phu Quân Keo Kiệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10: Đoạn Cuối	53

Yêu Phu Quân Keo Kiệt

Giới thiệu

Nàng đã phải trần trở bởi lẽ nàng đã tin nhầm người khi hắn là một tên buôn bán gian, hắn “ăn” nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phu-quan-keo-kiet>

1. Chương 1

Dưới ánh trăng, dung nhan người ngủ say điềm tĩnh như thế xinh đẹp như thế khiến tâm tư ta xao động không cách nào kèm chế.

Trời dần dần mờ tối, ánh mặt trời đầu hạ vấy sắc hồng trong trẻo xuống thành Dương Châu, khí nóng của buổi chiều muộn cũng theo màn đêm buông xuống mà thổi bay khí lạnh.

Một con ngựa già lão đảo cùng một nam nhân ăn mặc tả tơi, ung dung thong thả dọc con đường trở về thành.

Dáng con ngựa già kia thoát nhìn giống như hễ bước là sẽ nghiêng qua một bên, mặc dù nam tử kia ăn mặc không đặc biệt cao quý, nhưng ngoài miệng lại mang ý cười dịu dàng nho nhã khiến thoát nhìn hẳn giống một công tử anh tuấn nho nhã nhưng đây chỉ là thoát nhìn.

Chỉ cần nghe miệng hẳn lắm nhắm lung tung, hình tượng dịu dàng nho nhã gì đó đều như bị ngựa đạp nát, khắp người chỉ còn lại hơi tiền hôi thối.

“Tiền thuê của mười một nhà ở thành Đông? Ừ, đủ rồi! Tiền thuê ruộng. . . . còn thiếu một nhà, sáng mai lại đi thúc giục thu thêm lần nữa, qua mùa xuân là sẽ thu xong hết tiền!” Khiên Dương Thù vừa đi vừa nghĩ đến thành quả thu nợ, một chút cũng không chú ý tới con ngựa già cùng đi thu nợ đang đi chệch về phía bờ hồ.

Đi nửa ngày, cuối cùng Khiên Dương Thù mới phát giác bốn phía yên tĩnh không người, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên không phải chứ?! Hẳn trừng lớn mắt, con người nhanh trí đảo quanh, cuối cùng dừng lại trên con ngựa già bên bờ hồ, ngừng nhắm nhăm, hẳn còn không quên nhắc đi nhắc lại một câu.

“Bình thường Tiểu gia ta ày ăn uống ít lắm sao? Bảo mày cùng ta đi thu thuế mày cũng dám phát cáu, đi muốn chậm hơn ta đi bộ còn chưa nói, ngay cả phương hướng mà mày cũng sai sao!”

Bất quá hẳn nói mặc hẳn, không biết con ngựa già kia hưng phấn cái gì, nhanh chóng hí dài, tựa như bị thúc, vội vã chạy đi.

Mặc dù Khiên Dương Thù không muốn lãng phí thời gian để ý con ngựa kia giả chứng gì, nhưng trong nhà chỉ có một con ngựa, nếu không để ý tới nó, chẳng phải sau này sẽ phải tốn bạc mua con ngựa khác sao?

Nực cười! Chuyện lãng phí tiền bạc, người khác làm được, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không làm.

Cho nên dù tâm không cam lòng không nguyện, hẳn vẫn vén áo choàng không thể vá thêm được nữa, đi về phía bờ hồ.

Khiên Dương Thù nhú mày, đánh giá thứ “gì đó” khiến con ngựa hưng phấn không thôi.

Đây là cái gì? Thi thể chết trôi? Bất quá mặt mũi thi thể nữ nhân này nhìn không tệ. Cho tới bây giờ hẳn cũng không biết con ngựa nhà mình có đam mê kỳ lạ, không thích chơi với vàng bạc châu báu, lại đi thích thi thể chết trôi?!

Cái ‘vật’ này, không ích lợi gì còn chưa nói, không hay là còn phải tốn bạc an táng nàng, cái này mới là phiền!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng bỏ qua lớp quần áo quái dị không đứng đắn kia, da thịt nàng lại trắng nõn, mặt mũi sáng sủa, khiến hẳn không muốn buông tay mà dò xét hơi thở của nàng, muốn xác định có phải cô nương xinh đẹp này thật đã hồn lìa khỏi xác không. Còn thở! Mắt hẳn sáng lên, vội vàng cởi áo choàng phủ lên người nàng, rồi mới ôm lấy nàng xoay người lên ngựa.

“Muốn cứu người thì chạy nhanh một chút.” Không biết hẳn có bị vui mừng làm choáng đầu hay không, lại đi thương lượng với con ngựa.

Hẳn không hiểu, rõ ràng đây là việc lãng phí tiền bạc mua phiền phức, sao cả người hẳn lại cảm thấy vừa ý đẹp lòng? Nhưng hẳn không thể suy nghĩ quá nhiều, chỉ muốn cứu sống nàng, muốn nghe cái miệng có mùi đàn hương xinh đẹp của nàng gọi tên hẳn, nhìn nhìn nụ cười lúm đồng tiền khiến người ta chao đảo của nàng. Có lẽ thứ hẳn muốn rất nhiều, nhưng việc cấp bách vẫn là phải cứu sống nàng trước, dù sao hẳn tuyệt không có hứng thú gì với người chết.

Dường như con ngựa già không hiểu lời hẳn nói, cứ đầu không phục bày ra bộ dạng ốm yếu, mũi khi khi phun khí, đôi khi hẳn thúc chân vào bụng, mới nhanh chóng chạy như điên.

Một người một ngựa hiếm khi biểu hiện ra nhiệt tình và nóng vội với thứ không phải bạc, đón ánh tà dương chạy vội về thành Dương Châu.

Mạc Hi Dung yếu ớt tỉnh lại, khó hiểu nhìn bố trí cổ kính xung quanh, nhất là nam nhân ngồi trước bàn khấy bàn tính không ngừng.

Đây là bệnh viện? Hay là nơi khác? Quỳnh Dĩ và Mạt Trường đâu?

Cổ giữ vững tinh thần, nàng ngồi dậy hỏi: “Đây. . . . Là đâu?” Rất lâu chưa uống nước, cổ họng giống như bị giấy nhám chà qua, ồm ồm như tiếng quạ kêu.

Nam tử nghe tiếng của nàng, cũng không gấp trả lời, nhanh chóng rót một chén nước cho nàng, rồi mới kéo ghế dựa ngồi vào trước giường, đôi mắt như thành khăn nhìn nàng.

Vì sao lại giống như thành khăn?

Bởi vì Mạc Hi Dung cảm thấy bị hắt nhìn như vậy, nàng như biến thành một con thỏ nhỏ không cần thận rơi vào cạm bẫy, mà hắt chính là thợ săn, trong đầu toàn nghĩ muốn đun nấu nàng thành ba chén thỏ nướng than hồng hoặc thỏ hấp tương rồi nuốt luôn vào miệng.

Vội vã uống hết chén nước, nàng có chút khiếp đảm nhìn hắt. Nàng vốn không muốn nói nhiều, trừ lúc này muốn làm rõ tình huống, giờ đối mặt với nam nhân này nàng cũng không biết phải nói gì, dứt khoát chờ hắt lên tiếng.

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng hắt phá vỡ yên lặng trước, trực tiếp triển khai thắc mắc với tiểu mỹ nhân hắt cực kỳ hứng thú này.

“Cô nương, nhà nàng ở đâu?” Khiên Dương Thù trương ra nụ cười mà hắt cho là hiền lành nhất, hỏi.

Cô nương? Hắt đang tập kích cổ trang sao? Mạc Hi Dung cảnh giác nhìn hắt, trong lòng không ngừng nói thầm.

Phát hiện tươi cười dịu dàng hòa nhã không phát huy tác dụng với tiểu cô nương này, sắc mặt Khiên Dương Thù luôn tự nhủ là tươi cười không có địch thủ hơi cứng nhắc, khóe miệng cũng suy sụp đi một nửa.

Bất quá, cho dù có suy sụp đến thế nào thì cũng không thể dao động quyết tâm nhất định phải có được tiểu mỹ nhân của hắt? Hắt cố gắng trấn chỉnh, chưa từ bỏ ý định hỏi lại: “Cô nương không tiện nói cũng không sao, trong nhà cô nương có người thân nào có thể thông báo không, tại hạ sẽ mời bọn họ tới đón nàng?” Rồi thuận tiện đề cập chuyện thành thân, sau đó lại đón người trở về. Câu phía sau, hắt chỉ âm thầm bổ sung trong lòng.

Sau một lúc lâu, tiểu mỹ nhân vẫn không phản ứng với tươi cười thân thiện, ngữ điệu thân thiết của hắt, khiến hắt rất giống tự biên tự diễn, Khiên Dương Thù nhịn không được thở dài than vãn.

Thiết nghĩ mặc dù thanh danh ở thành Dương Châu không tốt, nhưng chỉ cần ra ngoài bàn chuyện làm ăn, không phải luôn có rất nhiều tiểu cô nương thật yêu thích nụ cười của hắt sao, tại sao dùng trên người tiểu mỹ nhân lại không có tác dụng?

Được rồi, nếu tiểu mỹ nhân không muốn nói gì hết, vậy đổi lại, cứ để hắt nói thôi!

“Khụ, cô nương, tại hạ là Khiên Dương Thù, là người Dương Châu, sinh năm Quang Võ, cho nên năm nay đã hai mươi lăm, bình thường làm chút việc buôn bán nhỏ, cha mẹ trong nhà khỏe mạnh, còn. . . . Cô nương, nàng sao vậy?” Miệng Khiên Dương Thù còn chưa khép, chợt thấy mặt nàng bỗng đổi sắc, tạm dừng việc giới thiệu hoàn cảnh gia đình lại, quan tâm hỏi thăm.

“Đây là nhà của anh?” Mạc Hi Dung run rẩy hỏi, thấy hắt gật gật đầu, sắc mặt nàng phút chốc trắng xanh. “Anh vừa nói nhà anh ở Dương Châu? Cho nên đây là Dương Châu?”

xí xí ình thanh minh chút, chị này xuyên, nên mình để chỉ xưng hô hiện đại, đoạn sau chị ấy thừa nhận rồi thì mình sẽ đổi xưng hô lại

“Đúng vậy.”

“Hiện không phải năm công nguyên hoặc năm dân quốc, mà là cái năm Quang Võ gì đó?” Một trận hoa mắt ập tới, nàng cố gắng chống đỡ hỏi tiếp.

Trời ơi! Sẽ không như cô tưởng chứ? Anh ta mặc cổ trang lại còn địa danh, tên năm, cô cô cô. rất. rất có khả năng. đã trở về cổ đại?!

“Tại hạ nghĩ trước mắt thánh thượng còn chưa có ý sửa niên hiệu, có chuyện gì sao, cô nương?”

Mạc Hi Dung tự nhận nàng không phải là nữ sinh bị đánh một đòn liền không dậy nổi, động hay không động tới cũng té ngã, bất quá. khả năng thừa nhận này cũng đã bị đập vỡ rồi.

Chuyện quá chấn động này khiến trí óc cố gắng tỉnh táo của nàng lại rơi vào hỗn loạn, trước mắt tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh.

Chỉ là trước khi té xỉu, dường như nàng nhìn thấy trong mắt nam nhân cổ đại kia toát ra vẻ lo lắng.

※※※

Khi Mạc Hi Dung tỉnh lại lần nữa, đứng trước giường nàng đã không còn là nam nhân ăn mặc tả tơi nói nhiều đến mức ồn ào huyền ảo kia nữa, mà là một cô bé ăn mặc mộc mạc, đáng người có hơi đầy đặn, trên mặt mang theo tươi cười thân thiết.

“Cô nương, người tỉnh rồi! Ngủ lâu như vậy, chắc là người đã đói rồi? Đến đây, uống trước chút canh gà dần bụng đi.” Cô bé chạy đến trước bàn, đổ một chén canh gà còn ấm, thật cẩn thận mang đến trước giường.

Nàng ta tươi cười hiền lành khiến Mạc Hi Dung không cách nào nẩy sinh ý định chống cự, hơn nữa mê man lâu như vậy, nàng cũng thật sự đói rồi.

Nàng nói cảm ơn, đón lấy chén canh gà, từ từ chậm rãi uống hết.

Chỉ là. sao nàng vẫn nghe như có tiếng húp canh? Hơn nữa còn có một ánh mắt nóng cháy chăm chú nhìn nàng, khiến cả người nàng không tự nhiên, chỉ có thể buông chén canh gà, nhìn về phía một người khác trong phòng.

Chỉ là vừa nhìn, thiếu chút nữa khiến nàng bật cười.

Đang là thời kỳ nào? Cổ đại thật sự đang trình diễn cảnh quý công tử bồn cùng sao?

Chỉ thấy ánh mắt cô bé nhìn chăm chăm chén canh gà, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh nuốt nước miếng, thậm chí còn có vài giọt nước miếng không cẩn thận chảy ra khóe miệng.

“Người. Người có muốn uống không?” Nhìn thấy vẻ thèm thuồng của nàng, Mạc Hi Dung dứt khoát giọng cao chén hỏi.

“Muốn! Đương nhiên muốn!” Cô bé gật đầu như đảo tỏi, với tay đón lấy chén canh của nàng, cũng không ngại canh còn hơi nóng, ực một cái, nước canh chui tọt vào cổ, không lãng phí một giọt nào.

Tướng ăn vội vàng của nàng khiến Mạc Hi Dung trố mắt cứng lưỡi, âm thầm nghĩ, có phải nàng đã được một gia đình nghèo khó cứu giúp không, bằng không sao cô nương này lại có dáng vẻ chịu đói lâu năm?

“Aiz. Người thực đói sao? Có muốn uống thêm chút nữa không?” Nàng chỉ chỉ canh gà còn dư trên bàn, cô nương kia liền giống như nhân vật hoạt hình, hai mắt phụt sáng phóng ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, khiến nàng muốn phì cười.

“Thật sao? Ta có thể ăn sao? Ta có thể sao?” Cô nương kia vui mừng thiếu chút nữa hoa tay múa chân, xông đến trước bàn chuẩn bị giải quyết thật nhanh, nhưng bỗng như lại nghĩ đến điều gì, chậm rãi rụt trở về. “Không được, đây là đại ca nấu cho người bồi bổ, nếu như bị đại ca biết cả chén canh gà lớn này đều do ta uống, chỉ sợ sẽ phạt không cho ta ăn cơm một tháng!”

Khoa trương đến thế sao? Chỉ là chén canh gà thôi mà, sao phải đến mức phạt không cho người ta ăn cơm?

“Người. Người tên gì?” Mạc Hi Dung vốn định nói nàng ấy cứ việc uống, bất quá vừa lên tiếng mới phát hiện căn bản là nàng không biết tên của tiểu cô nương này, liền sửa miệng dò hỏi.

“Ta họ Khiên, Khiên trong Mẫn Tử Khiên, tên là Bách Dạng, người cứu người là đại ca ta, tên là Khiên Dương Thù.” Khiên Bách Dạng không quên lời đại ca đã tha thiết dặn dò nhất định phải giới thiệu hẳn

thật hay trước mặt cô nương có thể là chị dâu tương lai này, nhưng tuyệt đối không để nàng ra cửa, tránh phải nghe thấy mấy lời đồn đại bậy bạ truyền khắp thành Dương Châu nhưng nàng lại không biết, hành động mới vừa rồi của mình đã làm bại lộ tính tình nhỏ nhen, keo kiệt của đại ca.

“Bách Dạng, người cứ uống, không sao đâu, nếu đại ca người biết, ta sẽ nói với hắn là ta bảo người uống.” Mạc Hi Dung cười nhẹ, đoán “Đại ca” trong miệng nàng ấy, chắc hẳn chính là nam nhân nàng gặp khi tỉnh lại lần đầu.

“Thật sao? Cô nương, người thật tốt!” Ô, may mà đại ca chọn thê tử tương lai không cùng một dạng với hắn. “Người đã biết tên của ta, vậy tên người là gì?” Đương nhiên, đây cũng là điều đại ca dặn phải hỏi.

“Ta tên Mạc Hi Dung.” Nàng không hề đề phòng, hoặc là vì thoát nhìn cô bé này không có ý xấu, khiến nàng dễ dàng thốt ra.

“Mạc Hi Dung. Ta gọi tỷ là Dung tỷ được không?” Đôi mắt đảo một vòng, miệng Khiên Bách Dạng giống như phủ mật, bắt đầu kết bạn làm thân với nàng.

Mạc Hi Dung gật đầu, xem như đồng ý. Thấy thế, Khiên Bách Dạng đánh rần tùy côn, bắt đầu thăm dò hoàn cảnh gia đình của vị cô nương thần bí này.

Ha ha, mặc dù canh gà thật hấp dẫn, nhưng nhiệm vụ đại ca đã dặn làm còn quan trọng hơn, đổi lại nghe ngóng xong tin tức còn có thể đổi thành bạc, đương nhiên nàng muốn hỏi thật rõ ràng!

Mạc Hi Dung thấy Khiên Bách Dạng tươi cười, bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát, khiến nàng không nhịn được co người lại.

Sao nụ cười của hai huynh muội nhà này đều gây cảm giác. quái dị?!

Đợi Mạc Hi Dung uống canh xong, Khiên Bách Dạng nhanh nhẹn thu dọn gọn gàng chén đĩa trên bàn, rồi bê tới từng thùng từng thùng nước nóng, đổ vào trong bồn tắm lớn, còn rải lên đó vài cánh hoa tươi.

“Nằm lâu như thế, ta đoán nhất định tỷ rất muốn tắm rửa, cho nên vừa rồi đã nấu nước, chờ tỷ tỉnh lại là có thể dùng.” Khiên Bách Dạng nâng Mạc Hi Dung đã nằm lâu khiến tay chân không còn sức lực, đi từ từ xuống giường.

Ha ha, mặc dù nước ấm đã được chuẩn bị tốt, nhưng chủ ý này cũng không do nàng nghĩ ra, mà do đại ca giống như bị Nguyệt lão cột dây tơ hồng của nàng dặn dò riêng.

Nếu không, bình thường bọn họ tắm rửa chỉ được dùng nhiều lắm là một chậu nước ấm, sao có thể hưởng thụ cả một bồn nước lớn, lại còn rải lên đó biết bao nhiêu cánh hoa đã hái trộm được nữa chứ?

“Cảm ơn. Chỉ là Bách Dạng à, giờ để ta lại một mình là được.” Không quen cởi quần áo tắm rửa trước mặt người khác, Mạc Hi Dung miễn cưỡng vịn vào tấm bình phong bên cạnh, có chút ngượng ngùng nói.

Cho dù Bách Dạng và nàng đều là nữ, nhưng nàng đã quen tự lập, cho dù hiện tại thân thể yếu ớt, nhưng việc nhỏ như tắm rửa cũng không cần người khác giúp.

Nhưng Khiên Bách Dạng đang bùm bùm đánh bàn tính trong đầu sao lại dễ bỏ qua như thế, nàng chu miệng, chớp chớp mắt, cực kỳ đáng thương nói: “Dung tỷ, thân mình tỷ vẫn đang rất yếu, ta giúp tỷ không được sao? Hay. Tỷ chê tay chân ta vụng về?”

Hắc hắc, nàng đã tỉnh rồi, trừ việc đã điều tra cụ thể tỉ mỉ hoàn cảnh gia đình của Dung tỷ, còn phải vận dụng kỹ năng vẽ tranh để kiểm thêm, vẽ xong một bức “Mỹ nhân tắm rửa” tặng cho đại ca, đến lúc đó. còn sợ không lừa được ngân lượng sáng bóng trong túi đại ca sao?

“Không, không phải. Chỉ là.” Mạc Hi Dung lộ vẻ khó xử, luôn nói năng trôi chảy, lúc này lại ấp úng, nàng không biết nên từ chối thế nào.

“Chỉ là sao?”

“Việc này. Aiz, vậy nhờ muội giúp ta thay quần áo vậy! Cái khác ta có thể tự mình làm không?”
Đây đã là cực hạn của nàng, thêm nữa thì nàng không chấp nhận được.

“Có thể, có thể! Trong lúc chờ ta có thể ngồi đây vẽ tranh không?” Khiên Bách Dạng thân thiện yêu cầu.

Dù sao cũng rảnh rỗi, nếu Dung tỷ muốn tự tắm rửa, đúng lúc nàng cũng có thể thừa dịp này vẽ nhanh một chút, dù sao nhìn người thật sẽ có hơn tưởng tượng.

“Vẽ tranh?” Mạc Hi Dung lộ vẻ nghi ngờ.

Vẽ tranh gì? Ở đây không có núi non phong cảnh, đừng nói là vẽ nàng nhé?

“Đúng vậy! Nếu tỷ không muốn ta giúp, ta thật rảnh rỗi, hay. Dung tỷ đổi ý, muốn ta giúp tỷ tắm rửa?” Nàng khẽ cười hỏi, chỉ là đã đoán được Mạc Hi Dung sẽ không đổi ý.

“Muội vẽ vẫn hay hơn, ta tự tắm.” Sớm quên sự nghi ngờ về chủ đề của bức tranh, Mạc Hi Dung quả quyết trả lời, nhấn mạnh mình tuyệt đối sẽ không đổi ý.

“Ta cởi quần áo giúp nhé, Dung tỷ.” Khiên Bách Dạng lộ vẻ mặt hưng phấn vươn tay về phía nàng.

“A. Vậy làm phiền muội.”

Nhìn ánh mắt Khiên Bách Dạng như hổ như sói, tựa như cực kỳ hứng thú với việc cởi quần áo cho nàng, Mạc Hi Dung nhận không được hơi lùi bước, một lần nữa lại nghĩ trong lòng người nhà này. thật lạ

※※※

Nửa đêm, trong thư phòng của Khiên gia, hai huynh muội đang tiến hành mua bán tin tức có được hôm nay.

“Đại ca, mặc dù Dung tỷ không nói cụ thể, nhưng căn cứ vào những điều tiểu muội ta nghe ngóng và dự đoán, quê nhà Dung tỷ hẳn là cách thành Dương Châu khá xa.” Bằng không sao ngay cả “thanh danh tốt” của đại ca tỷ ấy cũng chưa từng nghe thấy?

“Rồi, sau đó?” Khiên Dương Thù tán thưởng ném ra một đồng tiền, hỏi tiếp.

“Keo kiệt, quá keo kiệt!” Khiên Bách Dạng thật cẩn thận cất đồng tiền kia, tiếp theo báo tin tức quan trọng thứ hai. “Còn nữa, chính là tin quan trọng nhất, nhà Dung tỷ đã không còn ai, ngay cả bạn bè tốt nhất cũng không thấy tung tích. Nói tóm lại, tỷ ấy đã không còn người thân, cho thấy. Hắc hắc!” Hồi tưởng lại lúc chợt nghe tin tức vừa lòng hả dạ này, cho dù hiện đang mua bán tin tức, nàng vẫn không giấu được thứ tình cảm hưng phấn.

“Tin tức quan trọng! Có thưởng!” Lần này Khiên Dương Thù hào phóng ném ra ba đồng tiền, khoe miệng cũng lộ ra tươi cười thật to.

Không thân không thích vừa vặn thích hợp trở thành vợ ta! Ha ha, đây không phải là ông trời giúp hần sao?

“Còn nghe được thêm tin tức gì nữa không?”

“Hắc hắc, đại ca, nghe đến tin tiếp theo tuyệt đối ca sẽ không hối hận.” Khiên Bách Dạng đột nhiên vung tay, lòng bàn tay nhỏ bé mập mạp chìa về phía trước, tỏ vẻ phải trả tiền trước thì mới được nghe.

Khiên Dương Thù cũng không ngu ngốc, muội muội nhà mình lợi hại thế nào hần còn không rõ sao? Cô gái nhỏ này dám nói thế, liền cho thấy tin tức này rất quan trọng, hơn nữa nàng có tham thiên thì cũng không dám tham đến trên người hần.

Hần hào phóng lấy một xâu tiền trong tay áo ném lên bàn.

“Nói thử xem tin tức của muội có đáng giá cả một xâu tiền này không?”

“Đáng! Đáng! Nhất định rất đáng!” Khiên Bách Dạng nhìn xâu tiền leng keng kia, trong mắt như có hai ngọn lửa trên đỉnh hai cây đèn cây lớn.

“Hôm nay ta giúp Dung tỷ tắm rửa thay quần áo. Đợi chút! Đừng trừng ta, là vì thân mình Dung tỷ vẫn chưa khỏe, tiểu muội ta mới giúp một tay!” Đột nhiên cảm nhận được ánh mắt muốn giết người, nàng vội vàng giải thích.

Khiên Dương Thù hừ lạnh, phát phát tay ý bảo nàng nói tiếp.

“Lại nói đại ca hâm mộ ta là đúng, da Dung tỷ non mềm trắng như tuyết, tựa như chỉ cần bóp một cái là chảy nước, còn đáng người. Chắc chắc! Là nữ nhân mà tiểu muội còn nhịn không nổi.”

“Cho nên?” Hắn dâng tặng một ánh mắt giết người, muốn nàng ít nói đến mấy chuyện. hấp dẫn người không đâu, ra chộc hắn.

Đáng giận mà! Nghĩ đến việc cả người nương tử tương lai của hắn lại bị cô gái nhỏ trước mắt này xem hết, đáy lòng hắn như bị đánh, thật không dễ chịu.

“Cho nên tiểu muội đã vẽ một bức mỹ nhân tắm rửa, mặc dù chưa thể lột tả hết cái thần của Dung tỷ, nhưng nét quyến rũ ấy ít nhất cũng giống bảy tám phần, mời đại ca chiêm ngưỡng” nàng cung kính rút bức tranh từ sau lưng đặt lên bàn, rồi thuận tay sờ đến râu tiền kia.

Thấy hai mắt Khiên Dương Thù đã không thể rời khỏi bức tranh kia, nhưng nàng vẫn rất ý tứ, quan tâm hỏi: “Không biết đại ca có hài lòng không?”

“Cầm tiền xong liền rút!” Khiên Dương Thù hiếm khi không giữ vững phong độ, trực tiếp ném người ra ngoài, đóng sầm cửa, cài then cẩn thận.

Nhìn bức “Mỹ nhân tắm rửa” trên bàn, hắn không khỏi run rẩy.

Người trong tranh, áo ngoài tụt xuống, một dải tóc nửa che nửa đầy đôi mắt sáng trong, chỉ tiếc quần áo trên người quá mộc mạc, khiến người đang xem cảm thấy chướng mắt.

Tiểu mỹ nhân của hắn phải mặc loại quần áo tốt nhất, mới thể hiện rõ phong tình, thứ quần áo vải thô tồi tàn này thật đã làm hỏng hình tượng của nàng.

Hắn bước nhanh đến trước bàn mài mực chấp bút, rồi mới thật cẩn thận lấy bức tranh đem tới bên cạnh bàn, vừa nhìn người trong tranh, vừa ghi lại những thứ nàng còn thiếu.

Hắn muốn cho nàng thứ tốt nhất, mặc kệ giá cả!

2. Chương 2

Gần đây thành Dương Châu đang đồn đãi một tin tức, đó là Khiên Dương Thù giấu một tiểu thiếp trong phủ, hơn nữa còn cực kỳ yêu thương, không tiếc ném ra một số tiền rất lớn để cung phụng.

Nuôi tiểu thiếp? Quả là ly kỳ?

Trên đời này, nam nhân tam thê tứ thiếp thực bình thường, ở các nhà giàu có tiểu thiếp vào cửa không ngừng, tuy không thể so với hậu cung của hoàng đế, nhưng ít nhất cũng có thể xây thành một Bách hoa các, cho dù gia cảnh kém hơn, cũng sẽ tìm nạp một tiểu thiếp, hưởng thụ chút cái gọi là thê thiếp đầy đàn.

Bất quá nam nhân tầm thường nuôi tiểu thiếp cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chứ tam quái của thành Dương Châu con gà trống sắt Khiên Dương Thù nổi danh nuôi tiểu thiếp, đúng là giữa ban ngày nói chuyện Liêu trai.

Tuy Khiên Dương Thù không giống nhất quái của Dương Châu ghét nữ nhân thành tánh, nhưng muốn hắn chỉ tiền tìm nữ nhân thì tuyệt không có cửa, trừ phi là người khác chiêu đãi, hoặc cô nương người ta tự động dâng tận miệng, nếu không Khiên Dương Thù hắn cũng sẽ tuyệt duyên với chốn làng chơi.

Nhưng gần đây trong thành Dương Châu bùng nổ một màn, tam quái Dương Châu lại lùng sục mua quần áo nữ nhân, thậm chí còn mua thêm nhiều phấn son, nữ trang trân cài.

Tin tức này vừa truyền ra, liền trở thành đề tài bàn tán mới nhất lúc no cơm rảnh rỗi của thành Dương Châu.

Dù sao nhiều người đều biết, tam quái Dương Châu còn có một muội tử (em gái), nhưng với trình độ yêu tiên như mạng của huynh trưởng, nàng chỉ có thể sống khốn khó đừng nói gì đến phấn son, ngay cả quần áo vải vóc cũng chỉ là màu trắng không thêm hoa, kiểu dáng thì xưa lơ xưa lắc.

Ngay cả người thân của mình cũng phải sống khắc khổ, không biết Khiên Dương Thù cất giấu cô nương tuyệt sắc xinh đẹp như tiên thể nào, khiến hần cam nguyện vung tiền như nước chỉ để vui lòng mỹ nhân?

Bất quá bàn tán cũng chỉ là bàn tán, khác với các thương buôn giàu có thích ganh đua khoe khoang tiểu thiếp xinh đẹp nhà mình, tam quái Dương Châu lại làm ngược lại, không những không cho người ra cửa, càng không cho nàng ra gặp khách.

Cho nên dù chuyện nàng kia xinh đẹp thế nào được bàn tán rầm rĩ khắp thành Dương Châu, nhưng với cái kiểu bo bo giữ cửa của Khiên Dương Thù, không kẻ nào có may mắn được nhìn thấy dung nhan của nàng.

.

“Dung tỷ, Dung tỷ! Đại ca của muội lại tặng mấy thứ cho tỷ này!”

Tiếng Khiên Bách Dạng hô lớn từ xa truyền tới, Mạc Hi Dung ngồi ở trên giường buông quyển sách đang đọc trong tay, chờ đợi nàng ta xuất hiện.

Tính tình hai huynh muội này thật đúng là trái ngược nhau. Nàng lạnh nhạt nhìn bóng người kia chạy tới gần, rút ra kết luận.

Tính từ khi được nam nhân kia cứu đến nay, đã qua mấy tháng, mà từ ngày nàng có thể xuống giường, nam nhân liền chưa hề xuất hiện thêm lần nào, nhưng từng rương trang sức châu báu cùng các loại quần áo mới may cứ không ngừng được đưa đến phòng nàng, còn thức ăn nước uống và các vật dụng hằng ngày thì càng không cần nói đến, mặc dù không thoải mái tiện dụng bằng hiện đại, nhưng với thời đại bấy giờ, cũng coi như đã trên tiêu chuẩn.

Đương nhiên, thỉnh thoảng nàng cũng muốn ra cửa nhìn xem, chứ không phải nằm chết già trong căn phòng này, cầm lấy mấy cuốn sách cổ không hiểu lắm đọc giết thời giờ, cũng không biết tại sao, mỗi khi nàng nhắc tới việc muốn ra ngoài, cô gái nhỏ Bách Dạng này liền dùng ngàn vạn lý do kỳ quái không cho nàng ra khỏi cửa.

Thí dụ như, lần đầu tiên nàng nhắc tới việc muốn ra ngoài, cô gái nhỏ kia đã nói thế này “Dung tỷ, tỷ mới vừa khỏi, đại phu nói bệnh này không thể ra gió, nghỉ ngơi thêm rồi hãy nói sau!”

Sau đó, chờ khi nàng cảm thấy mình đã khỏe mạnh như người bình thường, nàng lại đưa ra yêu cầu lần nữa, lý do của Khiên Bách Dạng lại là “Dung tỷ, gần đây bên ngoài đang bàn tán về bọn trộm cướp ác ôn, đáng sợ đến mức tất cả mọi người không dám ra khỏi cửa, chúng ta vẫn nên chờ trong nhà đợi yên ổn rồi hãy tính!”

“Bách Dạng, ta muốn.” Lần thứ ba nàng hỏi.

“Hắc hắc, đại ca của ta nói mấy ngày này là những ngày xấu nhất trong hoàng lịch, không nên ra ngoài!”

“Bách Dạng, ra ngoài.” Nàng chưa từ bỏ ý định lại nhắc thêm một lần.

“A! Ta chợt nhớ còn có chút việc bận! Dung tỷ, ta đi trước!”

Sau đó, cô gái nhỏ vụt đi như chạy, trốn mất dạng, khiến ngay cả dịp để kể hết cuốn tiểu thuyết vừa đọc nàng cũng không có, đứng một mình trong phòng thổi gió.

Nếu chỉ một, hai lần, nàng sẽ không có cảm giác gì, nhưng đã rất nhiều lần, khiến dù nàng muốn đánh bạo dò hỏi nguyên nhân cũng khó.

Nàng chỉ còn cách tìm thời cơ tự mình vụng trộm chuồn ra ngoài một chuyến, dù sao cũng đã xuyên qua thời không đến thành Dương Châu cổ đại, đây không phải là cơ hội mỗi ngày đều xảy đến, nếu không là phúc thì là họa, sao không mở rộng lòng nhìn xem khắp chốn?

Đúng lúc Mạc Hi Dung trầm tư suy nghĩ, Khiên Bách Dạng kích động đẩy cửa phòng ra, vừa thấy nàng liền y như cũ lớn tiếng ồn ào, “Trời ơi! Dung tỷ! Tỷ có biết hôm nay đại ca ta lại mua thứ gì không? Tỷ tuyệt đối không thể tưởng tượng được đâu, là Tuyết cơ lộ (dung dịch đường trắng da dầy bà con ạ :v) do nhị quái nổi danh Dương Châu điều chế đó!”

“Tuyết cơ lộ, đó là cái gì?” Sau khi đến, câu nàng hay nói nhất đại khái chính là câu này, dù sao nàng cũng từng là một học sinh, vẫn luôn có chút tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Tuyết cơ lộ rất nổi tiếng, mỗi tháng chỉ điều chế được trăm bình, trong đó mười bình là để cống vào cung, mười bình là kẻ kỳ quái kia tặng riêng cho thê tử, cho nên bán ra ngoài cũng không quá tám mươi bình, có thể nói là ngàn vàng khó kiếm!”

Tám mươi bình? Hình như cũng không quá nhiều Bất quá Bách Dạng nói nửa ngày, nàng vẫn không nghe ra, trừ sản lượng rất ít, rốt cuộc Tuyết cơ lộ này quý giá chỗ nào?

Thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh vô lo, Khiên Bách Dạng khó tin đá chân liên tục, ngồi cũng ngồi không yên kêu gào bên cạnh nàng: “Dung tỷ! Sao tỷ có thể bình tĩnh đến thế?!”

Mạc Hi Dung nhú mày, ung dung rót chén nước uống, không hiểu vì sao tin tức này có thể khiến Khiên Bách Dạng sợ lên sợ xuống như thế?

Nói đến cùng, cũng không biết mỗi lọ có công dụng gì?

“Vậy muội hi vọng ta có phản ứng gì?” Chịu không nổi ánh mắt chỉ trích của Khiên Bách Dạng, nàng hít sâu một hơi hỏi, “Đừng nói muội muốn ta hưng phấn lớn tiếng kêu gào nha?”

“Việc này.” Khiên Bách Dạng đột nhiên không nói được, sau một lúc lâu mới co quắp lên tiếng, “Không phải, chẳng qua Tuyết cơ lộ là thứ phi tần trong cung sử dụng! Hôm nay Dung tỷ tựa như phi tử trong cung, có thể dùng được một lọ, nếu là muội, chỉ cần có thể dùng một giọt, muội chết cũng cam lòng!”

“Dùng một giọt thì có gì là khó? Nếu muốn muội cứ lấy mà dùng.”

“Dung tỷ, thế tuyệt đối không được.” Khiên Bách Dạng lộ vẻ sợ hãi lắc đầu.

Nếu không vì Dung tỷ, với tính keo kiệt nổi danh của đại ca, sao lại có chuyện tiêu tốn cả đồng ngân lượng chỉ để mua một lọ gì đó ăn không đủ no mặc không đủ ấm như vậy chứ?

Lại nói, ngay cả quần áo mới hôm nay nàng mặc trên người, cũng chỉ bởi vì muốn may quần áo mới cho Dung tỷ, nàng mới có thể được thơm lây mà may hai bộ, nếu không nàng hẳn cũng chưa thể mặc được loại quần áo nhẹ như lông chim này?

Chỉ là được chút thơm lây này đã khiến nàng chịu nổi khổ bị đại ca xem thường, sao có thể lại dùng bình Tuyết cơ lộ mà đại ca phí một số tiền lớn mua cho Dung tỷ chứ?

Không thể dùng, không thể dùng được!

“Đại ca muội đâu có đáng sợ đến thế?” Mạc Hi Dung lắc lắc đầu, không tán đồng nói, “Hắn đối xử tốt đến thế với một người ngoài như ta, sao có thể bạc đãi muội muội ruột chứ? Nếu ở đây ta có một bình, hẳn đã sớm chuẩn bị nhiều bình đưa tới phòng muội.”

Nhiều bình Tuyết cơ lộ? Nàng cũng không dám vọng tưởng, chỉ cần nhỏ một giọt vào bồn tắm, nàng đã muốn cười trộm rồi!

Thấy mắt Mạc Hi Dung tràn đầy tin tưởng đại ca, Khiên Bách Dạng không khỏi thương xót vỗ vỗ tay nàng, “Dung tỷ, chỉ vì tỷ chưa tìm hiểu kỹ đại ca ta, mới có thể nói những lời này, nếu tỷ.”

Thấy nàng đang nói một nửa đột nhiên dừng lại, Mạc Hi Dung tò mò ngắt đầu hỏi: “Ta làm sao?”

Ý thức được thiếu chút nữa mình đã vạch trần đại ca, Khiên Bách Dạng sợ đến mức nhanh chóng bụm miệng không dám nói lung tung nữa, bất quá lòng hiếu kỳ hiếm khi được khơi dậy của Mạc Hi Dung lại nổi lên.

“Bách Dạng, muội nói nếu ta làm sao?”

“Không, không có gì!” Nàng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trả lời.

Không xong! Nếu cứ tiếp tục, cho dù Dung tỹ không ra ngoài nghe mấy lời bàn tán đồn đãi, chỉ sợ cũng bởi vì nàng lẩm miệng lại phơi bày hết sự thật mà đại ca cật lực giấu giếm!

“Ha ha, Dung tỹ, ta còn có việc phải đi, lát nữa đại ca sẽ phái người đưa Tuyết cơ lộ vào phòng tỹ.” Nàng cười khan hai tiếng, vừa nói vừa lui ra.

Vừa nói xong, người đã đẩy cửa chạy ra ngoài.

Mạc Hi Dung lại chẳng kịp nói gì liền thấy nàng ta chạy mất bóng, chỉ có thể lắc đầu, lần nữa quay vào phòng.

Chỉ là, lời Khiên Bách Dạng chưa nói xong giống như một khối đá, khiến trong nỗi lòng bình tĩnh của nàng nổi lên sự tò mò như những vòng tròn đồng tâm nổi trên mặt nước.

Nàng bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc người nhà họ Khiên giấu giếm bí mật gì?

Đêm dài yên tĩnh một bóng đen chậm rãi đẩy mở hai cánh cửa phòng khách, nương theo ánh trăng nhìn kỹ người ngủ say trên giường, nhẹ giọng thở dài.

Bóng đen này chính là người mà thật lâu rồi Mạc Hi Dung không gặp - Khiên Dương Thù.

Sau khi gặp nhau hôm ấy, trừ việc mua đủ thứ cho nàng, hắn bỗng nhiên ký kết xong một khoản mua bán khiến ban ngày hắn gần như không ở trong phủ, chỉ có thể thừa dịp đêm dài yên tĩnh, vụng trộm đột nhập vào phòng nàng, nhìn dung nhan diễm tĩnh ngủ say của nàng để giải nỗi khổ tương tư.

Ngồi lên giường, hắn nâng bàn tay to nhẹ chạm đến da thịt nhỏ nhắn mềm mại mịn màng của nàng, thậm chí muốn vươn tay vào chần nắm bàn tay nhỏ bé, cảm nhận mềm mại của nàng.

Không biết có phải do nàng ngủ quá say không, hành động phóng túng này của hắn lại không đánh thức nàng, khiến hắn càng thêm lớn mật chạm vào má, hôn đôi môi ửng hồng xinh đẹp của nàng.

Ban đầu còn sợ nàng giật mình, cho nên hắn chỉ chậm rãi liếm hôn lên đôi môi anh đào, không dám quá phóng đảng, cho đến khi cảm giác tê dại trên môi khiến nàng không tự giác mà rên nhẹ ra tiếng, hắn liền thừa dịp xâm nhập, mạnh mẽ cướp đoạt ngọt ngào của nàng.

Vừa ngừng hôn, thấy người trên giường than thở vài tiếng, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn liền nổi ý xấu, chậm rãi kéo áo nàng xuống, lộ ra một bên tròn trịa trắng nõn.

Ngay khoảnh khắc kéo vạt áo کیا, Khiên Dương Thù bỗng uất hận mình vì đã trêu đùa như thế.

Bởi vì khi mắt vừa nhìn thấy cảnh đẹp, hắn không chỉ muốn đóng dấu ấn của mình lên, mà càng thêm khát vọng được đè nàng xuống dưới người, bừa bãi yêu thương!

Tròn trịa kia trắng nõn trong suốt dưới ánh trăng chiếu rọi, khiến hắn khát khao dùng một tay nắm lấy, cảm nhận xúc giác tuyệt vời khi chạm đến. Nhưng hắn lập tức lên án mạnh mẽ ý nghĩ của chính mình.

Nếu chạm vào, sao hắn có thể giữ vững lý trí? Sợ chưa đầy một hơi đã ăn sạch tiểu mỹ nhân rồi!

Nghĩ đến đây, hắn vội lấy lại bình tĩnh, vội vàng cúi xuống để lại dấu ấn của mình trên ngực nàng, rồi nhanh chóng kéo sửa quần áo của nàng lại, thậm chí dùng chân quần nàng thật kỹ, không để lộ ra chút cảnh xuân khiến người ta mơ màng nào.

Aiz. Mỹ nhân gần ngay trước mắt lại không thể muốn làm gì thì làm, rất giống ngân lượng trải đầy trước mắt lại không thể chạm vào, thật khiến lòng người đau quá!

Khiên Dương Thù đứng bên giường nhìn thật lâu, YY không ngừng rồi mới buông tay xoay người, không biết rằng hắn vừa mới bước ra, người trên giường liền lặng lẽ mở đôi con ngươi trong trẻo, hai má xấu hổ ửng hồng trong đêm tối, nhìn chằm chằm phương hướng hắn rời đi.

Trời ơi! Người vừa rồi chính là đại ca của Bách Dạng sao?

Hắn.sao hắn có thể làm thế với nàng?!

Nếu buổi chiều không ngủ hơi nhiều một chút, giờ này nàng sẽ không dễ tỉnh, với thói quen bình thường, khi ngủ nàng rất khó bị đánh thức, cho dù bị ăn nhiều đậu hủ hơn nữa nàng cũng không hề biết.

Mạc Hi Dung ôm môi ngồi dậy, nghĩ đến cảm giác giật mình sợ hãi khi vừa chợt tỉnh liền phát hiện có người hôn mình.

Kỳ thật nàng vốn muốn hô lên, nhưng hắn lại thừa lúc mà chui đầu lưỡi vào, khiến lời lên đến miệng lại bị ép nuốt xuống, sợ rằng phản ứng mãnh liệt sẽ nảy sinh việc không hay, nên nàng đành giả vờ ngủ say.

May mắn trong phòng chỉ có một ngọn nến nhỏ mỏng manh, mới có thể che giấu biểu cảm vờ ngủ cứng ngắt của nàng, chỉ là không ngờ rằng, sau khi hôn xong hắn lại.lại. Trời ơi!

Bây giờ suy nghĩ trong đầu nàng đều là cảnh tượng xấu hổ đó, không biết nên phản ứng thế nào. Bỗng nhiên, trong đầu Mạc Hi Dung chợt lóe, vội vàng xuống giường, cầm ngọn nến trên bàn bước đến trước gương.

Thoáng kéo rộng vạt áo, kiểm tra nơi hắn vừa chạm vào, dưới ánh nến chớp chớp không rõ, nàng thấy trên da thịt trắng nõn của mình đột ngột xuất hiện một vết đỏ ửng.

Nàng với tay chạm vào dấu ấn còn lưu độ ấm của hắn, đôi má trắng mềm xinh đẹp liền nhuộm đỏ không kém gì dấu vết trên ngực, vẻ mặt cô gái luôn luôn lạnh nhạt chợt đầy e thẹn đáng yêu.

Bị nam nhân gần như xa lạ này tiếp xúc thân mật, nàng nên cực ghét bỏ mới đúng, nhưng. hình như không có, thậm chí nàng còn có chút vui sướng khi hắn yêu thích nàng.

Không xong rồi! Nàng sống yên tĩnh quá lâu, cho nên não bị úng rồi phải không? Mạc Hi Dung ảo não vỗ vỗ trán, nhưng khóe miệng lại cong cong, oán giận này rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Khiên Dương Thù, rốt cuộc ngươi là người thế nào.” Nàng thì thào nói với ánh trăng.

Nghĩ vấn khó giải tràn ngập trong đầu, trước ngực lại là ấm nóng chưa tan của dấu vết đỏ hồng kia, đè nặng lòng nàng, khiến người luôn luôn ngủ ngon như nàng có một đêm mất ngủ.

Cùng một tòa nhà, ở nơi đó, không biết lòng ngươi có như ta, nghĩ suy, một đêm không ngủ đến khi trời sáng.

Hôm sau, cả đêm không ngủ, sáng sớm Mạc Hi Dung lại bị Khiên Bách Dạng đánh thức, nói là muốn đi xem vật quý mà đại ca mua về cho nàng.

Mạc Hi Dung vốn không muốn đi, nhưng nghĩ lại, đi là có thể chạm mặt Khiên Dương Thù, nàng liền chỉnh sửa quần áo có hơi rối loạn, theo Khiên Bách Dạng đến đại sảnh.

Mặc dù gọi là đại sảnh của Khiên gia, nhưng mỗi lần nhìn thấy người ta đều nhin không được mà thở dài một hơi.

Vì sao?

Vấn đề lại quay trở về tuyệt chiêu tiết kiệm độc môn bí truyền của Khiên Dương Thù. Cái gọi là “Đại sảnh” đó, nghe tên thì thật lớn, đại trạch Khiên gia là do tổ tiên truyền lại, dùng một chữ ‘đại’ để mô tả đúng là không sai, quan trọng chính là không khỏi ‘đại’ đến mức phát hỏa.

Trong đại sảnh, trên dưới trái phải trống không, trừ một cái ghế đầu, một cái bàn nhỏ cho Khiên Dương Thù, mấy thứ khác? Không có!

Ghế ngồi cho khách, trước kia vẫn có, nhưng lúc này? Ngại quá, không có!

Không có ghế, vậy khách đến, mời trà thì phải làm sao? Hắc hắc, đương nhiên cũng không có!

Khiên đại thiếu giải thích thế này: muốn uống trà thì uống ở nhà là được, Khiên gia nhà hán không mời trà.

Có việc muốn bàn? Được thôi! Bất quá vui lòng ngắn gọn, tránh việc người nói đến tê chân, ta nghe càng phát hỏa, bởi vì không có ghế ngồi, cho nên khách đến gặp đều hiểu nguyên tắc này, nếu không chuẩn bị sẵn nước trà và ghế dựa, vậy nói được bao lâu thì cứ nói bấy lâu.

Vì sao đại sảnh Khiên gia lại biến thành cái dạng này?

Thì ra Khiên Dương Thù đã tính trước, nếu có cướp đến nhà liền cho bọn chúng thấy thảm trạng “Nhà chỉ có bốn bức tường”, đánh mất ý định ban đầu, cho nên mọi thứ bị hư trong đại sảnh, bỏ đi rồi thì không mua mới, ngay cả cái ghế đầu và cái bàn nhỏ kia, cũng là do lão gia Khiên gia ra ngoài kiếm gỗ về sửa chữa mới có mà dùng.

Đương nhiên Mạc Hi Dung không biết rõ mọi chuyện, bởi vì bình thường nàng đều ở viện nơi Khiên Dương Thù đã sửa sang, nên thấy tình cảnh bình dị của đại sảnh mà cảm thấy kỳ quái, nhưng thấy Khiên Bách Dạng tỏ vẻ đã quen, nàng cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ im lặng xem xét vật Khiên Bách Dạng lôi lôi kéo kéo.

“Trời ơi! Dung tỷ, đây là Phẩm điệp đó! Là rượu do Hoàng Phủ gia và Vạn Hương lâu độc quyền bán ra đó!” Khiên Bách Dạng hưng phấn ôm lấy một bình rượu, rồi lại vội vàng buông ra, vòng qua bên cạnh cầm lấy cái khăn thêu uyên ương hai mặt (hình thêu nổi rõ lên cả 2 mặt vải) của phường thêu nổi danh Dương Châu. “Còn cái này. . . . là mẫu khăn thêu mới nhất của phường thêu đó!”

Mấy thứ cao cấp nhất của thành Dương Châu, đều bị đại ca mua hết về nhà sao? Việc này so với cuộc sống tả tơi hằng ngày của nàng, quả là không thể chấp nhận mà!

“Ừ. . . .” Mạc Hi Dung lơ đãng ừ một tiếng, mấy thứ cao cấp quý giá này không hấp dẫn được sự chú ý của nàng, so với mấy thứ này, nàng càng hy vọng có thể nhìn thấy. . . . hán.

Khiên Dương Thù thương lượng xong việc mua bán với các quản sự, đưa cho đối phương một ít ngân lượng xong liền xoay người quay về đại sảnh, khi hán vừa bước chân vào cửa, đúng lúc đối mặt với Mạc Hi Dung.

Dưới ánh sáng ban ngày, chạm phải đôi mắt nóng cháy của nam nhân này, trong lòng nàng không khỏi hoảng loạn, vội vàng ngoảnh mặt không dám nhìn hán.

Vừa vào cửa liền gặp người mình vẫn mong nhớ ngày đêm, trong lòng Khiên Dương Thù vốn vui vẻ, nhưng nàng cuống quýt xoay người, dáng vẻ như không muốn liếc nhìn đến hán, khiến hán bị đả kích nghiêm trọng.

Aiz, sao lòng dạ nữ nhân lại khó dò đến thế? Buổi tối vẫn tốt hơn, nàng thật điềm tĩnh mặc hán muốn làm gì thì làm. Hán thầm nghĩ trong lòng.

“Đại ca về rồi!” Khiên Bách Dạng không chú ý đến sóng ngầm cuộn cuộn giữa hai người, lộ vẻ mặt ngây thơ chạy đến chờ thưởng.

“Ừ.” Ánh mắt Khiên Dương Thù chưa từng rời khỏi Mạc Hi Dung đang đưa lưng về phía hán, ừ hử với chào đón của muội muội nhà mình.

Nàng vẫn ghét hán thế sao? Trừ việc không thèm nói chuyện, ngay cả liếc nhìn hán cũng không nguyện ý?

Phía bên này, xoay lưng đi mà trong lòng Mạc Hi Dung phập phồng lo lắng, mười ngón tay mảnh dẻ nắm chặt lấy khăn thêu, dấu ấn đỏ hồng trên ngực bị quần áo che giấu, tựa như đã bị hán yếm bùa, nóng không chịu nổi.

Tối hôm qua nàng suy nghĩ cả một đêm, không phải đã sớm nói với chính mình, nhất định phải tìm cơ hội hỏi hán ‘vì sao lại làm thế với nàng’ rồi sao?

Bây giờ, nếu nàng cứ e lệ không dám lên tiếng, lần sau gặp mặt hán, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Trong lòng đã quyết, Mạc Hi Dung xoay người, cổ lấy dũng khí lên tiếng, “Khiên thiếu gia, ta.ta có việc muốn nói với ngài.”

3. Chương 3

“Mời cô nương đi trước!” Khiên Dương Thù lễ độ lui bước, nhường Mạc Hi Dung đi trước.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, chỉ cần có thể ở cùng mỹ nhân, cho dù muốn hắn diễn mấy trò đùa tạp nham hắn cũng làm, huống chi là việc thoải mái dạo hoa viên Khiên gia này.Ặc, chắc phải thu hẹp diện tích vườn rau, đẩy nhanh quá trình đàm phán?

Lúc ở trong sảnh khi nàng đưa ra yêu cầu, hắn vui ngập trời muốn lập tức đồng ý, nhưng vì muốn biểu hiện mình thực bình tĩnh, trầm ổn, đành kèm chế xúc động muốn cười to, cố tỏ vẻ không việc gì đi theo phía sau nàng.

“À. Khiên thiếu gia.” Trù trừ nửa ngày trong vườn rau của Khiên gia, cuối cùng nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý, mới dám quay lại nhìn hắn nói chuyện.

“Cứ gọi tại hạ là Khiên ca ca!” Hắn rất nóng vội muốn nàng bỏ đi lối xưng hô xa lạ, kết quả lại nói ra những từ mà mình cực kỳ hy vọng nàng sẽ gọi.

Thấy đôi mắt đẹp của nàng nhìn trừng trừng kinh ngạc, trong lòng Khiên Dương Thù âm thầm hô không ổn.

“Không. Khụ! Ý tại hạ là, nàng đã để Bách Dạng gọi nàng là Dung tỷ, tuổi của tại hạ cũng lớn hơn nàng, nàng gọi ta một tiếng ‘Khiên đại ca’ cũng không kỳ cục chứ.” Hắn nhẹ khụ một tiếng, vội vàng xoay chuyển lời muốn nói, không lộ ra chút đường đột nào.

“Ừm.” Vốn dĩ Mạc Hi Dung hơi bị vội vàng của hắn dọa nạt, sau khi nghe hắn giải thích, mới thả lỏng cười cười với hắn.

Lời vừa rồi hắn là hắn nói nhầm! Bằng không sao lại muốn nàng gọi hắn thân mật như vậy? Nàng thầm tìm lý lẽ biện hộ cho hắn.

“Khiên đại ca, tối hôm qua. hình như có người vào phòng ta.” Nàng uyển chuyển lên tiếng, dù sao bảo nàng trực tiếp nói rõ chuyện tối hôm qua, nàng vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

“Có người?!” Có sao? Tối hôm qua, sau khi hắn đi thì đâu có ai!

Khiên Dương Thù hoàn toàn không liên tưởng đến - “Nam nhân” không nên xuất hiện trong khuê phòng của cô nương người ta chính là hắn!

Nhìn thấy vẻ mặt không rõ nguyên do của hắn, Mạc Hi Dung có chút lo lắng bổ sung: “Hơn nữa ta cảm thấy bóng người này có chút quen mắt. Rất giống. Rất giống.”

“Giống ai?” Khiên Dương Thù tức giận ùng ùng hỏi, trong mắt lóe tia bạo lực tàn sát.

Ranh con! Ban đêm mà cũng dám xông vào khuê phòng của tiểu mỹ nhân, nếu để hắn bắt được, không đánh gãy chân chó của tên khốn kia mới là lạ!

“Giống.” Mạc Hi Dung sợ hãi nhìn hắn, vẻ mặt ngượng ngùng đợi hắn tự hiểu ra.

Biết mình lén lút đi ‘trộm hương’ bị bắt gặp, nhưng Khiên Dương Thù vẫn tỏ vẻ tự nhiên nói tiếp, “Ta hiểu rồi, chắc đêm qua gió lớn bóng cây lung lay nhiều đã dọa nàng sợ rồi?”

“A? Vậy.lẽ nào.lẽ nào là vậy.” Bị hắn nói như thế, nàng cũng chỉ có thể nuốt lời vốn muốn nói trở vào bụng, nói theo lời hắn.

Chỉ là. Nàng vẫn có chút sợ hãi, sợ nam nhân này đến thêm vài buổi tối, mỗi đêm nhất định nàng sẽ lo lắng chờ đợi mà không ngủ được.

Xét đến chất lượng giấc ngủ, tuy nàng không dám lớn tiếng phản bác mấy lời ‘trợn mắt nói dối’ của hắn, nhưng vẫn thật cẩn thận đưa ra biện pháp dung hòa.

“Khiên đại ca, ta có thể nhờ Bách Dạng đến ngủ cùng ta không? Nếu không ta sợ sau này khi gió lớn, vừa đến đêm ta liền sợ đến mức không ngủ được.”

Lời vừa nói ra, Khiên Dương Thù liền nhú mày, do dự cả buổi.

Nếu để con bé Bách Dạng kia ngủ cùng nàng, vậy sao hắn có thể vào khuê phòng nàng lúc nửa đêm? Chứ đừng nói tới việc biến gạo sống thành cơm chín, sớm ôm tiểu mỹ nhân về nhà.

“Không được sao?” Nàng cắn môi dưới, lộ vẻ đáng thương nhìn hắn.

Nếu không được. Nàng. Nàng cũng không biết phải làm thế nào. Ánh mắt cầu xin này vừa xuất hiện, Khiên Dương Thù liền ngã ngựa - bình bại như núi đổ, vội gật đầu đồng ý, cũng không thêm nghĩ việc này sẽ làm tổn thất của hắn bao nhiêu ích lợi nữa.

Aizzz, thấy ánh mắt nàng như vậy, bảo hắn sao có thể nói không?

Nếu không cách nào từ chối yêu cầu của nàng, vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp đẩy con bé Bách Dạng này rời nhà thôi.

Bất quá, ông trời vẫn không đối xử tệ với hắn, bởi vì so ra việc này không khác gì bàn việc mua bán? Hắn vốn là đại ca, hắn sẽ không qua loa đá muối muối ra ngoài, nhưng vì hạnh phúc của chính mình, cũng vì thu thêm nhiều ngân lượng. Hắn đành phải có lỗi với Bách Dạng thôi.

Muội muội ơi muội muội, đừng trách đại ca vô tình, vì có thể lần này chính là lần duy nhất trong đời đại ca động lòng, muội phải chấp nhận số phận mà chịu hi sinh thôi!

Lúc này, đứng ở đại sảnh mừng rỡ thưởng thức bảo vật, lưng Khiên Bách Dạng bỗng nhiên lạnh buốt, nhin không được rùng mình một trận.

Hử? Thời tiết thay đổi sao?

※※※

“Hùng lão gia, xin hỏi vì sao ngài muốn đề ra cuộc giao dịch này? Đến nay Khiên mỗ vẫn luôn khó hiểu, phiền ngài giải thích chút nghi hoặc này.”

“Ha ha, việc mua bán này quả thực sẽ khiến Khiên huynh nghi ngờ.” Một nam nhân dáng vẻ khôi ngô, trên mặt đầy râu cười nói, “Bất quá Hùng mỗ làm vậy đương nhiên là có đạo lý của mình, dù sao thương gia thì cái gì cũng có thể ăn, chỉ không thể ăn chia lỗ vốn!”

“Nói vậy cũng đúng.” Hắn gật đầu phụ họa, nhẹ phẩy phẩy quạt, bất quá vẫn nói về chuyện chính, “Hùng lão gia vẫn chưa giải thích rõ với Khiên mỗ, vì sao không là muội muội của ta thì không được?”

Không phải lòng dạ của người làm đại ca như hắn nhỏ nhen, không cho phép người ta yêu thích em gái nhà mình, mà bởi vì con bé Bách Dạng kia không cá tính không dịu dàng thùy mị, trình độ yêu tiền cũng giống hắn đến bảy tám phần, ngay cả mặt mũi cũng không thể gọi là xinh đẹp như tiên, càng đừng nói đến đáng người. Xét tiêu chuẩn mỹ nhân mà nói, là có hơi dầy đà một chút.

Cho nên không thể trách hắn hoài nghi Hùng lão gia có rắp tâm bắt lương, muốn biết rõ vì sao hắn ta kiên trì muốn dùng Bách Dạng làm điều kiện trao đổi.

“Không biết Khiên huynh có còn nhớ hay không, chuyện Hùng mỗ đến quý phủ uống trà lần trước?” Hùng lão gia nhắc lại tình hình lúc đó, không khỏi lại muốn cười phá lên.

Lần đó đã thật sự cho hắn ta hiểu được thế nào là “Tiết kiệm” đích thực.

Mặc dù hắn ta đã sớm nghe nói về đại sảnh trống rỗng mênh mông và đạo đãi khách đặc thù của Khiên gia, nên hắn cũng đã chuẩn bị sẵn nước trà và cái bàn nhỏ, chỉ là hắn không ngờ được, trà thơm và điểm tâm mà mình chuẩn bị lại thành mỗi câu mê hoặc con mồi, dù một cô bánh bao nhỏ tròn tròn chạy tới.

“Đương nhiên là nhớ kỹ.” Với tình cảnh lần đó, Khiên Dương Thù cũng nhớ mãi không quên.

Bởi vì Hùng lão gia đã thật sự chuẩn bị bàn, nước trà cùng điểm tâm tốt nhất, mà em gái của kẻ yêu tiền như mạng là hắn, tham ăn thành tánh giống hết mấy con thú nhỏ, bị từng đợt mùi thơm dẫn dụ đến đây, há miệng cắn điểm tâm trong tay Hùng lão gia, khiến thiếu chút nữa là hắn đã phun luôn ngụm nước trà trong miệng!

Khi ấy, ngay cả khuôn mặt tươi cười luôn thường trực cũng không còn cười nổi, thầm nghĩ nhanh chóng kéo muội muội nhà mình đi, đá về nội viện cho đỡ phải chường mắt mắt mặt.

Sau này, hắn đã tự kiểm điểm thật sâu sắc, nhận thấy mặc dù tiết kiệm, nhưng cũng không đến nỗi khiến người nhà đói đến mức đó chứ?!

“Thiết nghĩ Khiên huynh đã nhớ ra chuyện lần đó rồi.” Hùng lão gia nhếch miệng, chỉ còn chưa cười ha hả trước mặt Khiên Dương Thù thôi.

“Aizz, khiến ngài chê cười rồi!” Mở rộng quạt giấy, dù chưa từng cảm thấy lúng túng, Khiên Dương Thù cũng không nhịn được mà trở nên ngượng ngùng, “Chỉ là. xá muội đã làm ra việc như thế, Hùng lão gia ngài.”

“Chỉ có thể nói rau xanh cải trắng, mỗi người mỗi sở thích.” Hắn ta vẫn không trả lời trực tiếp, mà dùng phương pháp ‘lấy bốn lạng đẩy ngàn cân’ làm đáp án.

Nghe câu trả lời của hắn ta, Khiên Dương Thù tỉ mỉ nhìn đôi mắt thành khẩn của hắn ta, bàn tính trong lòng hắn liên tục lợc xọc tính lợi so hại.

Kỳ thật muội muội nhà hắn cũng đã đến tuổi phải xuất giá, chỉ là mấy gã đến cầu thân đều là nhóm người hạng hai mà hắn không để vào mắt, Hùng lão gia có ý với muội ấy là điều hiếm thấy, mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy bộ mặt đích thực của Hùng lão gia giấu dưới đám râu ria xồm xoàm kia (dự là anh này cũng thuộc hàng cực phẩm, ko biết có truyện về đôi này không nhỉ), nhưng dựa vào hào quang của gia cảnh, cách thức trò chuyện, sánh đôi với muội muội nhà hắn quả là rộng rãi có dư, hơn nữa hắn đang buồn phiền việc phải làm thế nào để đá Bách Dạng ra khỏi phủ, nếu hôn sự này đạt thành, không phải cũng tiện cho bản thân mình sao?

Tính toán xong, khoe miệng Khiên Dương Thù trương ra vẻ tươi cười thản nhiên.

“Đã thế, Khiên mỗ thực nguyện ý ký kết việc mua bán này cùng Hùng lão gia.”

“Vây. Khiên huynh, việc này chúng ta liền cứ thế mà quyết định chứ?”

“Hùng lão gia. Không, hắn là phải đổi cách xưng hô rồi.” Khiên Dương Thù mỉm cười, “Em rể!”

“Ha ha, anh vợ đã nói thế, ta đương nhiên sẽ không thể không tuân.” Hùng lão gia hờn hậu cười ra tiếng, giao dịch của hai người đạt thành trọn vẹn.

“Cho nên, việc đó xem như xong?” Khiên Dương Thù cẩn cẩn thận thận xác nhận lại lần nữa.

“Đương nhiên! Lợi nhuận không chia cho người trong nhà thì còn chia cho ai chứ? Huống chi thủ đoạn buôn bán của anh vợ có tiếng là cực cao! Hợp tác với huynh nhất định có thể khiến chúng ta đều thu được lợi.”

“Ha ha ha, em rể thật sự đã quá tăng bốc rồi !”

“Đâu có, đâu có!”

Hai nam nhân khẽ chạm chén rượu trong tay, cứ thế mà thỏa thuận giao dịch và cuộc đời của Khiên Bách Dạng.

Mà cái người bị bán, bị tính kế, lại vẫn hồn nhiên không biết số mạng mình bị thay đổi, rúc trong chăn ngủ say sưa.

※※※

Sáng sớm, Khiên Dương Thù liền qua loa cầu thả gọi người nhà đến, hân hoan vui mừng tuyên bố tin tức tốt, không ngờ đáp lại hắn là rống giận của bọn họ.

“Cái gì?!”

“Thằng bất hiếu!”

“Gia môn bất hạnh mà!” (cụm từ này hay, xin phép để nguyên :v)

Ba lời nói khác nhau đồng thời hét ra, mặc dù lời không giống nhau, nhưng ngữ điệu chấn động tuyệt đối là nhất trí.

Khiên Dương Thù thanh thơi uống hớp trà, không hề xấu hổ nhìn nhóm người nhà đang chấn động quá độ, không ngại phiền nhắc lại một lần, “Con nói, con đã bán tổ trạch (nhà do tổ tiên để lại) rồi.”

“Tổ trạch mà con cũng dám bán? Con có còn lương tâm không?” Người hò hét đầu tiên là Lão gia của Khiên gia, ông run run tay, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

“Nếu không có lương tâm, con sớm đã bán luôn cái đại trạch nuôi muỗi này rồi, sao còn có thể ở đây?” Bất quá cũng bởi vì giá cả lần này khiến hần hài lòng, lại có khuyến mãi đáng giá kèm theo, nên mới có thể thuận lợi như thế.

“Đại ca, bán nhà rồi muội phải ở đâu?” Khiên Bách Dạng là người thứ hai hô lên, đôi má đang nhai bánh bao phồng lên.

“Ở đâu? Đương nhiên chúng ta sẽ mua một ngôi nhà mới để ở, còn muội. . . .” Hần ngáp ngừng, cảm hếch hếch về phía bóng người đang đi từ bên ngoài vào. “Sẽ ở với Hùng lão gia bên kia.”

“Hùng lão gia gì? Vì sao muội phải ở với Hùng lão gia bên kia?” Đôi má trắng nõn của Khiên Bách Dạng tái nhợt, nhìn nam nhân khôi ngô càng lúc càng tới gần ngoài cửa, ngay cả dũng khí chạy đi nàng cũng không có.

Hần. . . .không phải hần tìm nàng tính sổ chuyện lần trước chứ?

“Đúng vậy! Vì sao Bách Dạng phải ở với Hùng lão gia bên kia?” Vợ chồng Khiên gia cũng vội vã truy hỏi.

Tin tức chấn động cứ ào ào chạy tới khiến bọn họ không còn lòng dạ nào nghĩ tới tòa nhà đã bị bán đi, thậm chí nghĩ phải hỏi rõ ràng về tương lai của nữ nhi bảo bối trước đã.

“Bởi vì con đã hứa gả muội ấy cho Hùng lão gia, hôn lễ có thể từ từ mà bàn, nhưng nếu chúng ta chuyển nhà, để muội ấy cùng vị hôn phu tương lai bồi dưỡng chút tình cảm cũng không tệ lắm.”

“Muội không muốn!” Khiên Bách Dạng nhìn nam nhân râu ria xồm xoàm đang bước vào, cảm thấy hần căn bản không giống thương gia, nói là thổ phỉ thậm chí còn hơi thiếu ấy! Nàng run rẩy thân mình trốn phía sau Khiên Dương Thù, ánh mắt sợ hãi muốn trốn khỏi nam nhân kia. “Muội. . . . muội không muốn ở cùng Hùng lão gia gì đó!”

“Ta nói này Bách Dạng, muội đừng không biết lý lẽ như thế, Hùng lão gia người ta chính là vị hôn phu tốt mà ta đã trăm tuyến ngàn chọn ội.” Tiền tài có, đáng đáp. . . . cũng không thiếu chỗ nào, gương mặt chỉ không ưa nhìn chút thôi.

Bất quá lại nói, nếu trên khuôn mặt kia không trương ra đám râu xồm xoàm dọa người, sao có thể đến phiên muội muội nhà hần được lợi?

Khiên Dương Thù với tay kéo muội muội núp phía sau hần ra, đẩy đến trước mặt Hùng lão gia dĩ nhiên đang gằn trong gang tấc.

“Không. . . . Không muốn. . . . Muội không muốn gả cho con gấu!” Trên đôi má căng tròn, thấm đẫm nước chảy ra từ đôi mắt, thoát nhìn rất đáng thương.

Gặp mặt lần trước, cướp ăn mấy thứ trong tay con gấu này, ai biết hần có ôm hận trong lòng không rồi băm xương nàng mà nuốt luôn vào bụng? (chuyện nuốt thì chắc rồi, băm xương thì chắc ko đâu)

“Muội muội ngoan à, vì hạnh phúc của đại ca, muội đến ở cùng vị hôn phu tương lai của muội đi!” Khiên Dương Thù kẻ sát vào lỗ tai nàng nhẹ giọng nói, rồi mặc kệ phản ứng đột nhiên sững sốt của nàng, trực tiếp đẩy nàng vào lòng nam nhân đang đứng đợi.

“Em rể, muội muội này của ta phải gửi gắm cho người rồi!” Hần vừa nói vừa phát phát ồng tay áo, nhìn muội muội bị Hùng lão gia cấp lấy khiêng đi.

“Đúng rồi! Con quên nói một việc, Hùng lão gia chính là người mua tổ trạch nhà ta.” Nhìn hai người càng đi càng xa, hần như đột nhiên nhớ tới điều gì, quay đầu nói với cha mẹ đã rơi vào trạng thái ngu ngơ, “Ngoài

bán tổ trạch còn hợp tác mua bán với Hùng lão gia, chờ khi chuyện buôn bán thành công, không phải ngân lượng sẽ ngoan ngoãn chui vào túi chúng ta sao?”

Nói xong, Khiên Dương Thù thật vui vẻ hát khe khẽ, không để ý tới cha mẹ đã bị tin tức sét đánh liên tiếp này làm chấn động không nói được, đi thẳng về hướng hậu viện, gặp mỹ nhân luôn muốn tìm “lá chắn bảo mệnh” tận tình chia sẻ “Việc vui” này.

Vợ chồng Khiên gia trợn mắt há hốc mồm, thật lâu vẫn không nói được.

Việc này. Không phải là lấy người ra làm vật phẩm mua bán sao? Hơn nữa người này còn là muội muội ruột của hắn!

Hai người nhìn bóng lưng Khiên Dương Thù rồi lại hai mặt nhìn nhau dò xét, muốn làm rõ rốt cuộc bọn họ đã sai lầm gì trong quá trình dạy dỗ, khiến con trai biến thành thứ quỷ yêu tiền như mạng thế này?!

Có điều hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng vẫn thờ dài không nói nổi.

Aizzz! Gia môn bất hạnh.

※※※

Mạc Hi Dung thấy Khiên Dương Thù đi từ Tiền viện tới, thiếu chút nữa thì tâm hồn thiếu nữ vọt ra khỏi miệng. Cố giữ nguyên tắc nếu kẻ thù không vọng động, ta cũng không vọng động, nàng giả vờ tĩnh lặng ngồi trong đình, không yên lòng nhìn hoa cải nở vàng khắp vườn rau.

“Dung muội.”

Tiếng gọi gần trong gang tấc và đôi giày của nam nhân ánh vào tầm mắt khiến nàng giật mình muốn thét lên, sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, nàng miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn về phía nam nhân cười có chút kỳ quái kia.

“Khiên đại ca, có việc sao?”

“Không có việc thì không thể gặp nàng sao?” Hắn vì đã ném bay được tảng đá ngăn giữa hai người, tâm tình Khiên Dương Thù cực tốt, ngay cả cử chỉ cũng can rõ hơn bình thường, không chỉ nói lời trêu chọc, thậm chí còn với tay trực tiếp phủ lên đôi tay mềm đang đặt trên bàn của nàng.

Hắn. Tay hắn đang làm gì?! Mạc Hi Dung trừng lớn mắt, theo phản xạ muốn thu hồi bàn tay nhỏ bé nhưng không cách nào làm được, tay mềm bị hắn nắm chặt, thậm chí có chút ác ý dùng ngón tay chà xát.

Nàng vội vội vàng vàng nói, “Không. Không phải thế, đây là nhà của Khiên đại ca, mọi chuyện đương nhiên đều do Khiên đại ca làm chủ.”

“Đã không phải nữa. Tối hôm qua ta đã tìm được người mua, bán tòa nhà này rồi.” Hắn vừa nói vừa quan sát vẻ lúng túng và xấu hổ hiếm thấy trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

“Sao chứ?! Sao lại muốn bán nhà?”

“Tòa nhà này quá lớn, người Khiên gia không nhiều, để không cũng là lãng phí, không bằng bán đi đổi chút ngân lượng.” Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói, bàn tay thừa dịp nàng chăm chú lắng nghe, thuận thế chui vào tay áo nàng sờ soạng.

Ừm, non mềm nhẵn mịn, sờ thật thích, hắn thật muốn cứ thế sờ dần xuống. Chỉ tiếc mỹ nhân đã phát hiện hành động không quy củ của hắn, thân thể bỗng cứng đờ, vùng vẫy rút tay bước lui về phía sau.

“Khiên. Khiên đại ca. đừng như vậy!” Nàng vừa thẹn vừa sợ.

“Đừng như vậy?” Khiên Dương Thù nhanh chóng vươn một tay khác ra, cứng rắn ôm mỹ nhân bị dọa lui vào lòng, để thân thể xinh đẹp mềm mại kia dựa sát vào người hắn. “Thế này rất không tệ, đúng không? Ta làm như vậy không sai chứ, Dung muội.”

“Như vậy là không được!” Trời ơi! Không phải người xưa luôn treo cái câu “Nam nữ thụ thụ bất thân” ngoài miệng sao? Sao hắn chẳng những đột nhập phòng nàng vào ban đêm, mà ngay giữa ban ngày ban mặt cũng dám làm thế với nàng?!

“Không được? Dung muội, nàng nói xem không được chỗ nào, ta làm rất tốt, không tin nàng hỏi mấy hoa nương (mấy cô ở kỹ viện ấy) thì sẽ biết.” Hắn mập mờ xuyên tạc ý trong lời nàng, khe khẽ nhếch mắt nhìn nàng.

Hoa nương gì. Mạc Hi Dung sửng sốt một lúc lâu mới đột nhiên hiểu được ý của hắn.

“Đừng nói bậy! Ta không nói đến việc đó!” Nàng mạnh mẽ tránh thoát, nhưng chỉ có thể loay hoay trong lòng hắn.

Chết tiệt! Không phải hắn chỉ là thương nhân bình thường thôi sao? Sao sức lực lại lớn thế? Dù nàng dùng sức thế nào cũng không thoát nổi vòng ôm của hắn.

“Dung muội, ta biết nàng đang lo lắng điều gì, ” hắn tỏ vẻ mình đã hiểu, mở miệng, “Ta tuyệt đối sẽ không phụ nàng, đợi ta thừa lại với cha mẹ xong, vài ngày nữa liền lo chu toàn việc vui này, cho nàng một danh phận rõ ràng.”

Hắn hiểu tâm lý của các cô nương, không danh không phận mà bị người trêu chọc, truyền ra ngoài sẽ bị hủy danh tiếng, cho nên sau khi hứa hẹn với nàng, hắn nghĩ hắn nàng sẽ nương nong yêu kiều tựa vào lòng hắn, gọi hắn một tiếng “ca ca tốt”?

Cái gì? Rốt cuộc nam nhân này đang nói gì? Nỗi lo trong lòng nàng không phải là vấn đề này, mà căn bản chính là nàng không phải là người của thời đại này! Hai nam nữ không cùng thời đại, căn bản không thể ở cùng nhau!

“Ta nói không được là không được, huynh có thả ta ra không? Bằng không ta thà chuyển ra ngoài, cũng không ở lại đây mặc huynh trêu đùa như thế!”

“Chuyển ra ngoài? Nàng có thể chuyển đến đâu?” Khiên Dương Thù cười như không có gì đáng lo, nói, đôi tay ôm nàng càng chặt.

Chưa nói đến việc ở thành Dương Châu này nàng không thân không thích, căn bản không nơi nhờ cậy, tình cảnh nàng đang khốn khó trên người không có một hào, một thiếu nữ như nàng thì có thể đi đâu?

“Đến đâu cũng được, chỉ cần có thể cách xa huynh một chút!” Mạc Hi Dung bị tươi cười quá tự tin của hắn chọc giận, nhịn không được lại thốt ra.

Đôi mắt đen của Khiên Dương Thù chợt tối, cả người tỏa ra tức giận. “Nàng ghét ta đến thế sao? Ta tốn hết tâm tình chăm sóc cho nàng, tiêu hàng đồng hàng đồng ngân lượng, cũng chỉ đổi được ý định cách ta thật xa của nàng?”

Mạc Hi Dung thấy bộ dạng này của hắn, yết hầu nghẹn chặt, thiếu chút nữa hô to giải thích khoảng cách chênh lệch thời không giữa hai bọn họ, nhưng lý trí kịp thời chế ngự tình cảm, khiến nàng lại phun ra một câu không chút lưu tình.

“Đến tận bây giờ ta vẫn chưa hề yêu cầu vật gì, đều do huynh tự ý, có thể trách ai được chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận, nàng không muốn tổn thương người khác như vậy. Nhưng cho dù trong lòng hối hận, lời cũng đã nói ra không thể nuốt về.

“Là ta tự ý? Là ta tự đa tình? Uống cho tắm lòng của ta, không tiếc vung từng đồng ngân lượng, lại chỉ đổi được hai chữ ‘tự ý’ này?” Hắn bỗng ngửa mặt lên trời cười to, phản ứng quỷ dị này khiến người ta dựng cả tóc gáy.

“Huynh cười gì chứ?” Cho dù có chút đau lòng, nhưng nàng quyết ép mình không thể dao động, dù sao cũng không thể làm rõ mọi việc với cái gã ‘người xưa’ này, nàng giữ vững ý chí, kiên quyết chối từ hắn sẽ không sai.

“Ta cười gì ư?” Khiên Dương Thù phút chốc ngừng cười, cực kỳ thú vị nhìn nàng, với tay xốc người nàng lên, ngắm soi khuôn mặt luôn bình tĩnh lạnh nhạt của nàng. “Cười ta tốn nhiều bạc chỉ mua được hai chữ ‘tự ý’, mà với người yêu tiền như mạng là ta đây thì đó chính là tổn thất trầm trọng!”

“Vậy thì sao?” Mạc Hi Dung cảnh giác nhìn hấn.

“Không sao cả, chỉ muốn nhìn nàng một cái!” Lời vừa thay đổi, hấn đột nhiên rút cây trâm ngọc bích cài trên tóc nàng ra, xuyết xoa: “Cái này tổn của ta trăm lượng bạc.”

Cử chỉ và vẻ mặt quái dị của hấn khiến cả người nàng rét lạnh, không thể nói được gì, thừa dịp hấn thoáng buông tay mà đẩy hấn, vội vàng chạy khỏi lương đình.

Khiên Dương Thù nhếch môi cười, hừ lạnh, nhanh chóng di chuyển bước chân đuổi theo nàng, vây lấy nàng trước ngôi nhà hoang nhỏ cạnh vườn rau.

“Rốt cuộc huynh muốn làm gì?” Mạc Hi Dung hiềm khi lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

“Dung nhi ngoan của ta, nàng đoán xem ca ca tốt ta đây đang muốn làm gì?” Trong mắt hấn lộ ra ánh sáng, tựa như ánh mắt toan tính khi nhìn thấy ngân lượng.

“Ta không biết! Sao huynh lại dựa sát vào ta!” Nàng vừa lùi dần ra sau, vừa hoảng loạn sờ cánh cửa phía sau, rồi thừa dịp hấn không chú ý, nhanh chóng đẩy cửa, trốn vào trong căn nhà nhỏ, đóng cửa, cài then, chốt cửa sổ, mọi việc đều nhanh, chuẩn.

Trong không gian khép kín, chỉ nghe thấy tiếng tim thùm thụp như gõ trống, nàng thở gấp lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, cho đến khi nghe được tiếng bước chân hấn rời đi, nàng mới buông người ngồi co quắp dưới đất, đánh giá căn nhà nhỏ hoang phế này.

Trong không gian đã lâu không ai ở tỏa ra mùi ẩm mốc nhàn nhạt, nhưng mọi thứ đều rất gọn gàng sạch sẽ, chỉ là không có chút đèn nến nào, trong nhà khá âm u.

Quên đi, không cần phải nghĩ nhiều như thế, vẫn nên thừa dịp hấn rời khỏi mà chạy gấp thôi!

Mặc dù không biết tiếp đến phải chạy đi đâu, nhưng giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, mặc kệ thế nào thì vẫn tốt hơn ở đây.

Nàng cũng không muốn tiếp tục ở lại đây, để cuối cùng phát hiện niềm vui khi gặp hấn lại chậm rãi thăng hoa thành ái tình.

Nếu thật sự là như vậy, trong hoàn cảnh nàng không biết mình có đột nhiên trở về hiện đại hay không, kết quả của việc yêu hấn. . . . chỉ sợ chính là bi kịch.

Đứng lên, phủi phủi quần áo nhiễm bụi, nàng thật cẩn thận mở hé một cánh cửa, sau khi xác định bên ngoài không có ai, mới bạo gan kéo cửa – ngay khi vừa nhấc chân lên, cả người nàng bỗng nhiên bị ôm lấy kéo vào bên trong, cánh cửa vừa mới được mở ra cũng rầm một tiếng đóng lại lần nữa.

Ánh mặt trời rắc vào căn nhà nhỏ nhất thời lại bị ngăn ở bên ngoài, cả căn phòng khôi phục về âm u.

Nàng vừa kinh ngạc quay đầu nhìn, liền thấy trong đôi mắt hay cười của Khiên Dương Thù lóe ra ánh sáng, trong căn phòng nhỏ u ám chợt lộ ra nét quỷ quyệt khó dò.

“Muốn chạy? Cũng phải chờ ta tính toán rõ ràng số ngân lượng đã ném ra, nàng nói xem có phải không? Dung muội!”

4. Chương 4

Trong đêm mất hồn ấy tình cảm ảo tưởng cực kỳ mãnh liệt đã trở thành sự thật dào dạt niềm vui

“Huynh. . . .sao huynh vào được?” Giật mình sợ hãi, nàng không dám tin hỏi.

“Trước kia vẫn không hiểu sao ở hoa viên này. . . . không, phải gọi là vườn rau này, lão tổ tông (chắc là ông cố :v) xây một ngôi nhà nhỏ dùng để làm gì, giờ ta đã hiểu, thì ra là để tiện cho việc yêu đương vụng trộm, cho nên đã cố ý làm một lối đi ở phía sau.” Hấn cười giải thích, ôm nàng lui từng bước một.

“Yêu đương vụng trộm gì?! Huynh định làm gì?!” Mạc Hi Dung trừng trừng nhìn hấn, thân mình bị đôi cánh tay hấn ôm chặt, không ngừng vùng vẫy.

“Ta muốn làm gì? Đương nhiên là tính toán nợ nần! Không phải ta vừa mới nói rồi sao?” Hấn cười vô lại, nói, nhưng ý cười chưa đạt đến đáy mắt.

Hấn ung dung nhàn nhã dò tìm thất lưng của nàng, sau khi cởi xuống liền thuận tay ném đi.

“Ta nói này Dung muội, cho dù tự mình đa tình cũng tốt, tự ý cũng không sao, quy luật của Khiên Dương Thù ta là ngân lượng đến tay thì không có chuyện ném ra ngoài, mà ta lại ném ra rất nhiều để chăm chút cho nàng, nên không thể nhẹ nhàng thoải mái thả nàng rời đi như thế.”

“Huynh. Nếu đã tính toán rõ ràng như thế, cùng lắm thì ta trả toàn bộ lại cho huynh, vậy không phải chúng ta sẽ không ai nợ ai nữa sao?”

“Phần ân tình ta đã tặng nàng, nàng nói xem sẽ trả ta thế nào?”

“Ta.” Nàng nhất thời tắc nghẹn.

“Ta vốn muốn nàng lấy thân báo đáp, bất quá không nghĩ ta sẽ ép nàng đến mức này, dù sao ta cũng đã chờ duyên phận này nhiều năm, chờ nhiều thêm một chút cũng chẳng là gì. nhưng tình thế lúc này, chỉ có thể biến gạo sống thành cơm chín trước rồi hãy nói sau.”

Hấn cấp ngang hông ôm lấy Mạc Hi Dung thả lên giường gỗ, cả người đè lên khiến nàng không cách nào trốn thoát.

“Mặc dù nơi chúng ta động phòng có chút sơ sài, bất quá ta không thêm để ý việc nhỏ đó, chỉ sợ đau da mềm thịt non của nàng thôi.”

Mạc Hi Dung vội kéo quần áo hấn, bất ngờ khi chính mình lại không muốn phản kháng, cho dù nàng vừa mới vùng vẫy hồng trần thoát khỏi hấn.

Chắc nàng điên rồi, bằng không thì chính là bị hành động của hấn dọa choáng váng, nếu không thì khi đã biết rõ hai người tuyệt không thể có tương lai, sao lại ngoan ngoãn nằm dưới thân hấn, chờ mong bước tiếp theo của hấn.

Phản ứng kỳ lạ này, không chỉ chính nàng cảm thấy hỗn loạn, ngay cả Khiên Dương Thù đang đè trên người nàng cũng bị ngoan ngoãn đột ngột của nàng làm ơ hồ.

“Dung muội, sao vậy? Buông xuôi sao?” Hấn trừng đôi con ngươi đen đã rút đi không ít điên cuồng, thêm vào chút mê hoặc khó hiểu.

Nàng mím môi không nói, hai người chợt yên lặng, trong không gian u ám chỉ còn lại tiếng hô hấp.

“Huynh. Vì sao nhất định phải là ta?” Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng cũng lên tiếng, mắt không chớp nhìn nam nhân đè trên người mình, không hiểu vì sao hấn lại chấp nhất với mình như thế.

“Nếu ta nói với nàng, kỳ thật ta cũng không biết nguyên do thì sao?” Hấn khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh trầm giọng trả lời.

Hấn cũng rất muốn biết, vì sao bản thân lại luôn chấp nhất phải có được nàng?

Bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất trong thành Dương Châu không biết “thanh danh tốt” của hấn sao? Hay bởi vì nhìn nàng nhu nhược, cần người chăm sóc khiến hấn sinh lòng thương tiếc?

Hoặc. Từ lúc nhìn thấy nàng hôn mê bất tỉnh bên bờ hồ, hấn đã chợt ái mộ không thôi, cho nên dù không biết có cứu được nàng hay không, vẫn cứ thế mà đưa nàng về phủ?

Nếu thật muốn hấn ột đáp án, chỉ sợ hấn cũng không thể nói ra lời có thể khiến cả hai đều tin tưởng.

“Vậy thì thả ta đi.” Hốc mắt nàng ửng đỏ, “Ta không biết vì sao lại đến được đây, có thể ta sẽ bất chợt trở về, đến lúc đó.huynh sẽ phải làm sao?” Đang nói, nàng cảm thấy trong lòng như bị nhéo đau, thật muốn rơi lệ.

“Vậy thì sao?”

“Hả?” Thấy hắn không bị lời nàng làm sững sờ, nàng thở dồn dập giải thích lần nữa, “Huynh không nghe rõ sao? Không chừng có ngày ta sẽ trở về nơi ta vốn ở! Nếu hai chúng ta ở cùng nhau, đến lúc đó lại bị chia cắt thì sẽ rất đau khổ!”

“Ta nói, vậy thì sao?”

Do nàng và người xưa có khoảng cách, hay không thể rõ ràng thông suốt với nam nhân này? Ta đã nói rõ ràng đến thế, sao hắn vẫn không hiểu, hai người bọn họ ở cùng nhau sẽ không có kết quả tốt!

“Ta nói là, chúng ta không thể ở cùng nhau.” Nàng buồn giận trừng hắn, không biết cảm thấy tức giận với hắn có đáng không.

Hắn đột ngột đề cập đến một vấn đề, “Nếu ngày mai phải chết, nàng sẽ sợ mà không dám ăn, không dám ngủ sao?”

“Hả, sao chứ?”

“Trả lời ta, nàng sẽ thế sao?”

“Đương, đương nhiên là không!”

“Nếu nàng cảm thấy mình sẽ không, vậy chúng ta có thể ở cùng nhau.”

“Gi? Đợi chút. việc này với ở cùng nhau thì có liên quan gì?”

“Nếu sắp chết mà không sợ ăn không sợ ngủ, vậy sao phải vì vấn đề nàng vừa nói mà sợ ta yêu nàng chứ, Dung muội?” Hắn chăm chú nhìn kỹ nàng, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên đôi môi cánh hoa của nàng.

“Nhưng nếu có ngày ta. huynh sẽ rất đau khổ.” Nàng nhịn không được vươn tay chạm vào gương mặt tuần tú của hắn, “Như vậy không công bằng với huynh.”

“Nếu có một ngày như vậy, nàng sẽ rơi lệ vì ta chứ?”

“Ta sẽ Ta sẽ.”

“Vậy thì đúng rồi, cho dù có một ngày như thế, người đau khổ không chỉ có mình ta, không phải đã rất công bằng rồi sao?” Hắn trầm giọng lầm bầm bên tai nàng, khẽ hóa giải phòng vệ cuối cùng của nàng, “Lúc này hắn không phải là do ta tự mình đa tình đâu nhỉ?”

“Ừm.” Mạc Hi Dung ngán ngán nước mắt nhìn hắn, đôi môi hồng khê cong, nhẹ nhàng phun ra một câu, “Tay huynh đang làm gì vậy?”

※※※

Khiên Dương Thù không kịp thu hồi cái tay sói đang cởi quần áo nàng, chỉ có thể vờ như không có việc gì ung dung mỉm cười.

“Ta đang nghĩ, nếu chúng ta đã hiểu rõ tình ý của nhau, sao không cứ thế mà thuận nước đẩy thuyền.”

“Lần trước huynh trêu chọc ta như thế còn chưa đủ sao?” Mạc Hi Dung vừa then vừa buồn bực đánh hắn một cái.

“Sao mà đủ chứ?” Hắn cười vô lại, ôm nàng càng chặt, để nàng có thể hiểu được nôn nóng của hắn.

Lần trước chỉ có thể xem như cháo trắng rau dưa, chứ thời thời khắc khắc hắn đều muốn đè nàng xuống giường tận tình yêu thương! Nếu không vì sợ dọa hư tiểu mỹ nhân, hắn đã sớm biến ao ước đó thành hành động rồi.

“Huynh.cái...huynh.” Mạc Hi Dung nằm trong vòng ôm của hắn, cảm giác được lửa nóng nơi bụng kia, nhất thời hồi hộp lo lắng.

Hắn, hắn lại. dùng cái đó đâm đâm nàng. “Cái?” Khiên Dương Thù cử động ‘hạ thân’, để nóng bỏng của hắn chạm rãi trượt đến nơi lôm xướng giữa hai đùi nàng.

Cả người Mạc Hi Dung cứng đờ, chỉ có thể tức tối trừng mắt nhìn hắn.

“Vừa nãy nói huynh tự mình đa tình là có chút quá đáng, giờ đã làm rõ mọi hiểu lầm, huynh bắt nạt ta như thế không phải là rất quá đáng sao?”

“Dung muội, nàng không đề cập đến thì thôi, vừa nhắc tới ta liền nhớ ra lúc nãy bị thương thật đau, yêu cầu nàng vỗ về an ủi một chút cũng không quá đáng đâu nhỉ?” Hắc phát huy bản tính gian thương, dám nói trắng thành đen, nói chết thành sống.

Thật vất vả mới ôm được mỹ nhân vào lòng, mặc dù địa điểm có hơi tệ, nhưng hắn không ngại chút tỳ vết nho nhỏ này, chỉ cần có thể thành người một nhà, cho dù ở nơi núi hoang đồi vắng, hắn đều có thể chẳng ngại lương tâm!

“Huynh. Dừng tay!” Da mặt nam nhân này thật dày mà! Đã để cho hắn ôm rồi sờ soạng, vậy mà còn chưa biết đủ, lại đòi nàng vỗ về an ủi nữa chứ!

Đối với kháng nghị không có tác dụng của đôi bàn tay nho nhỏ trắng như phấn của nàng, Khiên Dương Thù làm như không thấy, thẳng tay cởi quần áo đã sớm bị hắn biến thành hỗn độn của nàng xuống, trải lên giường gỗ đủ để lột tấm lưng.

“Khiên Dương Thù, thật quá đáng mà! Huynh.” Cao thấp toàn thân đều bị lột sạch, chỉ còn lại cái yếm và quần lót, Mặc Hi Dung giống như con tôm luộc, da thịt trắng nõn ửng hồng mê người.

“Chắc chắc! Nàng đang mê hoặc ta sao? Không phải vẫn luôn gọi ta là ‘Khiên đại ca’ sao?” Hắn vừa nói vừa cởi thắt lưng của mình xuống, kéo hai bàn tay nàng trói lên đầu giường.

“Gã nham hiểm này, ta vừa nói chúng ta có thể ở cùng nhau, nhưng ta không nói huynh có thể. có thể.” Nàng mạnh mẽ xoay người, nhưng hai bàn tay bị trói khiến nàng không cách nào động đậy. “Đồ đáng chết! Rốt cuộc trói ta để làm gì? Có thả ra không hả?!”

Khiên Dương Thù ung dung nhàn nhã cởi quần áo dưới người, lại gỡ hết những trang sức còn thừa trên tóc nàng, sau khi ném hết qua một bên mới quay về giường mắt to trừng mắt nhỏ với nàng.

“Không phải ta đã nói rồi sao, chúng ta chỉ đang viên phòng sớm một chút. Còn vì sao lại trói nàng, đương nhiên là để thuận tiện. Bất quá sau này sẽ không thể nữa, chỉ lần này thôi, nàng nhẫn nhịn một chút!”

Gã háo sắc vô sỉ! Trói tay nàng cho tiện, còn bảo nàng nhẫn nhịn?!

Mặc kệ cái yếm còn đang nửa treo nửa thả trên ngực, nàng vùng vẫy càng mạnh, đá đá đôi chân ngọc trắng tấp, chỉ nghĩ đá trúng gã háo sắc đó một cú thì càng tốt, không ngờ lại khiến dục vọng của hắn bộc phát.

Khiên Dương Thù nửa quỳ bên giường, bắt lấy đôi chân vung đá không ngừng của nàng, khê hôn lên mắt cá thon gọn, rồi cứ thế đi dần lên, lưu lại một loạt dấu hôn lên đôi chân trần trụi.

“Ừm a. Dừng tay. thả chân ta ra.” Môi lưỡi ẩm ướt ấm nóng kia chạm vào chân, khiến nàng muốn rút chân lại, nhưng tối đa nàng chỉ có thể khê cong chân, hoàn toàn không cách nào thoát khỏi kiềm chế của hắn.

Môi hắn càng gần đến đùi nàng, càng chọc cho nàng thở hổn hển yêu kiều, mà bàn tay to đã nhanh hơn môi lưỡi, chạm đến trước cấm địa thuần khiết của nàng, kịp thời kéo quần lót nàng xuống, để hắn có thể không còn trở ngại, trực tiếp tiếp xúc với cấm địa quý giá.

“A! Không ” nàng cong thân mình, hai bàn tay không giúp được gì kéo mạnh dây trói bằng thắt lưng, cổ họng phát ra tiếng ngậm nga kích động.

Hắn giống con thú chưa thỏa dục vọng, kéo chân nàng gác lên bả vai, rồi vùi đầu vào cấm địa tuyệt đẹp, không ngừng dùng môi lưỡi khiêu khích nơi yếu ớt mẫn cảm của nàng.

“Ừm. dừng. dừng như vậy.” Tóc nàng rối tung, hai mắt mông lung nhìn hắn.

‘Xuân triều’ lan tràn bị hắn cố ý liếm mà phát ra âm thanh phóng đảng, hai thân thể trần trụi chạm vào nhau, da thịt nóng bỏng như sắp thiêu cháy nàng, từng chút từng chút khiến lý trí nàng dần bay mất, tùy hắn hô mưa gọi gió.

Nghe tiếng ngâm nga càng lúc càng cao vút, hắn có chút không tình nguyện thu tay lại, chậm rãi lui về sau vui vẻ thưởng thức “Kiệt tác” của mình. Nàng đang vô lực ngồi co quắp ở đầu giường, hai chân bị hắn lôi kéo mở rộng thành tư thế khêu gợi, gương mặt luôn bình thản vì động tình mà ửng hồng, giống một quả đào chín đỏ, đôi mắt đẹp ngập sương khẽ khép, càng chọc người yêu thương, cái yếm nửa treo nửa thả vì vùng vẫy mà rơi đến giữa bụng, lộ ra đôi tròn trịa trắng nõn và đỉnh đỏ hồng đứng thẳng trong không khí.

“Mê người.thật giống đóa phù dung nở rộ mê người.” Hắn khàn giọng thốt lên, không kìm được chơi đùa trái đầu đứng thẳng dụ người đến hái kia.

“Ừm.Đừng.”

“Đừng?” Hắn mỉm cười dò hỏi tiểu nữ nhân ý thức hỗn độn, “Dung muội, thân thể nàng trung thực hơn cái miệng của nàng nhiều.”

“Đừng mà, Khiên đại ca.” Nàng khẩn cầu, hi vọng hắn dừng trò giày vò này lại.

“Khiên đại ca? Dung muội, chúng ta đã thân thiết đến mức này, nơi khuê phòng sao nàng không gọi một tiếng ‘ca ca tốt’ cho ta nghe một chút?” Hắn cười thật vô lại, muốn thừa dịp lúc nàng không cách nào chống cự dục vọng mà đưa ra yêu cầu, thực hiện điều mình vẫn ao ước ngày đêm.

“Đừng.đừng đùa nữa.”

“Ai da! Thực đau lòng mà, ta có đang đùa đâu!” Hai bàn tay hắn khế siết, nơi tròn trịa của nàng lưu lại dấu ngón tay loang lỗ, “Nếu Dung muội xấu hổ, sau này gọi cũng được.”

Còn chưa rõ ý của hắn, thân thể nàng đã bị nhấc lên, đôi môi cũng bị hắn bịt kín, tiếp theo là cảm giác xé rách nóng bỏng gấp gấp truyền từ chân lên não.

Nàng không xoay sở vùng vẫy được, nghĩ hắn sắp đẩy mình ra, ngược lại, thô to của hắn càng chui sâu vào nơi nữ tính chật hẹp, đau đớn bỏng rát cũng lan tràn tới toàn thân.

“Không muốn đau thêm thì đừng chuyển động.” Hắn hít sâu một hơi, cúi đầu cảnh cáo, rồi mới từ từ lui người, dời bàn tay đã bịt chặt môi nàng ra.

Hắn vừa buông tay, rên rỉ đau đớn cùng nghẹn ngào liền tràn ra, khiến hắn không nỡ vội dỡ dành nàng, “Chút nữa sẽ hết đau.”

Đến khi nàng được an ủi thoáng bình tĩnh lại, hắn mới dám từ từ đẩy ép thô to nóng bỏng vào nơi chật hẹp.

“A.” Nàng thở dốc vì kinh ngạc, cảm thấy hắn chậm rãi ra vào trong cơ thể, cảm giác đau đớn trộn lẫn với vui sướng khi da thịt va chạm, khiến khuôn mặt nàng lộ ra biểu cảm mê hoặc.

“Không đau nữa chứ?” Hắn hơi híp mắt nhìn kỹ biến hóa trên khuôn mặt nàng, khóe miệng cong thành nụ cười, bắt đầu ra vào lúc nông lúc sâu.

“Không đau nữa.” Trêu đùa sâu sâu nông nông kia khiến nàng giống con mèo nhỏ ngoan hiền, nằm dưới thân hắn hưởng thụ chủ nhân bữa bãi yêu thương.

“Ca ca ta hầu hạ nàng thoải mái chứ?” Hắn cười hỏi, trông mắt thoáng qua ánh nhìn mưu tính không cách nào bắt kịp.

“Ừm. Thoải mái.”

“Vậy tiếp theo đến phiên nàng hầu hạ ca ca ta thư thái, được không?”

“A a ” đột ngột mãnh liệt xông tới, khiến nàng không kiềm chế được mà thét chói tai.

Khiên Dương Thù nâng hai chân mềm nhũn của nàng lên, vòng qua thắt lưng gây tình trướng, nhanh chóng mà mãnh liệt chen nam căn lửa nóng vào giữa hoa huyết chật hẹp ẩm ướt trơn nhẵn, mỗi lần tiến vào đều khiến nàng không chịu nổi mà thút thít ra tiếng.

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ luôn yên tĩnh, tiếng nữ nhân rên rỉ, tiếng nam nhân hỗn hển, tiếng da thịt va chạm, cùng tiếng kéo kẹt khi vãn giường lay động, đan vào thành một khúc nhạc mê muội mạnh mẽ hấp dẫn.

“Nhẹ chút. Ta. không chịu nổi nữa.” Lần đầu mây mưa sao nàng có thể chịu được nam nhân này điên cuồng đùa dỡn, không được bao lâu liền hít thở hổn hển xin tha.

Nhưng thật vất vả mà mong ước mới trở thành sự thật, Khiên Dương Thù không muốn cứ thế mà thu tay lại.

“Chịu không nổi nữa sao? Gọi một tiếng ‘ca ca tốt’, chúng ta sẽ dừng lại.” Hắn đưa ra điều kiện trao đổi, nhưng vẫn giấu giếm ‘huyền cơ’, chờ dê con ngây ngốc chui vào bẫy.

“Ô hô. Ca, ca ca tốt. Ta không chịu nổi nữa.”

Vừa nghe nàng mềm mại thốt ra, hắn hết lòng tuân thủ lời hứa, lập tức ngừng vận động, nhưng nóng bỏng cứng rắn vẫn đang chôn sâu trong người nàng, không chịu rời đi.

Tạm ngừng này khiến nàng dần khôi phục thể lực, nhưng chưa kịp nói một lời, nam nhân vốn tỏ vẻ muốn “ngừng chiến” lại thông thả di chuyển trong người nàng.

“Không phải huynh nói. Không phải đã nói chỉ cần ta.”

“Ta nói sẽ dừng lại, chứ không nói là lập tức dừng lại.” Khiên Dương Thù hôn nàng một ngụm, nói tiếp: “Dù sao ta cũng đã hầu hạ nàng thoải mái như thế, nàng cũng nên làm cho ta thoải mái một chút mới công bằng, đúng không?”

“Lừa đảo.đồ lừa đảo.”

Đáng ghét! Đáng ghét! Gian thương ưa đoạt lợi! Sao nàng lại ngây ngốc mặc hắn trêu đùa?

Vô lực tùy hắn mạnh mẽ vào ra, tầm mắt nàng dần mơ hồ. Không gian u ám, bóng dáng nam nhân lay động, miệng nếm được vị mồ hôi không biết là của hắn hay của nàng. cảm giác trở nên mờ ảo không thực tế, khiến nàng gần như không chịu nổi mà ngất đi.

“Thật. Thật không chịu nổi nữa.” Nàng vô thức mê sảng.

“Không chịu nổi rồi sao?” Khiên Dương Thù cười nhìn nàng sắp chìm vào hôn mê, “Xem ra cần phải bồi bổ nàng thật tốt, bằng không sau này sao có thể hầu hạ ta chứ?”

Hắn cởi dây lưng trói đôi tay Mạc Hi Dung xuống, điều chỉnh cho nàng thoải mái nằm thẳng trên giường. “Trước hết để nàng nghỉ ngơi đã, chút nữa tự mình trêu đùa là được.”

Nói xong, hắn liền chỉnh thân thể nàng thành tư thế ngồi nghiêng, để hai người nằm đối mặt trên giường, rồi lại lần nữa ‘cầm thương ra trận’ xông vào hang đá chật hẹp đầy hoa cỏ.

“Dung muội ngoan, như vậy có thoải mái hơn không?” Hắn vịn thắt lưng mỏng manh của giai nhân, vừa dùng đưa, vừa thở gấp hỏi.

“Ừ ừm.” Nàng mơ hồ không rõ trả lời, cả người bị hắn siết chặt, cho dù không dùng lực cũng có thể cảm nhận được cử động bên dưới của hắn.

Cử động thông thả lại gợi tình như kéo dài một lúc lâu, đột nhiên, hắn vội siết hai cánh tay, toàn thân cứng đờ, chui thật sâu vào người nàng, run rẩy.

Khi hắn khôi phục bình thường, chậm rãi rời khỏi non mềm đã bị ma sát đến ửng hồng của nàng, một chất lỏng sền sệt màu trắng theo cử động của hắn từ từ chảy ra. Hắn trầm thấp lâm bầm bên tai nàng, “Nàng đã là của ta rồi.”

Ôm lấy Mạc Hi Dung đã ngất lịm trở về phòng mình, bên miệng Khiên Dương Thù treo nụ cười, rất giống con mèo vừa trộm được cá, thoải mái no đủ.

Vốn ở đại sảnh thật lâu chờ hắn vào bàn chuyện, vợ chồng Khiên gia càng nghĩ càng cảm thấy không phù hợp, cuối cùng tiến vào nội viện xem thử tình huống.

Không nhìn còn may, vừa nhìn đã thấy con trai tùy ý ôm người ta, hơn nữa vừa nhìn liền biết hắn đã ăn luôn người ta vào bụng rồi!

Thiếu chút nữa hai người té xỉu.

“Thằng xấu xa, đứng lại cho ta!” Khiên lão bị đả kích và chấn động liên tiếp, rốt cuộc chịu không nổi đứng trước mặt con trai, ngón tay run rẩy chỉ về phía hắn. “Con bán tổ trạch, tùy tiện hứa hôn uội muội, việc này ta. . . . Ta nuốt tức giận uất ức còn chưa tính, không ngờ con lại hủy trong sạch của cô nương người ta! Ta đã tạo nghiệt gì mà sinh ra thằng xấu xa như con?!”

Vừa mới hưởng thụ ẩm áp mềm mại thơ tho, tâm tình Khiên Dương Thù rất tốt, căn bản không lo không nghĩ đến lên án của cha mình. “Đúng là con đã hủy trong sạch của nàng, nhưng cũng không nói là không cưới nàng! Nếu ngài già cả rảnh rỗi đến phát hoảng, không bằng sớm lo cho xong chuyện thành thân, hẳn còn tốt hơn tìm con nổi giận.”

“Ta. . . . Ta tìm con nổi giận thì sao?” Khiên lão tức muốn nhảy dựng, “Sao con không nghĩ, con đã hủy trong sạch của cô nương người ta, sau này người nhà nàng tìm đến, con phải xử lý thế nào?”

“Ông lão à, đừng nổi lửa như thế, coi chừng lại ngắt đi!” Khiên đại nương vỗ vỗ trượng phu an ủi, sợ ông ta mắng đến một nửa lại hôn mê.

“Con sớm đã điều tra, ở đây nàng không thân không thích, cho nên ngài đã lo lắng uống công rồi.” Khiên Dương Thù không muốn nhiều lời, sai bước muốn lướt qua cha mẹ tiến vào phòng.

Quần áo trên người Dung muội bị hắn co kéo lộn xộn, mà hắn lại là kẻ chưa từng mặc quần áo cho người, nên vừa rồi chỉ tùy tiện dùng quần áo quần nàng lại, bây giờ phải nhanh chóng về phòng đắp chăn cho nàng, nếu không nàng sẽ nhiễm lạnh.

“Con, con. . . .” Khiên lão bị hắn ngớ lơ như thế, đột nhiên không nghĩ thêm được lời trách cứ nào nữa.

“Đúng! Nếu cha sợ người ta tìm đến nhà không cách nào xử lý, tốt nhất chuyện thành thân này nên hoàn thành trong mấy ngày tới, cùng việc chuyển sang nhà mới, thành ‘song hỉ lâm môn’, thật tốt!”

Tốt cái đầu con ấy! Khiên lão ghen một câu trong họng, khuôn mặt già nua đỏ ửng.

“Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà!” Nhìn bóng dáng nhanh chóng biến mất của hắn, Khiên lão sụp đổ không ngừng, nhất thời người như già đi vài chục tuổi.

Aizz, vẫn nên làm theo lời hắn vậy, nhanh chóng lo cho xong chuyện thành thân thôi.

5. Chương 5

Ngồi trên giường mềm trong một phòng trang nhã ở khách điểm, Mạc Hi Dung nhú mày lắng nghe một thiếu phụ tự tiện xông vào tán chuyện bát nháo, thầm nghĩ sao Khiên Dương Thù còn chưa trở về?

“Khiên phu nhân, hẳn hết tám phần là người không biết mình đã gả cho vị hôn phu tốt đến mức nào đâu nhỉ?” Vương Kim Hoa cất cao giọng, nói không ngừng, “Nam nhân Khiên Dương Thù này vô tình vô nghĩa, trong mắt chẳng nhìn thấy gì khác ngoài bạc, cứ nhìn việc bán hôn ước lần trước, thêm việc đại nghịch bất đạo bán mất tổ trạch lần này liền hiểu!”

Khiên phu nhân? Đột nhiên nghe thấy xưng hô này, Mạc Hi Dung nhất thời không quen, cũng sờ một lúc mới nhớ ra vài ngày trước có kẻ háo sắc mỗi đêm đều đánh lén, rồi lại thừa dịp sáng sớm một ngày nào đó, khi tinh thần nàng hoảng hốt, kéo nàng bái đường thành thân, theo đó tiện đường treo lên người nàng danh xưng “Khiên phu nhân” này.

“À.” Nàng lơ đãng đáp, cảm thấy không thú vị nhìn thiếu phụ trước mắt không ngừng bàn tán chuyện xấu của Khiên Dương Thù.

Không hiểu sao, nàng chỉ cảm thấy người mà nàng ta nói đến không giống người nàng biết.

Theo mớ lý luận dài dòng văn tự đó, hầu hết mọi người đều chỉ trích Khiên Dương Thù keo kiệt quá đáng, rõ ràng tiền chất đầy rương, lại giống như con gà trống sắt, ngay cả với người nhà cũng không muốn tiêu tốn một xu.

Rồi lại nói gần đây hần ham mê nuôi dưỡng tiểu thiếp, tiêu tốn ngàn vạn chỉ vì muốn mua một nụ cười của giai nhân, kết quả lại tất kèn im trống cưới nàng làm thê tử.

Keo kiệt? Sao có thể! Cứ nhìn từng rương từng rương trang sức, quần áo, còn có bao nhiêu là báu vật quý giá không biết lấy được từ đâu, thật không thể nào liên hệ cái người keo kiệt kia với hần!

Nuôi dưỡng tiểu thiếp? Sống cùng bọn họ ở tổ trạch của Khiên gia, mỗi ngày nàng cũng chỉ nhìn thấy hai vị lão nhân gia, Bách Dạng và hần mà thôi, trừ người quản lý cửa hàng thỉnh thoảng xuất hiện, trong nhà ngay cả một nô bộc cũng không có, đừng nói gì đến tiểu thiếp đẹp như tiên trên trời.

Nếu có thì càng tốt, ít nhất nàng có thể tiến bước cái gã bại hoại không biết thế nào là đủ đó, tránh việc buổi tối mỗi ngày hần lại đến trên chóc nàng.

Bất quá, ít nhất nữ nhân nói đến một việc khiến nàng chú ý, vị hôn phu mới nhậm chức của nàng có danh xưng là “gã kỳ quái thứ ba của Dương Châu”?

Nếu không nghe cuộc tán chuyện này, có thể đến giờ nàng vẫn không hiểu, vì sao trước đây Bách Dạng luôn ngăn không cho nàng ra cửa.

Thấy nàng không có phản ứng gì, Vương Kim Hoa dứt khoát kéo khăn sụt sịt, “Cũng là nữ nhân, sao người có thể nghe chuyện khủng khiếp thế mà chẳng có phản ứng gì? Hần vì ngân lượng mà bán hôn ước đó! Ngay cả hồi hôn cũng không có, càng đừng nói đến từ đâu bỗng nhảy ra một thê tử như người, người không sợ ngày nào đó hần bán luôn cả người sao?”

Thấy chuyện đã nhảy đến người nàng, Mạc Hi Dung thần nhiên nhìn nàng ta liếc mắt một cái, hỏi: “Chuyện này đều do người nói, cũng không có chứng cứ, sao ta có thể tin người?”

Hừ, nữ nhân này rất giống mù hêm, vừa khóc vừa mắng người xa lạ, nếu Khiên Dương Thù không muốn nàng ở đây chờ hần, nàng đã sớm quay đầu rời khỏi, không thèm ở lại nghe nàng ta hát tuồng!

“Muốn chứng cứ? Ta là chứng cứ!” Vương Kim Hoa kích động, trừng mắt nhướn mày rất giống mù Dạ Xoa, “Ta chính là vị hôn thê bị bán!”

“Ha?” Là nàng ta? Thế giới này đúng là tràn ngập những trùng hợp không thể tưởng tượng! Bất quá, đáng về nàng ta như thế mà cũng có người bán hôn ước? Đây cũng có thể coi là một chuyện rất kỳ thú!

“Nếu không tại hần, sao hôm nay ta lại phải gả đến thành Dương Châu, gởi thân ột nam nhân vô dụng chứ? Cả ngày trừ trông nom cửa tiệm, gánh vác mọi việc làm tôi tớ cho gã không lương tâm kia, hần còn có tiền đồ gì chứ?!” Vương Kim Hoa cắn răng nghiêng lợi nói.

Nàng thật không ngờ được, cho dù chỉ là một người làm quản lý cửa tiệm cho Khiên gia, nhưng cuộc sống đã tốt hơn dân chúng bình thường rất nhiều, chứ đừng nói đến việc mặc dù diện mạo “kẻ tôi tớ trông nom cửa hàng” này không xuất sắc, cũng luôn khiến Khiên Dương Thù coi hần ta là quân sự ưu tú.

“Người không đồng ý có thể không lấy chồng mà! Đừng nói là sau khi bị bán hôn hần còn có thể mạnh mẽ ép người lên kiệu hoa nhé?” Giống như nàng, căn bản là bị cứng rắn kéo đi báỉ đường, ngay cả thời gian kháng nghị cũng không có!

“Hần bán hôn ước, nếu ta không gả, sau này còn ai dám cưới ta?!”

Mạc Hi Dung xê dịch thân mình, có chút sợ hãi nhìn về mặt phát điên của Vương Kim Hoa. Ấc, nữ nhân giống nàng ta. đúng là không ai dám. Bất quá nàng thực thức thời không mở miệng nói ra, chỉ sợ nữ nhân này nhất thời phát điên, hành động điên cuồng gì hần đều có thể làm.

“Người nói xem, có phải nam nhân đó thực đáng chết không?” Vương Kim Hoa đột nhiên tới gần nàng, cất giọng xót xa hỏi.

“Chắc.chắc vậy!” Đối mặt với nữ nhân điên cuồng kẻ sát mình, cho dù bình thường Mạc Hi Dung khá tỉnh táo, lúc này cũng chỉ có thể vừa phụ họa vừa lạng lẽ lùi ra sau.

Hần thật đáng chết! Đáng chết vì không lập tức trở về đưa nàng tránh khỏi nữ nhân điên điên này!

Theo từng bước Vương Kim Hoa đến gần, Mạc Hi Dung cẩn cẩn thận thận rời khỏi giường mềm, hai người xoay tròn quanh cái bàn.

Đúng lúc này, xuyên qua rèm cửa nửa buông, nàng nhìn thấy hai bóng người lướt qua, nhất thời không dám tin kêu to “Quỳnh Dĩ?! Mạc Trùng?!”

※※※

Mạc Hi Dung bèn bỏ mặc Vương Kim Hoa, xách váy vội vàng chạy ra ngoài, tìm hai bóng dáng quen thuộc vừa mới lướt qua.

Đúng vậy! Thế nào thì nàng cũng không nghĩ đến, ba người các nàng lại có thể đồng thời rơi về cổ đại chứ?!

Nàng thở gấp, cuối cùng, sau một khắc bước ra khỏi khách điểm, đuổi kịp hai bóng người sắp rời đi, chỉ là ngay lúc nàng muốn chạy thẳng đến, liền bị một người mạnh mẽ giữ lại, không cho nàng đến gần hai người thêm nửa bước.

“Người định làm gì?” Người nói chuyện là một nam tử anh tuấn lạnh lùng, hắc chạt che che chắn ột nữ tử bụng to tròn, vẻ yêu cầu thì chẳng cần phải nói.

“Mạc Trùng, Quỳnh Dĩ, là hai bạn sao?!” Mạc Hi Dung không thêm trả lời nam nhân kia, lòng như lửa đốt, nàng hồn nhiên quên luôn nơi đây là trước cửa khách điểm đầy tiếng người ồn ào, không nghĩ ngợi hô to.

Hai nữ tử được che chắn nghe tiếng hô của nàng, vừa giật mình vừa vui sướng xoay người, lập tức đẩy nam nhân bên cạnh đi, vội vàng ôm chầm lấy nàng, thét chói tai.

Ban đầu vốn tưởng không cách nào gặp được người quen, giờ phút này liền cảm thấy ‘được trong mắt’, khiến Mạc Hi Dung luôn lạnh lùng tỉnh táo không khỏi rơi lệ.

Nhìn ba tiểu nữ nhân ôm choàng lấy nhau khóc rưng rức, hai nam tử đứng bên cạnh: một - tay chân thừa thãi, một - nhanh chóng nhú mảy, suy nghĩ xem nên làm thế nào để tách các nàng ra.

“Aiz aizz, sao nàng lại chạy ra đây khóc vậy? Dung muội.” Một nam âm thanh dong vừa chạy đến vừa nói, nhất thời nhóm nữ nhân ngừng ngừng tách ra.

Khiên Dương Thù lôi một người từ cái nhóm ôm nhau khóc ầm ĩ đó ra kéo vào phạm vi quản lý của mình, hai người kia cũng được nam nhân của mình an ủi.

Ôm Mạc Hi Dung vẫn còn nức nở, hắc không quên thuận tiện chào hỏi người có thể được coi là ‘Kim chủ’ tương lai, “Hoàng Phủ thiếu gia, Đồ thiếu gia, nội nhân (cách tự gọi vợ mình với người khác) và hai vị phụ nhân. hình như có chút giao tình, nếu tiện, không bằng để tại hạ làm chủ mời một bữa, tạo điều kiện cho các nàng ôn chuyện cũ, ý hai vị thế nào?”

Thấy Dung muội của hắc khóc đầm nước mắt, khiến hắc cực kỳ không nỡ. Ngày thường nàng luôn lạnh lùng thản nhiên, không chuyện gì gây được chú ý trừ lúc ở trên giường, muốn chọc nàng cười thật rất khó khăn; nào ngờ hôm nay lại rơi lệ trước mặt công chúng, khiến trừ cảm giác kỳ lạ hắc còn thấy rất đau lòng.

Nghe thấy lời hắc, không chỉ chường quầy đánh rơi bàn tính, ấm trà của tiểu nhị đổ xuống chân, ngay cả nhóm khách khứa vừa uống trà vừa xem trò vui cũng suýt sặc đậu phộng mà chết.

Gã vắt chày ra nước, cần kiệm chu đáo quản chặt mọi việc trong nhà không lọt được giọt nước như Khiên Dương Thù lại muốn mời khách?!

Trời. sắp sụp rồi sao?

Hay cái gọi là “Mời khách” chính là một bàn đậu nành, vài đĩa đậu phộng thêm một ly trà xanh? Nếu là như vậy thì còn miễn cưỡng tin được.

Khiên Dương Thù giờ tay gọi tiểu nhị, vừa lên tiếng gọi thức ăn liền khiến mọi người rớt bể cái chén trong tay.

“Tiểu nhị, một tứ bảo hấp, thịt cua đầu sư tử hầm, cá Diếc Phù Dung, gỏi Tam tư yến, đậu chiên vàng, bánh bột hấp Uyên ương tuyết, giảm bông hun khói hầm bao tử cá, đậu hủ nấu nồi đất, Lê trộn mật đỏ, bánh bao ngũ vị, Phỉ Thúy hấp, thêm hai bình rượu nóng và hai ấm trà Bích Loa Xuân.”

Hắn gọi một hơi toàn bộ các món ăn nổi tiếng của Dương Châu, gọi xong lại không quá xác định cúi đầu hỏi: “VẬY ĐÃ ĐỦ CHƯA? CÓ MUỐN GỌI THÊM GÌ NỮA KHÔNG?”

Gọi nhiều đồ ăn như thế, không phải vì sợ một đám người ăn không đủ, mà là hắn sợ tiểu mỹ nhân kén chọn ăn không vô. Sợ dầu mỡ, sợ tanh, ngay cả canh gà cũng uống không được một chén, đến nỗi bây giờ hắn luôn tốn tâm tư để nàng ăn nhiều thêm một chút.

Đột nhiên, ánh mọi người đều dừng trên người Mạc Hi Dung, hoài nghi cô gái xinh đẹp thân thể gầy yếu này có thể gọi nhiều thêm thứ gì nữa không.

Từng đợt ánh mắt hoài nghi bắn thẳng đến khiến Mạc Hi Dung ngượng ngùng ửng hồng đôi má, nàng không thuận theo đám nhẹ vào ngực hắn. “Đừng hỏi ta vấn đề này, làm như ta ăn giống.”

Quản Quỳnh Dĩ và Bút Mạt Trừng (họ Bút, hơi lạ :v) cực kỳ hứng thú nhìn bọn họ trêu đùa nhau, nhìn nhau cười.

Hắc hắc, nhất định hai người này có “gian tình”! Hiện nhiều người lẫn lộn, chờ khi có dịp nhất định phải tra hỏi thật nghiêm!

※※※

Sau khi Khiên Dương Thù gọi thức ăn xong, một đám người dào dạt mênh mông đi đến một phòng trang nhã trên lầu, lúc này Vương Kim Hoa bị ném sang một bên đột nhiên cản đường bọn họ, ồn ào tranh cãi.

“Khiên Dương Thù! Người hại ta thật thảm!”

Vương Kim Hoa đột nhiên nhào đến khiến Khiên Dương Thù xấu hổ không ngớt, hắn chỉ đành cười trừ mời hai đôi vợ chồng kia lên lầu trước, rồi mới để ý đến nữ nhân mù quáng nói năng bậy bạ này.

“Ta cũng muốn lên trước.” Mạc Hi Dung kéo kéo tay áo hắn, lộ vẻ nhàm chán nói.

“Nàng muốn để tướng công nàng một mình đối phó với mù diên này?” Hắn cực kỳ đáng thương hỏi.

“Còn dám nói người ta là mù diên, ít nhất nàng ta từng là vị hôn thê trước kia của ngươi.” Hơn nữa còn là vị hôn thê cũ bị bán hôn ước.

“Chính là vì thế nên phu nhân thực sự như nàng càng cần phải ở lại giúp ta!” Khiên Dương Thù không để ý bên cạnh còn có những người khác nhìn trừng trừng, vẫn vừa đùa giỡn vừa năn nỉ.

“Hi Dung, bạn ở lại với hắn đi!” Quản Quỳnh Dĩ cười nói, kéo vị hôn phu của mình xoay người lên lầu.

“Chúng ta lên trước, hai người cứ từ từ nhé.” Bút Mạt Trừng nói xong, cũng kéo Đồ Độc Ảnh rất muốn xem kịch vui lên lầu.

“Mọi người.” Thấy tất cả mọi người đi hết, nàng bị hắn ôm chặn trước cửa lầu, chạy không thoát, chỉ có thể hét cách lên tiếng, “VẬY NGƯỜI NHANH MỘT CHÚT!”

Mặc dù hai đôi vợ chồng kia lên lầu, nhưng những người khác đang ngồi trong khách điểm đều hóng hai lỗ tai, muốn nghe cho rõ cuộc siêu đối đầu giữa vị hôn thê cũ bị “bán hôn ước”, gã bạc tình của Khiên gia cùng với phu nhân chính thức của hắn.

“Vương Kim Hoa, ngươi đang nói bậy gì đó, ta hại thảm ngươi khi nào hả?” Khiên Dương Thù thu hồi tươi cười dịu dàng, cười lạnh nhìn về phía Vương Kim Hoa.

“Ngươi còn dám nói không có? Ngươi là đồ vô lương tâm, ta đã đính hôn với ngươi từ nhỏ, ngươi không cưới ta thì thôi, lại còn bán hôn ước cho gã nam nhân xấu xí không cưới được vợ, đây không phải là hại ta sao?” Vương Kim Hoa lên án tội trạng đầu tiên của hắn.

Á, à! Vì ngân lượng, ngay cả hôn ước Khiên Dương Thù cũng bán, đây là chuyện mọi người trong thành Dương Châu đều biết, đúng là vô lương tâm! Người qua đường Giáp Ất Bính Đình vừa nghe vừa gật đầu phụ họa.

Đang bị hắn ôm, Mạc Hi Dung nhú mày, ngẩng đầu nhìn hắn muốn xem thử hắn giải thích thế nào.

“Đúng là ta đã bán hôn ước, mặc dù hôn ước này không để người gả được cho người chồng tuần tú, nhưng cũng không khiến người gả cho Vương Nhị mặt rỗ hoặc ông chồng thối tha thiếu chân thiếu tay, mà là một trong những quân sự xuất sắc nhất trong tay ta; ta phải nói rằng, người gả như thế thật quá tốt rồi.” Nếu không sao có chuyện rảnh rỗi dật dờ ở đây tranh cãi âm ỉ, mất mặt kiểu này?

Hắn hừ lạnh, thầm nghĩ từ nay về sau phải ban bố một lệnh cấm mới, không cho vợ con của các quân sự lại ra ngoài ăn nói hàm hồ.

Vậy cũng không sai! Gã kỳ quái thứ ba của Dương Châu này, mặc dù rất hà khắc với mình và người nhà, nhưng người làm việc cho hắn, có ai không linh lương bỗng thật vui vẻ? Cho nên. Hắn nói cũng phải. Người qua đường Giáp Ất Bính Đinh lại nghiêng về phía bên kia gật đầu điên cuồng.

“Công bằng ở đâu chứ? Nếu người không nuốt lời quên nghĩa, từ hôn bán ước, hôm nay ta đã là đại thiếu phu nhân của Khiên gia!” Sau đó toàn bộ ngân lượng mà hắn không nỡ tiêu sẽ cống hiến hết lên người bản thân nàng ta.

“Không thể nào!” Nữ nhân này thật thích nằm mơ, đáng vẻ này mà cũng dám mơ trở thành thiếu phu nhân của Khiên gia?

“Sao không thể?! Chúng ta là do lệnh của cha mẹ.” Vương Kim Hoa phản bác dồn dập, căn bản quên rằng mình đã lập gia đình.

“Có lệnh cha mẹ thì sao? Hôm nay ta là chủ của Khiên gia, chuyện quan trọng cả đời ta sao đến lượt kẻ khác lắm miệng? Chứ đừng nói đến đáng vẻ của người.Chắc chắn! Xem ra là không có khiếu chịu khổ, không đảm nhận nổi trách nhiệm thiếu phu nhân của Khiên gia đâu nhỉ?”

Ồ ồ! Đại thiếu gia của Khiên gia sắp bật mí bí mật của Khiên phủ rồi! Nghe đến đây, mọi người ai cũng trông chờ hắn nói tiếp, tiện cho bọn họ cập nhật chuyện bà tám trong lúc trà dư tửu hậu rồi.

Quả nhiên Khiên Dương Thù không khiến các hương thân phụ lão thất vọng, rù rì nói, “Muốn vào cửa Khiên gia, trở thành nữ nhân của Khiên gia, nhất định phải thường xuyên đến vườn rau kiểm tra chăm sóc (chăm sóc như kiểu anh chăm sóc chị ở vườn rau í hả??? *cười gian*), ba bữa chỉ có thể uống canh, nuốt vài món rau, thậm chí cả cháo cũng không có mà ăn, chỉ có thể gặm bánh bao chay, mỗi ngày như vậy người chịu được không?”

Hắn nói những lời này thật suông thật lưu loát, khiến mọi người rơi giọt lệ đồng tình với thiếu phu nhân xui xẻo mới vào Khiên gia.

Thật đúng là số khổ mà! Gả cho gã trượng phu không tiêu không xài, mỗi ngày còn khổ hơn cái gọi là bị hại thảm kia!

Chỉ có Mạc Hi Dung dựa vào bên người Khiên Dương Thù, càng nghe càng muốn cười, bội phục hắn có thể nói bậy bạ vớ vẩn vụn vặt sự thật thành như vậy.

Ba bữa chỉ uống canh, nhưng từng bát đều là canh bở khó tìm, sở dĩ ăn rau, vì phần lớn là rau sạch hoang dại quý hiếm, đến nỗi không có cháo để ăn, đương nhiên là vì nàng không thích ăn cháo, đều chỉ ăn cơm!

Khoa trương nhất chính là hai sự kiện phải kiểm tra chăm sóc vườn rau và gặm bánh bao chay.

Rõ ràng hắn thường xuyên bắt chính, mặt dày ưa kéo nàng đến vườn rau đông sờ tây mó, hưởng thụ cái gọi là “niềm vui yêu đương vụng trộm”, lúc nghỉ ngơi thì hắn lấy cái hắn gọi là “bánh bao chay” - cũng chính món điểm tâm nàng thích nhất bánh bao ngũ vị vỗ béo nàng.

Chỉ là hắn nói thành như thế, thật giống như mỗi ngày nàng phải làm vườn, thành người số khổ không được ăn cơm, ngay cả bánh bao cũng là bánh bao chay.

“Nói bậy!” Vương Kim Hoa không tin, phản bác “Rõ ràng trong nhà người nuôi tiểu thiếp, yêu chiều vạn phần, không tiếc tiêu phí vàng bạc.”

“Ái chà! Người đang nói tiểu thiếp mà ta chịu chuộng nhất, cũng là người đẹp tuyệt thế mà gần đây mọi người kháo nhau ấy à! Đối đãi với mỹ nhân yếu đuối đương nhiên không thể giống việc nuôi một mục thô

tục rồi.” Hấn cũng không chỉ rõ ‘người đẹp tuyệt thế’ đó, kỳ thật chính là phu nhân chính thức hiện đang hồ hững đứng trong vòng tay của hấn, còn ăn không nói có hoa tay múa chân.

“Bất quá cũng do người đẹp tuyệt thế đó đáng giá, người nhìn chính mình xem, đáng cho ta tốn nhiều ngân lượng vậy sao?”

Mọi người toát ra vẻ đồng tình thật sâu, dùng ánh mắt đánh giá nhìn về phía vị phu nhân chính thức trong vòng tay của hấn và vị hôn thê cũ bị bán hôn ước.

Aiz aizz, nếu nói vị phu nhân chính thức này là đoá hoa Bách hợp trong triều, thì Vương Kim Hoa chính là đoá hoa dại sắp tàn. Nếu ngay cả hoa Bách hợp cũng phải chịu đối xử tệ bạc, chỉ sợ Vương Kim Hoa vừa vào cửa liền không có cơm ăn, chỉ có thể làm công việc dọn hồ phân.

“Nếu người vẫn kiên trì muốn đến nhà ta, ta cũng có thể miễn cưỡng sắp xếp cho người một công việc dọn dẹp. . . .” Khiên Dương Thù - lửa cháy đổ thêm dầu - bổ sung một câu.

“Ai muốn đến nhà người dọn dẹp chứ? Người ít mơ đi!” Vương Kim Hoa then quá hóa giận phẩy tay áo bỏ đi, chỉ là vừa ra đến cửa khách điếm, lại không quên quay đầu oán hận nói: “Đừng tưởng ta sẽ quên người đã hại ta thê thảm thế nào, món nợ này, ta sẽ ghi nhớ!”

Mạc Hi Dung kéo kéo tay áo hấn, có chút khó hiểu hỏi: “Không phải nàng ta đã lập gia đình sao? Sao lại dám hò hét người trước nhiều người như vậy, rất giống đến câu nam nhân?”

Khiên Dương Thù khó hiểu nhìn lại nàng, cũng trưng ra vẻ mặt hết cách.

Trong nhóm người qua đường Giáp Ất Bính Đinh nhiều chuyện, có người tương đối biết nhiều tin tức bỗng vỗ trán, “Ài da! Không phải nữ nhân vừa rồi đã phạm ‘bảy điều cấm kỵ’, mới bị trượng phu bỏ rơi vài ngày trước - Vương Kim Hoa sao?”

Ra là thế! Mọi người bừng tỉnh hiểu ra. Thì ra vì bị bỏ, mới bắt đầu tìm kẻ chết thay hồng thoát tội thôi! Bằng không sao sớm không đến, trễ không đến, vừa vận lúc này mà chạy đến gây rối chứ!

Thiếu nhân vật chính, trò khôi hài kết thúc, Người qua đường Giáp Ất Bính Đinh nhanh chóng thanh toán, vội vã rời đi, tất cả đều hứng chí vội vàng chạy ra ngoài muốn là người đầu tiên báo tin tức.

Đã rất lâu thành Dương Châu không có vấn đề đặc sắc để mọi người bàn luận, hiếm khi hôm nay bọn hấn tận mắt thấy vở kịch vui này, sao không lập tức lan truyền tin tức nóng hổi này ra ngoài chứ?

“Trò khôi hài diễn xong rồi, chúng ta có thể lên rồi chứ?” Mạc Hi Dung thở dài, nghĩ rằng rõ ràng bản thân chỉ chờ mong cuộc sống yên tĩnh, chẳng hiểu sao lại gặp phải tình huống này?

Đầu tiên là rơi về cổ đại, bị nam nhân này quần lấy dây dưa, hôm nay lại diễn cái trò khôi hài không đầu không đuôi này, sao này sẽ đến việc gì nữa đây?

“Đương nhiên.” Khiên Dương Thù cảm thấy trong lòng nàng có chút bất đắc dĩ, cười hì hì dắt nàng lên lầu, “Hiếm khi gọi nhiều thức ăn ngon như vậy, chút nữa nhất định phải ăn nhiều một chút!” Mới có thể lấy về chút vốn liếng chứ!

Mặc dù hấn gọi nhiều thức ăn thế là vì ái thê (để vợ yêu thấy ko đc ‘cổ’ ^_^), nhưng dù sao cũng tiêu tốn ngân lượng yêu thích của hấn, đương nhiên muốn tận tình thưởng thức các món ăn đại diện cho ngân lượng đó, mới không uổng phí chi tiêu của hấn chứ!

6. Chương 6

Sau một màn hỗn chiến, Mạc Hi Dung kéo tay vị hôn phu lên lầu, quả nhiên liền nhìn thấy nhóm bạn tốt tươi cười mập mờ nhìn nàng, khiến nàng rất muốn bỏ chạy.

Mới vừa ngồi xuống, liền có người hỏi ra vấn đề đã ghen đầy bụng.

“Hấn thật đúng là chồng của bạn?” Quản Quỳnh Dĩ đi trước hỏi vấn đề mọi người luôn nghi hoặc. (cả ba đều xuyên, mình để họ xưng hô hiện đại với nhau nhé)

Xem như cuối cùng gã kỳ quái thứ ba của Dương Châu cũng đã bị Nguyệt lão cột tơ hồng, thật vất vả mới đưa người ra ngoài, mọi người trong thành Dương Châu đều biết, bất quá mọi người vẫn hoang mang, tin tức nuôi dưỡng tiểu thiếp trước đây còn nóng sốt, sao đột nhiên đã cưới vợ rồi?

“Vậy tiểu thiếp mà hần nuôi dưỡng.đừng nói cũng chính là bạn nhé?”

“Đương nhiên, ta chỉ yêu mình nương tử nhà ta.” Khiên Dương Thù giành trả lời, nói cho tất cả mọi người đáp án chính xác.

Vì sao không ai hoài nghi tiểu thiếp kia chính là Mạc Hi Dung?

Bởi vì càng đồn càng khoa trương, đã mô tả nàng thành người có dáng vẻ thần tiên, là đại mỹ nhân tuyệt sắc như Tây Thi, mặc dù thoát nhìn nàng cũng có thể coi là thanh tú động lòng người, nhưng muốn nhiều người liên tưởng nàng với quốc sắc thiên hương.hình như còn xa lắm.

“Nếu có thể, ta rất muốn nói là không phải, nhưng. cố tình.” Mạc Hi Dung thật bất đắc dĩ nói, dùng đũa gấp lấy cái tay đang vươn ra vỗ về nàng của hần.

Chỉ là vẻ bất đắc dĩ của nàng, khiến mọi người trong phòng đều bất mãn.

Khiên Dương Thù nhin không được oa oa hô to, “Cái gì! Ta kém đến mức không thể kể với ai sao? Sao có thể nói như thể ta không ra gì như vậy?” Hơn nữa còn dùng đũa gấp hần!

Mạc Hi Dung thản nhiên liếc hần một cái, không lưu tình chút nào vặn đôi đũa.

“Biết là tốt rồi, đừng gào um sùm!” Chắc, nam nhân này thật đã dựa vào việc buôn bán mà lập nghiệp sao? Thoạt nhìn chẳng chút dáng vẻ của thương nhân, còn luôn oa oa kêu to, nói hần là người của tuồng kịch thì còn tin được!

Đau đớn trên mu bàn tay khiến thiếu chút nữa tươi cười của Khiên Dương Thù biến mất, hần lăm bà lăm bầm, dùng nói tiểu mỹ nhân vừa thành hôn xong đã muốn mưu sát thân phụ nhe?

Hai vợ chồng trẻ lúc nóng lúc lạnh, một trầm tĩnh một hoạt bát đấu vô mồm, hai đôi vợ chồng khác ngồi cùng bàn nhìn xem thật vui vẻ.

Bất quá, chuyện khiến người ta tò mò không chỉ là việc này, hơn nữa vừa rồi ở trên lầu nghe thật rõ hành vi tệ bạc với vợ của hần, khiến mọi người nghi hoặc đầy bụng, muốn tận tình tra hỏi.

“Không có cháo để ăn là sao?” Đôi lông mày Bút Mạt Trừng nhíu lại, vừa gấp thức ăn cho chồng, vừa ném vấn đề ra.

Khiên Dương Thù ung dung nhàn nhã trả lời, “Nàng chỉ ăn cơm, đương nhiên không ăn cháo.”

“Nuốt vài món rau?” Quán Quỳnh Dĩ liền hỏi tiếp.

“Nàng không thích mùi thịt cá, chủ yếu đều thích chút rau sạch hoang dại.” Hần nói nhẹ bồng, không nhắc tới tất cả các loại rau hoang dại ấy đều quý giá, cực kì khó tìm. “Nếu các phu nhân còn vấn đề gì, sao không đợi lát nữa hãy hỏi tiếp? Dùng bữa trước đã!”

Hần khéo léo xoay chuyển đề tài, dời tất cả lực chú ý về phía thức ăn trên bàn, cũng khiến sắc mặt hai nam nhân không chen được lời nào bên cạnh dụ đi một chút.

“Hai vị đây là.” Mạc Hi Dung nhíu mày, lúc này mới đánh giá hai nam nhân đều có phong cách bên cạnh.

Một tuấn tú lạnh lùng, một trong trẻo trung thực, bất quá thoát nhìn liền thấy vẻ chiếm hữu thật mạnh!

Quán Quỳnh Dĩ e thẹn kéo nam tử bên cạnh, vẻ mặt hạnh phúc giới thiệu: “Nam nhân mặt lạnh này là tướng công nhà mình!”

Nam nhân mặt lạnh? Hoàng Phủ Lận Như nhíu mày, nghĩ sau khi về nhà phải sửa chữa cách giới thiệu của tiểu thê tử lại thật tốt.

Ngồi bên cạnh Quán Quỳnh Dĩ e thẹn đầy mặt, Bút Mạt Trừng chỉ cười nhẹ, “Đây là tướng công nhà mình.”

Đang kinh ngạc khi thấy các bạn thân lạc về cổ đại đều tìm được niềm vui, ổng tay áo Mạc Hi Dung bỗng bị người kéo khiến nàng mất trọng tâm ngã qua bên cạnh, rơi vào vòng tay sớm đã mở rộng chờ đợi của Khiên Dương Thù.

“Dùng bữa trước rồi hãy nói tiếp, hay muốn ta dứt cho nàng?” Hấn nói như bên cạnh không có người ngoài, trong vô hình mọi người cảm nhận được sự thân mật khó nén.

“Tự ta ăn!” Tay nàng vội vàng vung loạn tránh thoát cái tay muốn sờ lên đùi nàng của hấn rồi ngồi thẳng người, trên khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh có chút e thẹn, “Nhiều người như vậy, người không thấy xấu hổ sao?!”

“Sợ gì chứ? Tất cả mọi người đều là người một nhà.” Khiên Dương Thù đánh mắt, muốn nàng nhìn hai đôi vợ chồng càng thân thiết hơn nhiều kia.

Việc này. Nàng há hốc mồm nhìn các bạn mình đã rơi vào thế giới hai người, lại nhìn nhìn sắc mặt của nam nhân đặc ý bên cạnh.

Hết cách, nàng vẫn không làm được, cho nên. Bốp! Lại lần nữa đánh bay cái tay cầu thả vọng tưởng sờ lên đùi nàng, Mạc Hi Dung nhìn nam nhân đang ai oán, ngoài cười nhưng trong không cười lên tiếng, “Ăn cơm!”

※※※

Ăn cơm xong, ba đôi vợ chồng chia thành hai bàn, một bàn là khu vực nam nhân, ba thành viên vừa thảo luận những chuyện lớn nhỏ trong thành Dương Châu, vừa phân tâm chú ý thê tử nhà mình đang nói chuyện gì; bàn còn lại đương nhiên là khu vực nữ nhân, vấn đề thảo luận là vấn đề chung của bọn họ.

“Cái gì?! Hai bạn nói. Bọn hấn đều không biết?!” Tiếng hô kinh ngạc của Mạc Hi Dung kéo theo một loạt ánh mắt chăm chú của bàn nam nhân bên cạnh.

Việc này khiến nàng thật rất kinh ngạc!

Trước không nói việc Quỳnh Dĩ vì ban đầu mất trí nhớ mà đi theo Hoàng Phủ Lận Như, ngay cả người lạnh lùng nhất trầm tĩnh nhất trong ba người là Mạt Trùng cũng bất chấp hết thảy mà gả cho nam nhân cổ đại!

Trước đó nàng sầu khổ vùng vẫy rốt cuộc là vì cái gì chứ?!

“Hai bạn chưa từng nghĩ, nếu có một ngày, chúng ta đột nhiên trở về hiện đại thì phải làm sao?” Nàng gấp gấp vội vàng hỏi.

Mặc dù Khiên Dương Thù nói hấn không thêm để ý, nói nàng đừng nên than trời trách mình, nhưng cho dù lúc đó bị lời hấn nói làm dao động, trong lòng nàng vẫn đeo mang sự kiện này, dù sao. hấn cũng đối xử với nàng thật tốt.

“Sao bạn vẫn cảm thấy chúng ta có thể quay về được vậy, Hi Dung?” Người mang thai, Quản Quỳnh Dĩ khế hợp một ngum nhỏ Phẩm Điệp mang theo bên người, không đáp mà hỏi ngược lại. (Phẩm điệp là gì, vui lòng xem lại chương 2 :v)

“Mình. mình chỉ cảm thấy, chúng ta không biết đã đến đây bằng cách nào, hấn sẽ có một ngày cũng không biết nguyên do mà quay trở về!” Nàng có chút bối rối giải thích, nghi hoặc trong lòng không ngừng tăng lên.

Thật sẽ như vậy sao? Nàng khẩn trương như thế cũng chỉ vì như vậy sao?

Bút Mạt Trùng bỗng nắm lấy tay nàng, hỏi khe khẽ: “Hi Dung, bạn vẫn chưa thể xác định là bạn có yêu thích hấn hay không sao?”

“Ha? Đúng vậy ha, bằng không sao vẫn cứ nghĩ đến việc có thể trở về hay không?” Nghe giả thiết này, Quản Quỳnh Dĩ gật đầu liên tục.

“Không, mình. mình biết mình thích hấn, bằng không sao lại.sao lại.” bản khoản vẫn tràn ngập khuôn mặt nàng, cũng không hiểu rõ tâm tư của bản thân, “Mình chỉ có thể nói là mình thích hấn, nhưng. vẫn chưa đến mức gọi là yêu!”

“Cho nên bạn cảm thấy, tình cảm đó vẫn không đủ để có thể thuyết phục bạn không muốn quay về?” Bút Mạt Trùng nói trùng tim đen.

“Là như vậy sao?” Mạc Hi Dung lộ vẻ mê mang.

Cho nên hẳn mới nghi hoặc, cho nên hẳn mới không ngừng tìm cớ, thậm chí tưởng rằng nàng thương hại hẳn, sự thật e sợ chính mình đã bị nàng thương hại?

Thấy vẻ mê mang bối rối của nàng, hai người kia chỉ có thể yên lặng hỗ trợ nàng, lại không cách nào giúp nàng đưa ra được đáp án chính xác, bởi vì yêu là việc không thể nào nói rõ, hết thấy đều phải từ chính nàng xác định.

Hai nàng trừ việc đồng ý hỗ trợ Mạc Hi Dung, cũng chỉ có thể chờ xem ông trời muốn sắp xếp thế nào cho hai người này.

Bởi vì nếu ông trời đã đưa các nàng từ nơi xa xôi đó đến đây, lại khiến các nàng tự chạm phải tình cảm của đời mình, hẳn cũng đã sắp xếp xong hết thấy, khiến Hi Dung có thể tự làm rõ ai, việc gì - mới là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời nàng ấy.

Cho nên các nàng tin tưởng, Hi Dung cũng sẽ cảm nhận được chân tình giống các nàng, còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vài ngày lại nhanh chóng trôi qua, trong thành Dương Châu bỗng xuất hiện vài người Nhật Bản, nhưng bởi vì chuyện cãi vả của kẻ kỳ quái thứ ba ở Dương Châu đang nóng sốt, không ai chú ý tới chuyện này.

Cách đường cái một đoạn là một tòa nhà nhỏ, một đám Người Nhật tụ tập hưng phấn thảo luận chuyện mới nhất nghe ngóng được trong thành Dương Châu.

“Thủ lĩnh, vụ mua bán lớn nhất gần đây, là hợp tác kinh doanh vải dệt giữa Hùng lão gia và Khiên Dương Thù, bọn hắn định rời bến mua đủ các loại vải lụa khắp Trung Nguyên, kết hợp với các tú nương (phụ nữ làm nghề thêu) của thành Dương Châu, mở một phường thêu ở tòa nhà cũ của Khiên gia.” Nam nhân thấp bé mặc áo màu xanh đen báo cáo.

“Kinh doanh phường thêu cũng đâu cần hai người họ phải hợp tác?” Nam nhân đeo mặt nạ ngồi ở giữa hỏi.

“Thuộc hạ điều tra được, ” một nam tử áo đen khác bước ra nói, “Hùng lão gia là người vùng khác, không rõ lai lịch, nhưng thủ đoạn rất cao, nắm giữ nguồn cung nhiều loại vải lụa quý giá, vì thế mà Khiên Dương Thù cung cấp tòa nhà làm cứ điểm, cũng phụ trách luôn việc chiêu mộ các tú nương nổi danh dọc vùng sông Hoài Dương.”

“Ha? Cho nên mục tiêu lần này là vải lụa trong tay bọn hắn? Vậy cũng cần không ít người rồi!”

“Không! Thủ lĩnh, chúng ta tra được một thứ rất dễ xuống tay lại còn rất đáng giá.”

“Là thứ gì?”

“Là sản phẩm đầu tiên bọn hắn tạo ra trong năm nay. Dùng loại tơ lụa tốt nhất mà Hùng lão gia mới vừa dệt thành và mẫu thêu mà Khiên Dương Thù dùng ngàn vàng mua về, nhóm tú nương làm việc ngày đêm tạo thành sản phẩm bậc nhất, số lượng rất ít, chỉ có bốn xấp, hai xấp được giữ trong phủ của hai người, nhưng trước khi đưa lên Kinh thành thì cả bốn xấp sẽ được tập trung giữ lại ở nhà mới của Khiên gia một đêm.”

“Vậy sao?” Nam nhân được gọi là thủ lĩnh vượt vượt chồm râu nơi khóe miệng, trầm ngâm một hồi, cuối cùng ra quyết định. “Các huynh đệ, chúng ta sẽ xuống tay vào ngày đó!”

Nhàm chán! Đúng là cực kỳ nhàm chán!

Cùng một tình huống, chỉ là nơi chốn và đối tượng thì khác hẳn, nam nhân tự có mục đích bàn bạc vấn đề của bản thân bọn hắn, nàng lại bị cứng rần kéo đến tiếp khách, chỉ có thể ngồi ngẩn người đếm đầu ngón tay.

Mạc Hi Dung nhìn về phía cái tay bị nắm chặt của mình, lại nhìn về phía cái gã đang mở to miệng nói năng loạn xạ, sắp hù chết mấy lão quần sự cũng là tướng công của nàng kia.

Nàng đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện chưa có hồi kết hôm ấy, dừng hành động đếm đậu phộng lại, sau khi đánh giá tử tế, phát hiện kỳ thật bộ dạng tướng công nhà nàng không khó coi.

Trên gương mặt tròn luôn thể hiện vẻ ung dung có thể gọi là dịu dàng nho nhã, là một đôi mắt lợi hại đặc thù của thương nhân, bình tâm mà nói, bộ dạng hần không chỉ không có coi, mà còn có thể cho từ tám mươi điểm trở lên.

Ngoài ra, căn cứ vào kết quả mỗi buổi tối sờ đông sờ tây với nàng, mặc dù dáng người hần không thể nói là cường tráng, nhưng tuyệt đối không phải là con gà chết mềm nhũn, dựa vào vận động lâu lâu cũng có của hần, cơ bắp đáng có đều không thiếu miếng nào, nghĩ mà khiến nàng vui vẻ ngắm người tựa vào người hần.

Càng không cần nói mặc dù hần yêu tiền ít chi tiêu, nhưng gia tài cũng là nức đỏ đổ vách, đủ để hần nằm không ăn uống ba đời vẫn chưa hết.

Nam nhân như vậy, rốt cuộc coi trọng nàng ở điểm nào?

Hần cũng không nói gì, vào lúc nàng chợt tỉnh lại, hần cứ vậy mà ở cạnh nàng, bèn bĩ tìm hiểu nàng, thậm chí sửa luôn tính keo kiệt yêu tiền, vì nàng mà ném ngân lượng sáng bóng ra ngoài như hắt nước, sau đó lại còn bị nàng chê phiền.

Ừm. thoát nhìn, hình như nàng là loại nữ nhân phá hoại, coi nam nhân nhiều ưu điểm này như đồ bỏ đập hư mặc dù hần là thứ hàng tồn không ai mua của thành Dương Châu.

Bất quá, nếu với bất kỳ nữ nhân nào hần cũng đối đãi giống nàng, đại khái sẽ biến thành cực phẩm có muốn cướp cũng không cướp nổi!

Ngẫm lại bình thường nàng không vừa néo vừa đánh hần, thì cũng lạnh lùng với quan tâm của hần, chứ đừng nói đến việc giống Quỳnh Dị hoặc Mạt Trùng, chú ý đến độ dày quần áo của tướng công, lại còn bưng trà gấp thức ăn cho bọn hần. biểu hiện như vậy, nàng cảm thấy rất quá phận, thế sao hần vẫn cứ liều mình đối xử tốt với nàng?

Mặc dù hần đã nói là hần yêu nàng, nàng cũng cảm thấy mình thích hần, nếu không cũng không cho phép hần làm vậy, nhưng thích của nàng. đủ để đáp lại yêu của hần sao?

Mạc Hi Dung nghi hoặc liếc mắt nhìn Khiên Dương Thù một cái, mà dường như hần phát hiện được ánh nhìn chăm chú của thê tử, đột nhiên tạm ngừng bàn bạc, xoay qua cười cười với nàng, sau khi thấy phản ứng ngu ngơ của nàng, hần mới cầm tay nàng tiếp tục bàn bạc.

Nàng có thể xác định mình thích hần, nhưng lại không biết đó thật sự là thích hay yêu? Nếu không phải, vậy rốt cuộc yêu và thích khác nhau ở chỗ nào?

Luôn luôn suy xét theo lý tính, bởi vì không lấy được dẫn chứng, không tìm được lý luận có thể giải thích, thậm chí ngay cả phương pháp chứng minh cũng không có, nàng rơi vào u sầu.

Aiz, vì sao trên thế giới không có một quyển tự điển có thể giải thích một chút về “yêu” và “thích” cho nàng chứ? Nếu có thì nàng đâu phải sầu khổ thế này.

“Ha ha ha! Thì sao chứ? Cho dù Khiên Dương Thù ngồi ngay bên cạnh, cũng không thể nghe được đối thoại của chúng ta!”

Đang nghĩ suy hỗn loạn, Mạc Hi Dung bỗng nghe được một câu như thế, nàng bỗng chốc nâng đầu nhìn về phía người nói chuyện, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Việc này. rất không bình thường, mặc dù tướng công nhà nàng là đề tài lúc cơn no rượu say của dân chúng thành Dương Châu, nhưng câu nàng vừa nghe không phải là ngôn ngữ bình thường, mà là tiếng Nhật!

Trước kia thuần túy vì hứng thú nàng mới tự học tiếng Nhật, mặc dù không thực lưu loát, nhưng đối thoại thông thường cũng không là vấn đề.

Không ngờ đến cổ đại lại nghe được tiếng nước ngoài, nội dung trò chuyện lại liên quan đến người thân thiết nhất trước mắt nàng, khiến nàng không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, chú ý nghe hai người Nhật tán chuyện.

“Ha ha, đúng ha! Ở đây căn bản không ai nghe hiểu tiếng Nhật, ngược lại chúng ta lại dễ dàng tìm hiểu tin tức.”

Ha! Thế mà vừa vặn lại có nàng hiểu được? Mạc Hi Dung le lưỡi, trong lòng âm thầm bổ sung.

“Thủ lĩnh nói mặc dù vải lụa đó chỉ có bốn xấp, nhưng nếu muốn nửa đêm trộm đi, mục tiêu cũng rất lớn, hơn nữa phải cẩn thận Hùng lão gia kia, lai lịch hắc không rõ, chúng ta đề phòng một chút vẫn tốt hơn.” Nam nhân mặc áo màu xanh đen nói.

“Bản thân ta cảm thấy không có gì phải e sợ không đâu, dù sao lúc đó nơi xuống tay là nhà của Khiên Dương Thù, mà hắc bất quá cũng chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi, gì đao lên cổ liền hoảng hốt hôn mê, còn sợ không ngoan ngoãn giao ra mọi thứ sao?” Một người áo đen khác khinh bỉ cười nói, còn không quên ngăm ngăm nam nhân ngồi cách một bàn kia.

Nghe đến đây, Mạc Hi Dung chậm rãi quay đầu, một lần nữa tổng hợp nam nhân đang nói hăng say kia một lần nữa, kết luận chính là tốp người Nhật muốn cướp thứ gì đó từ tướng công của nàng, cũng chính là muốn cướp ngân lượng mà tướng công nàng giữ như giữ mạng?!

Một lúc sau, dường như bọn hắc cảm thấy không còn tin tức gì đáng thăm dò nữa, trả ngân lượng chạy lấy người, nàng cũng lặng lẽ thoát khỏi tay Khiên Dương Thù, vụng trộm rời khỏi khách điểm đi theo bọn hắc.

Nàng thật cẩn thận theo dấu hai người Nhật kia, cho đến khi bọn hắc bước vào một ngôi nhà nhỏ, nàng âm thầm để lại ký hiệu đánh dấu, rồi theo đường cũ từ từ quay về.

Nàng hoàn toàn không ngờ được, nam nhân bị nàng bỏ lại khách điểm tựa như phát điên, tức giận với mọi người; càng không ngờ trong tình thế nguy cấp này, nàng phát hiện ra mình có bệnh lạc đường!

Nói tóm lại chính là, dù khách điểm cách nàng chỉ một con phố, nàng. cũng lạc đường.

Đáng chết! Không thấy người đâu! Không thấy người đâu!

Rõ ràng vừa nãy còn ở bên cạnh hắc, nhưng lúc hắc nhất thời sơ ý buông tay, lại bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu!

Đáng chết mà! Hắc thật không nên tin rằng nàng sẽ không bỏ trốn, ngay ngốc dẫn nàng ra cửa; hắc lại càng không nên nhất thời yếu đuối, không cảnh giác để nàng rời khỏi phạm vi mình có thể nhìn thấy.

Đáng ra lúc này nên gọi người chạy đi tìm, hắc lại không cách nào tỉnh táo suy tư cần phải làm thế nào mới tóm được tiểu nữ nhân chạy loạn trở về, tận tình đánh một trận lên cái mộng nhỏ của nàng. Một lát sau, đợi cho đến khi trời sụp tối, sắc mặt Khiên Dương Thù cũng giống như sắc trời, càng lúc càng đen.

“Khiên gia. Bọn ta phải đóng cửa rồi.” Bị đẩy lên trước làm vật hi sinh, tiểu nhị hăng giọng nói.

Hu hu. Hắc vẫn còn trẻ, không muốn chết sớm như thế đâu! Sao chướng quây không tự đi mà nói?

“Đóng cửa?” Khiên Dương Thù lạnh mắt thoáng nhìn qua, không mang chút sát khí nào, thậm chí trên khuôn mặt còn trương nụ cười nhạt, chỉ là không biết tại sao, lời này lại khiến người nghe dựng tóc gáy. “Ai cho phép các người đóng cửa hắc?”

Hắc nhẹ nhàng thả chung trà trong tay xuống, tim của tiểu nhị thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ta chưa đợi được người, các người chưa được đóng cửa!”

“Dạ, dạ! Không đóng cửa! Không đóng cửa! Tùy ngài muốn ngồi bao lâu cũng không thành vấn đề.” Tiểu nhị chạy trốn thật nhanh, nói xong liền vọt xa cách hắc ba thước.

Trời ơi! Sao hôm nay lại chọc trúng Sát tinh thể này? Chưởng quầy đứng một bên, ngón tay run run khẩy bàn tính.

“Chưởng quầy, rốt cuộc có cần dọn dẹp không?” Tiểu nhị lấy khăn lau, mệt mỏi hỏi.

Việc này Đại lão gia không thấy phiền, có thể không ngủ cả đêm, hắn làm tiểu nhị lại không có số tốt như thế, chạy bàn cả ngày mệt đến mức chân muốn gãy, chỉ hy vọng có thể lập tức thu dọn, dọn dẹp xong, quay về nằm trong chăn ấm khô khô ngủ ngon mới tốt!

“Dọn! Sao không dọn chứ? Trừ không thể đóng cửa ra, mọi thứ khác đều phải thu dọn lau rửa sạch sẽ.” Chưởng quầy liếc mắt xem thường, hét to bảo mọi người nhanh tay nhanh chân một chút, rồi mới thở dài thật sâu.

Rốt cuộc. Sát Tinh kia muốn chờ đến bao giờ.

※※※

“Cô nương, đã trễ rồi, khách sạn sớm đã đóng cửa, e rằng người chờ người cũng đã về rồi!” Ông lão điều khiển con la tận tình khuyên bảo nữ tử vẫn trưng vẻ mặt cố chấp.

Nữ tử này chính là Mạc Hi Dung lạc đường cả ngày, nàng vẫn cứ kiên trì ý kiến của mình, phải về khách điểm mà buổi sáng nam nhân kia ngồi.

Một trong những nguyên nhân, đương nhiên là nàng hoàn toàn không rõ phương hướng ngôi nhà mới của Khiên gia, một nguyên nhân khác chính là. Nàng cảm thấy nam nhân kia vẫn còn ở khách điểm chờ nàng.

Không thể nói rõ nguyên nhân, chỉ có thể nói là giác quan thứ sáu của nữ nhân!

Cho nên nàng phải trở về khách điểm sáng nay, mặc kệ ông lão khuyên bảo ra sao, nàng vẫn cứ cười cười không trả lời.

“Ồ? Thật kỳ lạ! Hiện đã là giờ Thìn, sao khách điểm vẫn còn đốt đèn nhỉ?” Khi đi đến cửa, ông lão kỳ dị nhìn khách điểm vẫn đèn đuốc sáng choang, cửa còn rộng mở, nghi hoặc thì thào.

Mạc Hi Dung nhìn thấy bảng hiệu quen thuộc, mà mình đi bộ tìm cả một ngày đường, dẫn lại cơn đau ê buốt ở chân, tim trong lồng ngực không ngừng đánh trống reo hò, nàng vén váy chạy vào nơi đèn đuốc sáng choang kia.

Thịch! Thịch! Thịch! Tim nàng đập điên cuồng, như đang thúc giục nàng bước nhanh hơn.

Nàng bỗng rất muốn nhìn thấy hắn, nhớ đến tươi cười khi hắn trêu trọc người, nhớ đến bộ dạng ung dung thong thả khi hắn xoay người bước đi, nhớ đến độ ấm nơi bàn tay hắn nắm, nhớ

Cuối cùng, khi nàng nghiêng ngả lão đảo chạy vào khách điểm, lướt qua cái bàn đã thu dọn và một tiểu nhị lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng chạy tới chỗ ngồi ban sáng.

Lúc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, bước chân nàng dừng lại, mà hắn lại như một chậu than, lạnh lùng bốc hỏa cười nhìn lại nàng.

Nàng bỗng thực xác định tâm tình của bản thân lúc này, cũng biến nó thành lời nói và hành động thực tế nàng xông đến ôm chặt lấy hắn, nói không ngừng bên tai hắn: “Ta rất nhớ chàng! Rất nhớ chàng, rất nhớ chàng, rất nhớ chàng.”

Ngay lúc đó, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, nàng liền đột nhiên thả lỏng tâm tình, giống như diễn kịch ngã vào lòng hắn, mất đi ý thức.

7. Chương 7

Cuối cùng khẽ vén màn sương,

Chợt nhìn thấy rõ chân tình trong tim.

Vòng tay ấm áp an toàn,

Chính là nơi thiếp buông neo kiếp này.

Ánh nền lay động, mùi hoa không biết tên theo gió đêm lan tỏa vào phòng, trên giường đỏ thẫm, màn giường che mờ bóng dáng chủ nhân, khiến đêm càng thêm tĩnh lặng.

Trong không gian tĩnh mịch, Mạc Hi Dung chợt yên lặng mở mắt, cuống quýt muốn ngồi dậy tìm bóng dáng mình nhìn thấy trước khi mất đi ý thức.

“Làm gì thế? Nằm yên đừng cử động.” Khiên Dương Thù vội nắm lấy mắt cá chân nàng, trầm giọng khiển trách.

Vừa tỉnh ngủ tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng, nhìn gương mặt không biểu cảm của hắn khi nói, không giống như dáng vẻ nàng thường quen thuộc, khiến nàng bỗng hốt hoảng, ngây ngốc hỏi: “Sao chàng không cười? Tức giận sao?”

Hắn không nói, chỉ im lặng dùng rượu thuốc xoa bóp chân nàng.

Còn dám hỏi vì sao hắn không cười? Rốt cuộc nàng thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?

Không nói một câu bỏ chạy mất dạng, thật vất vả mới trở về, chưa nói được mấy câu liền ngất trong lòng hắn, khiến hắn bị dọa mất hồn.

Cô nàng này ngủ một giấc thư thái, tỉnh dậy còn dám hỏi vì sao hắn không cười? Khiến lửa giận trong lòng hắn lại bốc lên, lực xoa bóp không tự giác lại tăng thêm.

“Ô, đau quá!” Nàng bị đau, theo phản xạ định rút chân về.

“Cả một ngày nàng chạy đi đâu?” Đè nén lửa giận, buông lỏng lực tay, Khiên Dương Thù nuốt giận hỏi.

“Ta. . . Ta chỉ đi theo dấu một nhóm người. . . Rồi không cẩn thận.... liền. . . lạc đường. . . .”

“Theo dấu?” Hắn cắn răng nghiêng lợi nhắc lại, “Theo dấu ai?”

Hắn vừa hỏi, liền nhắc Mạc Hi Dung nhớ tới tin tức quan trọng nàng nghe được hôm nay. Nàng vỗ vỗ má để bản thân có thể tỉnh táo hơn, bắt đầu kể lại cuộc nói chuyện đã nghe được hôm nay, và cả đầu đuôi ngọn nguồn chuyện về đám người Nhật.

“Nàng nghe hiểu tiếng Nhật?” Ban đầu Khiên Dương Thù vốn không phát hiện điều gì khác lạ, về sau nghĩ lại, nếu bọn chúng không nói chuyện bằng tiếng Nhật, theo nàng nói, bọn chúng ngồi ngay sát bàn bọn họ, sao hắn có thể hoàn toàn không biết gì chứ?

“Ừm, biết một chút, bất quá bọn chúng nhất định không ngờ được! Mới ngang nhiên ngồi trong khách điểm bàn mưu tính kế.” Hơn nữa còn may mắn chết là vừa vận để cho vợ của “con mồi” nghe được.

“Cho nên nàng vừa nghe vừa vẽ ra kế hoạch theo dõi nơi tập trung của bọn chúng, rồi cứ thế theo bọn chúng rời khách điểm?” Trên khuôn mặt hắn bắt đầu xuất hiện tươi cười, nhưng trong tươi cười lại chứa lạnh lùng phần nộ, gần như có thể đông lạnh làm đau người khác.

“Ừm. . . . Nhưng không ngờ khi quay về lại bỗng mất phương hướng, kết quả thiếu chút nữa là rời khỏi thành, may mà có ông lão tốt bụng đánh lừa đưa ta trở về khách điểm.” Nàng có chút xấu hổ cúi thấp đầu, bởi vì sau đó nàng nghe được từ miệng ông lão, nơi nhóm người Nhật tập trung chỉ cách khách điểm một con phố mà thôi.

Không ngờ người luôn luôn kiêu ngạo lý tính như nàng, lại không thể dựa vào cái gọi là tinh thần khoa học và thái độ lý tính vượt qua vấn đề lạc đường nho nhỏ này.

Bất quá cũng không thể trách nàng được! Dù sao từ sau khi đến cổ đại, căn bản vẫn chưa bước ra khỏi cửa được mấy lần, hơn nữa ở đây lại không có lầu cao nhà lớn có thể coi như dấu hiệu nhận biết, thoạt nhìn đều là nhà trệt như nhau, mới khiến nàng dù đã đi vài lần vẫn không rõ Đông Nam Tây Bắc!

“Vì sao không nói trước với ta một tiếng? Ta sẽ bảo người để ý, thiếu nữ tay yếu chân mềm, vai thon dáng nhỏ như nàng liền cứ thế mà đi theo, xảy ra chuyện thì phải làm sao?” Giờ phút này gương mặt nhả nhặn của hắn có thể được xem là dữ tợn, khiến nàng có chút sợ hãi và nghi hoặc.

“Ta tìm hiểu tin tức giúp chàng, chàng. . . . không vui sao?” Nàng khó hiểu hỏi.

Khiên Dương Thù hít một hơi thật sâu, xác định bản thân sẽ không vì nữ nhân ngốc không cách nào hiểu được khổ tâm của hắn này mà bóp cái cổ trắng ngần của nàng.

“Ta không vui, nhưng không phải vì chuyện đó, ta là vì nàng ném ta qua một bên, một mình không biết sống chết tự ý đi theo bọn chúng!” Hắn gầm nhẹ, lúc này toàn bộ lo lắng đè nặng trong tim suốt cả ngày hóa thành cái ôm mạnh mẽ.

“Nhưng. . . .” Mạc Hi Dung vốn muốn an ủi hắn, kỳ thật lúc ấy không nghĩ đó là mạo hiểm, nhưng đôi tay hắn dường như khẽ run rẩy, khiến lời lên tới miệng lại nuốt trở về. “Khiên. . . . Tướng công, ngoan nào! Không phải ta đã an toàn trở về rồi sao?” Nàng vỗ vỗ lưng hắn an ủi, giọng nói dịu dàng hiếm có.

Nàng vốn tưởng hắn là nam nhân không biết tức giận, đối mặt với nàng luôn là trăm lễ một vẻ khôi hài, không ngờ cũng có việc khiến hắn thay đổi, mặc kệ là gắt gỏng tức giận hay lo lắng hoảng hốt, đều chỉ mình nàng nhìn thấy, cũng chỉ bởi một mình nàng.

Hắn. . . . Thật đã yêu nàng rất sâu!

“May mà nàng bình an trở về, nếu không ai có thể đền nường tử cho ta?” Hắn than thở trên người nàng, khôi phục tính cách bình thường.

So ra mà nói, hắn thà mất mười hai mươi xấp xỉ dật, cũng không thể khiến nàng bị chút tổn thương nào.

Thấy hắn đã khôi phục bộ dạng bình thường, Mạc Hi Dung vội chuyển đề tài về việc chính, “Việc ta vừa nói, chàng định xử lý thế nào?”

Khiên Dương Thù nhìn nàng xem thường. “Việc này ta sẽ xử lý, mấy ngày tới nàng đừng ra ngoài, nghỉ ngơi nhiều mới tốt, đừng quan tâm chuyện khác!”

“Nhưng ta lại không thấy mệt.” Thật vất vả mới tìm được chuyện thú vị, bảo nàng đừng hỏi gì, cứ nằm mồm trong phòng nghỉ ngơi, bằng không chính là ăn uống tiệc tùng trong tầm quản lý của hắn, chờ hắn bàn việc làm ăn. Nàng không chịu đâu!

“Không mệt?” Hắn nhíu mày, ánh mắt không tin liếc về phía nàng.

Vốn nghĩ nàng đi bộ cả ngày, sợ thể lực nàng không chống đỡ nổi nữa, mới quyết định tối nay để yên cho nàng, để nàng nghỉ ngơi thật tốt một đêm, không ngờ nàng dám nói không mệt?

“Ta vốn không thấy mệt.” Nàng phồng má nói, không chú ý thấy con sói lớn bên giường sớm đã chuẩn bị nuốt nàng vào bụng.

“Không mệt đúng không?” Khiên Dương Thù đẩy ngã nàng lên giường, mỉm cười, “Vậy quan tâm đến tướng công ta trước đã!” Nếu đã không mệt, đêm nay mặc kệ nàng cầu xin thế nào hắn đều sẽ không dừng tay.

“Cái gì?!” Tiếng hô kinh ngạc của nữ tử bị giấu sau tấm màn giường vừa buông xuống.

Ngoài cửa sổ hoa cỏ tươi tốt, côn trùng rả rích, người trên giường cũng không lãng phí bóng đêm tốt đẹp, quyền luyện không rời, nhỏ tiếng tỉ tê. . . .

“Đợi chút, đợi chút!” Mạc Hi Dung cố sống cố chết níu lấy quần áo trên người, không hiểu rốt cuộc nàng đã nói gì, khiến thú tính của hắn đột nhiên bùng phát.

“Không đợi được!” Hắn lo lắng cả một ngày, tóc đen cũng sắp bạc trắng, muốn lấy chút ngọt ngào đền bù cho lo buồn của hắn, hắn là không quá đáng chứ!

Vừa nói, hắn vừa không quên với tay kéo quần áo trên người nàng, giống như lột vỏ trứng, chỉ hai ba cái, trên người nàng chỉ còn lại cây trâm trên đầu.

Dưới ánh mắt nóng cháy của hắn, thân thể xinh đẹp trần trụi mãi cảm ứng hồng, nàng hết cách chỉ đành quay đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Phải làm sao đây? Dù hai người đã làm rất nhiều lần, nhưng. nàng vẫn thấy xấu hổ lắm!

“Thành thân nhiều ngày rồi, sao vẫn ngượng ngùng như thế?” Hắn nhẹ nhàng vén lọn tóc phủ trước ngực nàng, mỉm cười dịu dàng nói.

Đừng nói là sau khi thành thân, chưa thành thân bọn họ đã viên phòng, cho dù không hợp lẽ, nhưng từ sau ngày đó, hàng đêm hắn liền ngủ trong phòng nàng, trừ mấy ngày hàng tháng của nàng, hắn đều bán sức dạy nàng chuyện trên giường, sao nàng vẫn cực kỳ xấu hổ như thế?

“Ta. Ta. A!” Hắn bỗng với tay vuốt hoa hạc* nhạy cảm của nàng, khiến nàng chấn động mềm mại kêu ra tiếng.

“Kêu gì chứ? Tướng công xoa không tốt sao?” Vừa nói, bàn tay to cũng không quên sờ sọc hai núm hoa trước ngực nàng, nhẹ vuốt chậm, chỉ một lúc nàng liền thoải mái thở dài.

“Ừ. A. Ừm.” Theo ngón tay cử động khi mạnh khi nhẹ của hắn, tiếng ngậm nga hỗn hển yêu kiều của nàng cũng cao thấp phập phồng.

“Mệt mỏi cả ngày rồi, tướng công hầu hạ, nàng có thoải mái không?” Ngón tay vuốt ve hoa hạc thuận theo mật nước róc rách chui vào nếp gấp của nàng, bắt đầu di chuyển.

“Thoải. Thoải mái.” Nàng trung thực nói, cánh tay ngọc nhịn không được vội bám vào vai hắn, “Ừm. sâu chút.”

Nếu muốn nói đến thành quả sau nhiều ngày dạy dỗ, chính là nàng đã trung thực bày tỏ nhu cầu của chính mình, cái miệng nhỏ nhắn phun ra lời buông thả thật rất mê hoặc.

“Sâu thêm phải không?” Ngón tay hắn lặng lẽ chui vào, thăm dò càng sâu, khiến toàn thân nàng run rẩy, “Như vậy sao?”

Mười ngón tay của Mạc Hi Dung bầu lấy vai hắn, cả người cong lên, phất một dải tóc mềm ngang mũi hắn, trong bóng đêm, mùi thơm thảo nhiên càng câu hồn người.

Hắn xoay chuyển ngón tay liên tục, khiến nàng chỉ có thể vô lực rên rỉ, cùng tiếng mật nước róc rách chảy ướt đầm, nhất thời cả phòng dào dạt ý xuân.

“Ừ ừm.” Nàng khê khóc nức nở, thân mình đột nhiên căng cứng, rồi sau đó cả người co quắp vô lực thả lỏng trên giường.

“Sao lại nhanh đến vậy chứ?” Khiên Dương Thù tha thiết nhìn nàng, dịu dàng khê lau mồ hôi trên trán nàng.

Hắn cực yêu biểu cảm quyến rũ sau khi lên đỉnh của nàng.

Thấy mắt to của nàng ngập nước, trên khuôn mặt nghiêm nghị còn chứa say mê sau khi hoan ái, thân mình trắng nõn hơi ửng hồng, run rẩy khiến người ta tiếc thương, ngay cả hoa huyết* vừa mới được yêu thương, cũng khấp khểnh mở mở ướt đầm mật ngọt, có thể nhìn thấy hình dạng cánh hoa đáng yêu sứt sùi mở ra. (ui mẹ ui)

Nhưng đây cũng chưa phải là điều tuyệt nhất, khiến người ta khát vọng nhất chính là cái việc sau khi đùa nghịch nàng, là khoái cảm tha hồ rong ruổi trên thân thể mãi mãi của nàng.

Hắn vừa mừng rỡ ca ngợi thưởng thức, vừa cởi quần áo của mình, giữ chặt thân mình muốn chạy trốn của nàng, dưới ánh mắt cầu xin của nàng, dục vọng nóng bỏng sắp bùng nổ đẩy mạnh về phía mật huyết* vừa mới bị đùa nghịch kia, xâm nhập từng chút, để mềm mại xinh đẹp của nàng bao phủ toàn bộ hắn.

“Hà!” Khi non mềm hoàn toàn bao phủ siết chặt lấy, hắn sáng khoái hít sâu một hơi.

Nàng đã chịu trêu đùa một trận, đóa hoa yếu ớt vẫn mãi cảm không thể nhận quá nhiều kích thích, hắn chậm rãi tiến vào, không phải nghi ngờ là đã thổi bùng ngọn lửa trên thân thể vẫn còn dư vị sau khi hoan ái của nàng.

“Tướng. Tướng công.Đừng.Đừng.” Cảm giác được hấn bắt đầu thông thả di chuyển trong người, nàng cất giọng run rẩy cầu xin.

“Ta biết rồi, phải nhanh thêm chút đúng không!” Hấn cố ý ngắt lời nàng, còn không quên vắn vẹo ý của nàng, đẩy nhanh tốc độ đung đưa nơi thắt lưng, khiến nàng không thể thốt nên lời, chỉ có thể rên rỉ ngâm nga.

“Ừm. A. Ừ.” Dưới đung đưa của hấn nàng lay động thân mình, thừa nhận kích thích mạnh mẽ cuồng nhiệt của hấn, trên da thịt trắng nõn lưu lại từng vết đỏ bầm không đồng nhất.

“A, ta nói sao nàng không phản ứng? Là tướng công hầu hạ nàng chưa đủ thoải mái sao?” Hấn cười trêu chọc phản ứng chỉ có thể vô ý thức phát ra rên rỉ của nàng, xoay người nàng, lại lần nữa đẩy vật thô to run rẩy tiến vào hành lang chật hẹp không ngừng co rút của nàng.

Nàng đột nhiên xoay người, tình triều trong người không ngừng tích tụ chồng chất đến mức cao nhất, khi hấn đột nhiên xông mạnh lui nhanh, hành lang không ngừng siết chặt cũng co rút lợi hại, mật ngọt nơi hai người ân ái không ngừng róc rách chảy ra, làm ướt đầm chần đệm dưới thân.

“Thả lỏng!” Hấn nhẹ vỗ lên cái mông tròn trịa của nàng, muốn nàng phối hợp với xâm nhập của hấn, “Còn chưa xong đâu!”

“Đừng.Đừng mà.” Đón nhận hai ba đợt liên tục thoải mái hành hạ của người nào đó, khiến nàng vùng vẫy muốn bỏ trốn.

Nhưng hấn đã ở bờ vực khoái cảm, sao có thể để nàng trốn thoát? Bàn tay to phút chốc kéo mạnh, kéo hông nàng khiến nơi đó càng thêm gấn chặt, cũng khiến nàng không thể nào trốn thoát.

Tốc độ va chạm của hấn càng nhanh, liên tục ra vào hoa huyệt đã sớm sưng đỏ, tiến lui liên tục khiến ái dịch* vung vẩy dính ướt khắp nơi, ngay cả thắt lưng, giữa bụng hấn cũng ướt dính.

“Nhanh! Dung muối. A.Sắp rồi.” Cảm giác bụng dưới không ngừng truyền tới áp lực co rút, hấn càng thêm theo đuổi động tác va chạm đẩy vọt của mình.

“Ừ. A.Ừm.” Sớm đã không còn nghe được lời nói đứt quãng của hấn, nàng chỉ vùi mặt vào chần khóc nức nở, chờ cao trào cuối cùng của hấn.

“A ” hấn sung sướng gầm nhẹ ra tiếng, bắn từng dòng trắng đục sền sệt vào hoa huyệt ẩm áp của nàng. (mất máu cấp độ siêu nghiêm trọng)

Hai người thở gấp duy trì động tác cuối cùng, hưởng thụ dư vị sau khi hoan ái.

Chất dịch ẩm ướt trơn dính từ nơi hai người ân ái không ngừng chảy xuống, thấm ướt từng đốm lên hình thêu uyên ương, chứng tỏ nhiệt tình quá mức của hai người.

(muốn biết mấy cái dấu * là gì thì tra GG, Việt hóa mấy từ này thì thà tui đi chết)

Sau khi hoan ái, Khiên Dương Thù vẫn như thường ngày đứng dậy xuống giường, bước đến chậu nước vắt khăn lau người cho nàng.

“Mới một lần liền một thành như vậy, còn dám hùng hổ hô không biết mệt?” Hấn hết cách nhìn vẻ buồn ngủ của nàng, kéo chăn đắp cho nàng ngủ yên ổn.

Mạc Hi Dung híps nửa mắt, vừa cọ cọ lên người hấn vừa than thở: “Chỉ không muốn ngồi không thôi mà. Hơn nữa.” Nàng ngáp một cái rồi lại nói, “Để ta.để ta ngủ một chút sẽ hết mệt.”

Hấn xê dịch thân mình, để nàng gối lên trước ngực hấn ngủ thêm thoải mái, vừa dùng ngón tay vuốt lộn tóc mượt mà tán loạn của nàng cho ngay ngắn, miệng lại hết cách mà oán giận, “Ta yêu nàng như vậy, sao nàng cứ luôn muốn tìm việc mà chạy đi? Đừng nói chút keo kiệt yêu tiền đó của ta cũng lây cho nàng nhé?”

“Cho nên. Cho nên chàng không thể ném ta qua một bên.” Nàng sớm mệt đến mức nghe chẳng hiểu hấn nói gì, chỉ nhớ là phải dặn kỹ hấn nhất thiết không thể đẩy này ra khỏi chuyện thú vị kia.

Vừa nghe lời này, Khiên Dương Thù thiếu chút bật cười thành tiếng.

Cô nàng này, đã mệt đến mức mí mắt cũng không mở nổi, vậy mà vẫn nhớ đến việc đó?

“Nàng ngủ đi! Việc đó chờ nàng tỉnh dậy rồi nói.” Hắn vỗ vỗ lưng nàng, dỗ nàng giống như dỗ một đứa trẻ.

“Không được.” Mạc Hi Dung sống chết mở hai mí mắt nặng trĩu, nhìn hắn chòng chọc, nói: “Chàng nhất định sẽ tự mình chạy trước.”

“Ngoan, việc đó cứ để tướng công nàng xử lý là được, nàng ngủ trước đi!” Hắn không trực tiếp hứa hẹn, muốn đánh lạc hướng.

“Chàng không đồng ý, ta sẽ không ngủ!” Cho dù mí mắt đã sắp sụp xuống, nàng vẫn cố chống lên chờ một câu đồng ý của hắn.

Đã mệt đến thế mà còn dám nói là không ngủ? E là chỉ một giây sau nàng liền ngủ rồi! Khiên Dương Thù cười thầm trong lòng.

Kỳ thật hắn có thể chờ, chờ nàng không ngăn được cơn buồn ngủ hấp dẫn, là có thể chẳng cần đồng ý gì hết, nhưng thấy nàng cố sức gắng gượng chống lại cơn buồn ngủ, hắn đau lòng không thôi, đành phải đồng ý với nàng.

“Được, ta sẽ không tự chạy đi!” Chỉ đi mà không ai biết thôi. “Mau ngủ đi!”

Lúc này nàng mới thở phào một hơi, nhưng vẫn kéo cánh tay hắn không buông, xác định hắn sẽ không thừa dịp nàng ngủ say mà chạy đi, rồi mới chính thức an tâm nhắm mắt ngủ.

Trong lòng Khiên Dương Thù cười thầm nàng thực ngây thơ.

Nghĩ rằng nắm tay hắn thì hắn không chạy được sao? Không khỏi cũng quá coi thường hắn rồi.

Bất quá. Hắn đột nhiên suy nghĩ sâu xa nhìn dáng vẻ ngủ say của nàng. Vẫn phải cử người trông chừng nàng thôi! Nếu không ai biết nàng có thể lại giống hôm nay, nhân lúc hắn không lơ đãng liền chuồn êm ra ngoài, cuối cùng lại không tìm thấy đường về?

Hôm nay nàng may mắn gặp người tốt bụng, trung thực đưa về, lỡ như nàng gặp bọn côn đồ, chỉ sợ sẽ không về được.

Phải bàn bạc cẩn thận với người kia một chút! Dù gì muội muội cũng đã ra ngoài khá lâu, đến lúc nên để muội ấy về nhà rồi.

8. Chương 8

Sáng sớm, khi ánh mặt trời xuyên qua song cửa, Khiên Dương Thù liền tỉnh.

Kéo đôi tay thon dài nhỏ bé đang quấn quanh cổ mình ra, kéo chăn đắp thật cẩn thận cho nàng xong hắn mới lặng lẽ xuống giường rửa mặt chải đầu, chuẩn bị ra cửa.

Cho đến khi hắn bước ra khỏi cửa, người trên giường vẫn còn đang ngủ say sưa.

※※※

Gọn gàng xoay người xuống ngựa trước một ngôi nhà lớn, Khiên Dương Thù đành đến làm khách vào lúc sắc trời còn sớm, bước thẳng đến cửa, ở đại sảnh chờ người hầu vào thông báo cho chủ nhân.

Không quá lâu sau liền nhìn thấy chủ nhà tùy ý khoác áo ngoài trên người, vội vàng đi tới.

“Sao mới sáng sớm đã đến rồi?” Hùng Bá Thiên ngồi ghé trên, khuôn mặt chứa đầy nghi ngờ, “Không phải bảo là quá trưa hôm nay mới đến.”

“Có chuyện mới phát sinh, ta nghĩ cần thay đổi kế hoạch ban đầu.” Khiên Dương Thù nghiêm túc nói, sau đó mới kể lại tin tức nghe được hôm qua cho hắn ta biết. “Đại khái mọi việc là như vậy, ta muốn bàn bạc thêm, người thấy thế nào?”

Hùng Bá Thiên trầm ngâm một lúc, “Kỳ thật việc này không khó giải quyết, chỉ cần nguyệt trang giả vờ làm theo kế hoạch đã chuẩn bị từ trước, trộn lẫn chính phẩm vào một chuyến hàng vải lụa bình thường, hôm nay trực tiếp chuyển lên Kinh thành là được. Chỉ là. đám Người Nhật này rõ ràng muốn đến trộm nhà của đại ca, chỉ sợ không lấy được gì sẽ gây ra tai họa.”

“Nếu chỉ ta cũng chẳng sao, ta chỉ lo sẽ ảnh hưởng đến những người khác.” Khiên Dương Thù vừa nghĩ tới nhóm già trẻ trong nhà, không nhịn được cau mày.

“Vậy thì thay đổi mục tiêu, giả trang thành người vận chuyển đưa vải dệt đến phường thêu, đợi khi kẻ địch đuổi theo thì thực hiện kế hoạch, ta sẽ tăng nhân lực cắm ở phường thêu, tạo thành bẫy lớn diệt gọn cả nhóm bọn chúng.”

“Kế này không tệ, chỉ là nếu tăng số người ở phường thêu thì phải tiến hành âm thầm, bề ngoài không lộ ra số người này, vậy mới khiến người ta không cảm giác có cạm bẫy, đúng không?” Cạm bẫy quá rõ, ngược lại không dễ dụ rắn rời hang. Hắc trầm ngâm một lúc, phe phẩy cái quạt gậy nan trong tay, nói: “Cứ vậy đi! Bọn hắc đã không đề phòng, vậy chúng ta cứ đợi ở phường thêu! Như vậy bề ngoài giống như đang giữ gìn vải dệt, bên trong lại bí mật sắp xếp người bắt cướp.”

“Nhưng.” Tuy Hùng Bá Thiên cảm thấy chủ ý này không tệ, nhưng lại như có chút không quá thỏa đáng.

Thoạt nhìn hắc giống như một thư sinh yếu ớt, đối mặt với nhóm người Nhật đã quen cướp bóc, nếu xảy ra sai sót gì, vậy hắc phải ăn nói sao với Bách Dạng đây?

Như nhìn ra lưỡng lự của hắc, Khiên Dương Thù cười cười, “Đừng lo, mặc dù ta bất tài, nhưng đối phó với mấy người Nhật thì vẫn có biện pháp.”

“Một khi đã vậy, liền cứ theo đó mà làm!” Hùng Bá Thiên thấy hắc tự tin như thế, cũng không ngăn cản gì thêm.

“Bất quá, ta hi vọng Bách Dạng có thể về Khiên gia một chuyến, một mặt là nữ nhi gả ra ngoài cũng phải về thăm nhà, mặt khác ta muốn nhờ nàng trông chừng chị dâu nàng, để Dung muội đừng chạy loạn khắp nơi, tránh làm hỏng kế hoạch của chúng ta.” Khiên Dương Thù dặn dò cẩn thận, đây cũng là nguyên nhân chính khiến sáng sớm hắc đã chạy đến đây.

“Lát nữa ta liền sai người đưa nàng trở về.” Hùng Bá Thiên cười, vui vẻ đồng ý.

Dù sao gần đây cô nàng bánh bao kia vẫn luôn hô hào là phải về nhà, thừa dịp này liền đưa nàng về thăm nhà thôi.

Chỉ là bọn hắc lại không ngờ, hai cô thợ thuộc da thối này ở cùng chẳng những không chăm sóc lẫn nhau, mà còn đưa ra thứ ý kiến ôi thiu, thiếu chút nữa là phá hỏng toàn bộ kế hoạch của bọn hắc.

Nếu sớm biết như thế, e rằng có chết bọn họ cũng sẽ không sắp xếp cho hai nữ nhân này ở cùng nhau, chỉ tiếc có ngàn vàng cũng không mua được chữ ngờ.

Gần đến buổi trưa, Mạc Hi Dung mới duỗi người, hai mắt ngáp sương mù từ trên giường ngồi dậy, tay nhỏ bé sờ đông sờ tây khắp giường, như đang tìm thứ gì đó.

Người đâu? Nàng bỗng trợn đôi mắt to, xác định trên giường chỉ có một mình nàng, bên cạnh lạnh lẽo như cả đêm chưa hề có người say giấc.

Nàng buồn bực cắn môi, trong lòng liên tục mắng mỏ nam nhân kia không giữ chữ tín.

Gian thương đúng là gian thương! Nói mười câu thì hết tám không đáng tin. Không! Phải nói là một câu cũng phải suy xét xem có đáng tin tưởng hay không, mà nàng lại ngốc đến mức nói gì cũng tin!

Vào lúc này, cửa phòng chợt bị đẩy mở, nàng ngạc nhiên nhìn người đang buồn bực cúi thấp đầu sau khi bước vào phòng.

“Chị dâu (tẩu tẩu), tẩu tỉnh rồi?” Khiên Bách Dạng mỉm cười chào hỏi, đặt mâm thức ăn lên bàn, “Ăn sáng trước đi!” (LPH: ta để xưng hô là tẩu luôn nhé)

“Đại ca muội dâu?” Biết rõ hỏi vẫn sẽ không có đáp án, nhưng Mạc Hi Dung vẫn không từ bỏ ý định.

“Đại ca?” Khiên Bách Dạng xoay đầu suy nghĩ, “Sáng sớm đại ca đã đến phủ của Đại Hùng rồi, sau đó. . . . hình như lại ra cửa rồi!”

“Vậy sao. . . .” Mạc Hi Dung trở mình đẩy chăn chuẩn bị xuống giường, liền phát hiện trên người không mảnh vải, thậm chí nơi kín đáo vẫn còn dấu tích hoan ái tối hôm qua, sợ đến mức nàng vội vàng chui ngược trở về.

“Bách Dạng, muội, muội ra ngoài trước. Ta. Ta muốn thay quần áo.” Hai bàn tay nàng vội níu chặt, vẻ mặt ngượng ngùng cất giọng.

Khiên Bách Dạng thấy nàng liều chết túm chăn bông không dám xuống giường, cười như kẻ trộm nói: “Sao chị dâu phải xấu hổ? Hai người là vợ chồng, buổi tối thân thiết thì có gì mà phải ngại, cùng lắm muội sẽ xoay lưng, chị dâu ra phía sau bình phong mặc quần áo đi.”

Đại ca nàng thật đúng là tràn đầy tinh lực mà, hôm qua thân thiết với vợ, sáng sớm hôm nay chạy đến phủ của Đại Hùng mà vẫn không hề lộ vẻ mệt mỏi.

Hắc hắc! Tình hình này, rất nhanh nàng liền có thể bế cháu.

Vội ra ngoài, Mạc Hi Dung nghe nàng ta nói thế, cũng đành thừa dịp nàng ta quay lưng mà chạy ra, vội vội vàng vàng nhặt quần áo rơi trên mặt đất, liền chui thật nhanh ra sau tấm bình phong rửa mặt chải đầu.

Chỉ là nàng rửa mặt chải đầu và dùng bữa xong, cũng đã quá giữa trưa rồi.

“Bách Dạng, muội có biết chuyển hàng mà gần đây đại ca muội muốn chuyển lên kinh thành được đưa đến đâu không?” Nàng vờ như lơ đãng hỏi.

Hừ! Hắn không đưa nàng đi, thì nàng sẽ không biết tự đi sao?

“Biết chứ!” Khiên Bách Dạng nhìn như vô ý nói, “Đại Hùng là người phụ trách đưa vải dệt lên kinh, hẳn nói mai là lúc sẽ đưa vải đi.”

“Ngày mai sao.” Vậy hôm nay chính là thời cơ tốt nhất mà đám người Nhật kia đã nói!

Lâu rồi chưa động não suy nghĩ, nàng bắt đầu suy xét xem nên chặn chúng lại thế nào, thậm chí là nên nhúng tay vào lúc nào.

Lúc này, Khiên Bách Dạng đột nhiên thốt ra một câu, khiến nàng kinh ngạc.

“Chị dâu, muội biết kế hoạch của bọn họ, chúng ta đi theo xem thử, tẩu thấy thế nào?”

“Muội. muội biết?” Mạc Hi Dung kỳ quái nhìn nàng ta, trên khuôn mặt đầy vẻ khó tin.

Không. Không thể nào! Hắn muốn Bách Dạng về nhà, chính là muốn giám sát nàng, không cho nàng loạn chạy, nên hắn sẽ không nói chi tiết với nàng ta về việc đó!

Khiên Bách Dạng nhìn vẻ khó tin của nàng, đặc chí nói: “Hừ hừ, nam nhân này tưởng mình thông minh, căn bản là không nghĩ muội sẽ núp sau cửa, nghe trộm được hết thấy mọi kế hoạch của bọn họ!”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật!” Nàng ta kiêu ngạo nói.

Đại ca xấu xa vì lợi ích của mình mà ép nàng ta rơi vào “miệng gấu”, khiến ngay cả cơ hội chống cự cũng không có, liền trở thành bánh bao thịt bị ăn sạch sẽ, hiện cần người giúp đỡ, mới sai người hầu đưa nàng trở về!

Gã keo kiệt này luôn tính toán chi li, nàng ta không nuốt trôi được, đã sớm hạ quyết tâm ngày nào đó sẽ báo thù, chỉ không ngờ ngày báo thù lại đến nhanh như thế, chưa gì đã được đưa về nhà rồi.

Bọn họ không muốn nàng rời nhà, nàng liền cố tình dẫn chị dâu đi cùng, dù không nhiều loạn kế hoạch bắt cướp của bọn họ, thì cũng muốn bọn họ phải vô cùng kinh ngạc!

Mạc Hi Dung lộ vẻ vui mừng cười với nàng ta, hai người bắt đầu trao đổi tin tức mà mình nghe được cho nhau.

Hắc hắc! Không cho nàng ra ngoài phải không?

Hai nàng liền tự mình ra ngoài chơi, chơi đến mức bọn họ luống cuống tay chân!

Ban đêm, mấy gã áo đen theo tuyến đường xe ngựa của Hùng phủ, lặng lẽ đến tòa nhà cũ của Khiên gia, cũng chính là phường thêu mới mở.

“Đây không phải là nhà mới của Khiên phủ.” Thủ lĩnh nhíu mày, thấy rõ nơi này khác hẳn với tin tức trước đây.

Một gã áo đen nhỏ giọng đáp: “Hình như vì thận trọng mà lúc bọn hãn đã đổi địa điểm, ngôi nhà kia đã bố trí người khắp nơi, bất quá đều là mấy võ sư vô dụng, không đáng nhắc tới.”

“Nơi này có người ở lại trông coi chứ?” Thủ lĩnh vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói rõ là kỳ quái chỗ nào.

“Có, Khiên Dương Thù đang một mình trông coi vải dệt bên trong, nhằm đảm bảo ngày mai khi đưa lên kinh sẽ không xuất hiện sai sót gì.”

“Chắc chắn chứ?” Thủ lĩnh cẩn thận hỏi lại lần nữa.

“Chắc chắn.”

“Vậy đi thôi! Chúng ta đi hốt một mẻ lớn nào!”

“Dạ!” Những người khác nhỏ giọng phụ họa.

Đám mây chậm rãi che khuất nửa vầng trăng sáng, tựa như báo trước bọn hãn sắp hứng chịu thất bại.

“Bách Dạng, muội xác định trốn ở đây sẽ không ai chú ý tới chúng ta?”

“Đương nhiên! Từ khi ra đời muội đã trốn ở đây, tính ra cũng đã hơn mười năm, đây là nơi có thể trốn, có thể giấu, lại có thể nghe rõ mọi thứ!”

Hai người lén lút trốn trong hầm ngầm ở nhà kho, nương theo ánh nến mỏng manh là có thể xem rõ hết mọi thứ xảy ra trong phòng ngoài, mà người bên ngoài lại không phát hiện sự có mặt của các nàng.

“Hê! Có người đến rồi!”

Vừa thấy quần áo tả tơi của người bước vào, không cần nhìn các nàng liền biết rõ, người đến nhất định là người định ngủ lại đây đêm nay - Khiên Dương Thù.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền tới vài tiếng động nhỏ, sau đó lại có người lục tà lục tục bước vào cửa.

“Mấy vị đại gia, sao lại đến phường thêu nhà ta trể thế này, không biết là có việc gì quan trọng?” Khiên Dương Thù dùng lễ tiếp đón, dường như chẳng chút ngạc nhiên tại sao hơn nửa đêm lại có người bước vào, thậm chí ai nấy cũng đều hươu dao múa kiếm.

“Họ Khiên kia, biết điều thì đưa bốn xấp vải dệt mà người định đưa lên kinh ra đây, bằng không đừng trách bọn ta không khách khí!” Gã thủ lĩnh nói thứ tiếng Trung ẻo lả kỳ lạ, nghe rất tức cười.

“Các vị đại gia, đừng nói là vải dệt thượng đẳng sắp đưa lên kinh, dù là vải dệt bình thường nhất, muốn mua cũng phải trả bằng ngân lượng, nếu không sao tại hạ có thể có lời?” Khiên Dương Thù không phản ứng gì với uy hiếp của bọn họ, vẫn rất lễ phép.

Nhưng hai người trốn trong hầm ngầm nhà kho thì bị dọa thiếu chút là nhảy dựng.

Trời ơi! Dao kiếm hươu hươu thật dọa người, chỉ một dao là có thể chém đầu đại ca nàng ta rơi xuống đất, sao đại ca lại không sợ chết mà đòi tiền? Cho dù có mai phục, nhưng lúc này cũng đâu phải là thời điểm bàn vấn đề mua bán!

Không chỉ Khiên Bách Dạng lo lắng, Mạc Hi Dung cũng hoảng hốt, bất quá nghĩ đến việc sáng sớm hắn đã rời nhà chuẩn bị, hắn đã sắp xếp hết mọi thứ, nàng liền trấn tĩnh tiếp tục quan sát.

“Bọn ông đây không định mua bán, đương nhiên người sẽ không có lời!” Bên cạnh có kẻ đột nhiên thốt ra một tràng tiếng Nhật, khiến những gã khác cười ha ha theo.

Nghe không hiểu tiếng Nhật, Khiên Dương Thù vẫn ung dung nhàn nhã nói: “Tóm lại, muốn lấy thứ gì, phải đổi bằng ngân lượng, nếu không. Tiền khách!”

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?” Thủ lĩnh hí mắt, nhắc dao chờ một câu trả lời của hắn.

“Rượu gì ta cũng nuốt.chỉ không nuốt lỗ.” Phe phẩy quạt, hắn lạnh lùng trả lời.

“Vậy đừng trách bọn ta độc ác, các huynh đệ ” từ cuối cùng còn chưa nói ra, trong phòng bỗng truyền ra tiếng nữ nhân thét chói tai, cắt đứt hành động của mọi người.

“A a a a a ”

Khiên Bách Dạng không nhịn được nhất thời thét chói tai, không chỉ khiến mọi người trong phòng vô cùng kinh ngạc, cũng khiến nàng và Mạc Hi Dung có nguy cơ bị phát hiện.

“Trong phòng có người, lục soát cho ta!” Thủ lĩnh bình tĩnh lại trước tiên, lập tức ra lệnh.

“Thủ lĩnh, hình như ở đây có căn hầm.” Không lâu sau, có người đã phát hiện ra dấu vết.

“Mở ra.” Thủ lĩnh ra lệnh, vật che chắn ở cửa hầm đã bị đẩy ra.

Khiên Bách Dạng và Mạc Hi Dung hai mặt nhìn nhau, trong đầu đều nghĩ chết chắc rồi!

※※※

Nghe tiếng thét hoảng sợ cao vút của nữ nhân, ban đầu Khiên Dương Thù không thể tin vào lỗ tai mình, đợi khi đám người Nhật đào hai nữ nhân không biết sống chết từ trong hầm ngầm nhà kho ra, thì thậm chí hắn vẫn không thể tin được dụi dụi mắt, tưởng mình khấn nguyện quá độ mà nhìn thấy ảo giác.

“Đại. Đại ca.” Khiên Bách Dạng giống như khóc tang, xấu hổ đến mức không dám nhìn huynh trưởng đang ngập tràn lửa giận. Hu hu, nàng chỉ muốn chơi đùa một chút, không ngờ lại biến thành con tin trong tay bọn xấu!

“Tướng công.” Mạc Hi Dung ngượng ngùng và bất đắc dĩ nhìn sắc mặt tái xanh của hắn.

Chính vì không muốn nàng gặp phải nguy hiểm, mới dặn dò hai người chăm sóc cho nhau. Kết quả thì sao? Coi hắn nhìn thấy gì này? Hai nữ nhân gốc nghề làm hồng kế hoạch của bọn hắn còn chưa nói, còn khiến tay chân, trái tim mình đều biến thành con tin! (tay chân: anh chị em, trái tim: người trong lòng)

Khiên Dương Thù vô cùng tức giận không thốt nên lời, hung ác trừng mắt với hai người, rốp một tiếng, cây quạt gãy nan trong tay bị bẻ thành hai khúc.

“Thủ lĩnh, đây là muội muội và thê tử của hắn.” Một gã áo đen trong nhóm cung cấp thông tin về thân phận của con tin.

“Chà chà! Người không sợ chết cũng không sao, nhưng chưa chắc hai nữ nhân trên tay chúng ta cũng không sợ chết như người đầu nhĩ?” Thủ lĩnh cười nói, chửi thề trên tay không ngừng cọ vào má hai người, tựa như ngay sau đó liền cắt một nhát lên làn da trắng nõn mịn màng.

Ngay khi Khiên Dương Thù định bỏ cuộc mang bốn xấp vải dệt ra, Mạc Hi Dung bỗng dùng tiếng Nhật nói một câu, khiến thủ lĩnh quay đầu lại.

“Mấy xấp vải đó không đặt ở đây, có muốn hắn cũng không lấy ra được, ta dẫn các người đi lấy!”

※※※

“Người nói được tiếng của bọn ta?” Thủ lĩnh có chút kinh ngạc nhìn nàng, cũng trả lời bằng tiếng Nhật.

“Biết một chút.” Nàng gật gật đầu.

“Người nói. thứ chúng ta muốn tìm không có ở đây. Sao người biết được?”

“Ta trộm nghe kế hoạch của bọn họ.” Nàng thuận miệng trả lời, biến người lên kế hoạch nghe trộm thành chính mình, “Bọn họ thừa dịp đêm tối để chuyển hàng lên kinh, nếu không lập tức đi lấy, các người sẽ không có dịp đánh cắp mấy xấp vải kia.”

“Đợi chút! Các người đang nói gì vậy?” Khiên Dương Thù lo lắng hỏi, nhưng nhóm người Nhật đang chuyên tâm nghe tin tức mới nhất, căn bản không rảnh mà để ý đến hắn.

“Vì sao người nói cho chúng ta biết tin tức này?” Thủ lĩnh hoài nghi hỏi.

“Như người nói đó thôi, ta sợ chết.” Nàng lộ vẻ trấn tĩnh nói, “Hơn nữa ta cũng muốn cứu trạng phu của ta.”

“Người đang nói cá gã thư sinh yếu ớt, vô dụng mềm như chân tôm ấy hả?” Bên cạnh có người cười ha ha, khinh bỉ liếc nhìn Khiên Dương Thù.

“Chàng phong phải là chân tôm mềm, chàng là trạng phu của ta.” Mạc Hi Dung nhần nhịn, như đinh đóng cột nhắc lại.

“Sao chúng ta phải tin người?”

“Các người có thể không tin, rồi mặc kệ mục tiêu của các người rời khỏi thành, hoặc có thể thử tin ta, để ta đưa các người đi lấy thứ các người muốn.” Nàng tinh táo ném ra phương án lựa chọn.

Mặc dù không biết dẫn nhóm kẻ cướp này đi sẽ gây ra hậu quả gì, nhưng lúc này hai người bọn họ đang ở trong tay đối phương, cho dù Khiên Dương Thù có nhiều biện pháp hơn nữa, trừ đưa mấy thứ đó cho họ, cũng không còn cách nào thỏa đáng hơn.

Nếu phải đưa cho bọn hắn, không bằng để nàng dẫn bọn hắn rời đi, cứu được một vẫn tốt hơn.

“Dung muội, nàng đang làm gì? Đừng nói thứ tiếng ta không hiểu!” Khiên Dương Thù lo lắng hỏi dồn, không rõ rốt cuộc nàng định làm gì.

Đáng chết mà! Người của hắn đều ở bên ngoài, chỉ cần dẫn nhóm người này đi hắn sẽ có biện pháp, nhưng con tin trên tay bọn họ chính là trở ngại lớn nhất của hắn.

“Được, chúng ta tin người, mau dẫn chúng ta đi lấy vải!” Thủ lĩnh nhận thấy nàng chỉ là một nữ nhân, hắn sẽ không thể lừa dối nàng, quyết định đồng ý.

“Vậy trước hết các người phải để tiểu cô nương này và hắn ở lại đây mới được, bằng không lại kéo theo phiền phức, sao các người có thể lấy bốn xấp vải lụa kia?”

“Người có dụng ý gì?” Yêu cầu kỳ lạ bỗng được đưa ra này khiến thủ lĩnh nảy sinh nghi ngờ.

“Không có dụng ý gì.” Nàng giật mình, tưởng tâm tư của bản thân đã bị nhìn thấu, “Chỉ vì mấy thứ kia là vải lụa thượng hạng, nếu các người không cẩn thận, lỡ như làm hỏng, còn có giá trị gì nữa sao?”

“Ha ha, đúng thật. Tiểu cô nương người còn cẩn thận hơn bọn ta.” Thủ lĩnh khoát tay, mấy nam nhân vốn đang khom chế Khiên Bách Dạng bèn đẩy nàng ta qua một bên. “Nhanh, nhanh đưa chúng ta đi!”

Một đám người Nhật vui sướng vì lần nhiệm vụ này lại đơn giản như thế, buông lỏng cảnh giác, ép buộc nàng ra cửa.

※※※

Vừa ra khỏi cửa, Mạc Hi Dung liền chú ý đến bóng người đang nấp sau cây tùng, trong lòng nàng lên hiểu rõ, lớn gan dẫn một đám người phía sau đi về phía ngôi nhà nhỏ trong vườn rau.

Sau khi bước vào, nàng lập tức lên tiếng: “Vì tránh để vải dệt bị phủ cát bụi, các người đóng hết cửa sổ cửa cái lại trước đi!”

Cảm thấy yêu cầu của nàng không có gì không ổn, lại nói đóng hết cửa sổ cửa cái thì nàng càng không thể chạy đi, trừ người canh chừng bên cạnh nàng, những người khác chia nhau ra đóng hết các cửa sổ cửa cái.

“Ta ra phía sau lấy vải.” Nàng chỉ chỉ ra căn phòng phía sau.

Bởi vì căn phòng phía sau nhỏ hẹp, chỉ đủ ột người đứng, hơn nữa suốt quãng đường nàng vẫn luôn tương đối phối hợp, nhóm người Nhật không nghi ngờ gì, để nàng ra phía sau lấy hàng.

Đi từ từ đến phòng nhỏ bên cạnh, tim nàng đập càng nhanh, thấy không ai trông chừng, nàng vội kéo mở cửa sau bên trong, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Như vậy. Như vậy chắc thoát rồi. hai chân nàng chạy không ngừng, tim đập thành thịch, đầu trí quá kích thích khiến nàng sợ đến mềm chân.

Vừa chạy, nàng vừa chú ý quay đầu xem có ai đuổi theo không, sắp xếp lại các suy nghĩ hỗn loạn vốn dĩ chưa rõ ràng trong đầu, vấn đề dần dần sáng tỏ, có đáp án.

Nếu vừa rồi cuối cùng nàng liếc mắt nhìn hắn, có thể nàng sẽ ghi tạc mỗi cái nhăn mày, mỗi vẻ mặt của hắn.

Nếu tối hôm qua là lần cuối cùng nàng nằm trong lòng hắn, cho dù tiêu hao hết sức lực nàng cũng muốn quần quýt triển miên với hắn cả đêm tận đến khi trời sáng.

Nếu. Nàng còn có thể trở lại bên người hắn, nàng sẽ không bao giờ chần chờ nữa, không bao giờ nghĩ quẩn nữa.

Bởi vì ưa thích của nàng đã sớm biến thành yêu thương rồi.

Nàng yêu hắn, cho nên dù có nghĩ thêm ra hàng loạt biện pháp, nàng vẫn sẽ quay về trong vòng tay của hắn quay về vòng tay mà nàng yêu thích.

“Dung muội!” Mới chạy xuyên qua hành lang, liền nhìn thấy nam nhân lộ vẻ lo lắng chạy vội về phía nàng, phía sau là một đoàn người thật dài, “Có bị thương ở đâu không?”

“Không. Không có.” Nàng thở gấp chui vào vòng tay mở rộng của hắn, chỉ về phía vườn rau nói: “Ta đã lừa bọn hắn tới đó.”

Nhóm nam nhân đi theo phía sau Khiên Dương Thù nghe thấy, vội vàng chạy qua, âm thanh đánh nhau rồi rít nổi lên bốn phía, rồi từng gã từng gã người Nhật mặt mũi bầm dập bị lôi đi.

Một trận kinh hồn, cuối cùng cũng kết thúc dưới ánh trăng.

9. Chương 9

Hết thấy đã yên tĩnh lại, chỉ còn hai người vẫn ngồi chồm hồm nơi hành lang gấp khúc, không cử động, chặt chẽ ôm lấy nhau.

“Chúng. Chúng ta trở về được không?” Mặc Hi Dung bị siết trong vòng ôm không cách nào động dậy, chỉ có thể kéo kéo quần áo của hắn.

Mặc dù bị hắn ôm không có gì không tốt, nhưng tư thế này. Quỳ lâu cũng sẽ tê chân nha!

Hắn vẫn không có phản ứng gì, chỉ ôm chặt nàng không nói, giống như một pho tượng.

“À, chúng ta phải ở đây đợi đến sáng sao?” Hắn làm sao thế? Sao lại không có phản ứng gì? Ít nhất cũng nên đổi tư thế đi chứ! Nàng quỳ tê hết cả chân rồi.

Lần này, cuối cùng hắn cũng có phản ứng, chỉ là không đứng lên, ngược lại đè thẳng nàng xuống, nếu hắn không nhớ rõ là phải dùng tay đỡ cái đầu đáng thương của nàng, va chạm như vậy, cho dù không thành kẻ ngốc cũng sẽ chấn động não.

“Chàng làm gì. vậy?” Nàng còn chưa phản đối xong, dưới ánh trăng lơ mờ chiếu rọi, mặt hấn đanh lại còn ánh mắt lóe đầy lửa giận, khiến nàng kinh ngạc ngay cả lời muốn nói ra cũng quên mất.

“Nàng thích khiến ta lo lắng lắm, đúng không?” Hấn đau đớn xót xa hỏi, cả người tản ra khí thế khiến người ta phát sợ. “Hôm trước mới lạc đường, hôm nay lại chơi đùa đến mức cả cái mạng nhỏ cũng không cần luôn hả?” Vừa nói, hấn vừa vén quần áo của nàng lên, “Khiến ta phiền lòng, làm ta lo lắng, chơi rất vui sao?”

Roẹt một tiếng, váy trong bằng lụa lập tức thành mảnh vải rách.

“Đợi chút.Chàng nghe ta nói đã.” Nàng nghe được tiếng vải bị xé rách thật rõ ràng trong đêm yên tĩnh, hoảng hốt muốn giải thích.

Hấn hừ lạnh, tiếp theo tụt nhanh quần lót ném đi, “Nghe nàng nói? Chẳng phải vừa rồi ta đã phải nghe rất nhiều sao?Giờ nên là nàng nghe ta nói.”

Nàng cảm thấy dưới thân chợt lạnh, trừ váy bị xé mở, dưới thân nàng không còn mảnh vải, không lạnh mới là lạ.

“Đợi chút. rất cuộc sao chàng lại tức giận. ta không hiểu. A ” cảm giác dị vật đâm vào nhoi nhói khiến nàng không thể thốt nên lời.

Hấn không chút lưu tình mạnh mẽ va chạm vào hành lang chật hẹp của nàng, “Không hiểu? Đúng vậy, sao nàng hiểu được? Nếu có thể xé nã ra mà xem cho kỹ, bản thân ta cũng muốn nhìn xem rất cuộc trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì?”

“Đừng. Dừng lại. Đau quá.” Nàng liều mạng đẩy hấn ra, muốn chạy trốn khỏi sự chiếm đoạt không còn lý trí của hấn.

“Từ lúc bắt đầu đến nay, nàng có đặt ta vào lòng không?” Hấn tóm chặt thân thể mảnh mai của nàng, khiến nàng chỉ có thể đón nhận thuận theo cử động của hấn, “Ta nghĩ là không! Nếu có sao nàng lại không hiểu? Sao có thể không hiểu?” Lời cuối hấn nói như rít gào, cử động cũng càng thêm thô lỗ.

Dưới động tác ra ra vào vào của hấn, đóa hoa mềm mại của nàng cũng chậm chậm chảy ra mật hoa làm trơn vách tường nơi bị ma sát, thoáng giảm bớt đau đớn cho nàng.

“Ừm ư. Không phải. Không phải như vậy.” Nàng ngân ngẩn lệ nghẹn ngào nói, nhưng đã không rõ rất cuộc là vì đau hay đau lòng thay hấn.

Vừa rồi khi nghĩ bản thân không thể quay về được nữa, nàng mới hiểu, nếu phải chết như vậy, hi vọng cuối cùng của nàng - chỉ muốn gặp một người - là hấn.

Nàng mới chợt hiểu thích của nàng đã trở thành yêu.

Cho nên dưới tình huống khẩn cấp, thà chính mình đi vào nguy hiểm, cũng muốn bảo vệ hấn và thứ hấn đang giữ gìn như báu vật.

Chỉ là nàng thật sự không hiểu. Rất cuộc. nàng sai ở đâu chứ?

“Đừng khóc!” Hấn giận dữ mắng mỗ, rồi kéo mở vạt áo vùi đầu vào trước ngực nàng, chính là không muốn mình nhìn thấy nàng rơi lệ, “Không cho phép lại dùng nước mắt thu phục ta!”

Hấn thô bạo hôn mút nụ hoa đứng thẳng trước ngực nàng, dục vọng lửa nóng mạnh mẽ giương oai đánh thẳng sâu vào thân thể nàng, mỗi lần ra sức đều khiến cả người nàng căng lên như cánh cung.

“Ta không. Ừm.”

“Chết tiệt! Ta không muốn nghe nàng nói, cái miệng nhỏ nhắn này chỉ nên mở ra rên rỉ, chứ không phải để nói mấy lời đáng vứt đi đó!” Nói xong, hấn hung hăng nhún người đánh tới, khiến cuối cùng nàng không cách nào tỉnh táo để mà nói chuyện.

Hấn gầm nhẹ, nàng rên rỉ, cả người hai người quấn quít chặt chẽ dưới ánh trăng, không thể nói rõ, không thể phân rõ yêu thương đau giận lẫn lộn trong đó, theo sự kết hợp của bọn họ mà tiến hành chống đối không lời.

Phút chốc, hần run run một trận, bắn chất dịch ấm nóng trắng sữa vào sâu trong người nàng, trong nháy mắt hai người cùng lên đỉnh.

Đợi khi hai người bình tĩnh lại, hơi thở dần vũng vàng, hần lập tức bỏ dậy khỏi người nàng, cầm lấy mảnh vải bị hần xé rách ném qua một bên, thô lỗ chà lau chất dịch màu trắng sền sệt mà mình đã trút vào nàng.

“Dậy đi, ta đưa nàng về.” Hần lạnh nhạt nói, thậm chí không với tay nâng nàng dậy.

“Tướng công, ta.”

“Đừng nói thêm gì nữa.” Hần thét lớn ra lệnh, khiến nàng kinh hãi không thể nói nên lời.

Cứ vậy, hai người duy trì khúc mắc yên lặng trở về nhà mới của Khiên gia, vừa đưa nàng vào phòng, hần liền chẳng nói chẳng rằng, xoay người bước đi.

“Đợi chút! Chàng muốn đi đâu?!” Mạc Hi Dung giữ chặt tay áo của hần lo lắng hỏi.

“Ta đến phòng đọc sách, sau này ta sẽ không quay về đây nữa, nàng ở đây một mình cẩn thận suy nghĩ lại đi!”

“Suy nghĩ lại?” Nàng mê mang nhìn hần, “Nghĩ cái gì?”

Nàng biết nàng thích hần, thậm chí cũng biết kỳ thật đó chính là yêu, nàng không hiểu, rốt cuộc hần muốn nàng suy nghĩ điều gì?

“Ai biết nàng sẽ suy nghĩ điều gì? Tùy nàng thôi, dù sao nàng cũng chẳng hề để ta vào lòng.”

Nói xong, hần chẳng thèm quay đầu, ung dung đi ra ngoài, để lại một mình nàng ngu ngơ thất thần đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hần chậm rãi biến mất dưới ánh nắng đầu tiên của ngày mới.

Từ sau đêm ấy, hần không xuất hiện trước mắt nàng nữa, mà nàng vẫn một mình ngẩn người ngồi đợi trong viện, giống người vợ u uất nơi khuê phòng, cứ từng ngày từng ngày chờ hần trở về.

Nhưng hần vẫn không trở về, thậm chí còn chưa từng quay lại thu dọn thứ gì.

Mỗi ngày trừ chờ đợi, nàng chỉ có thể canh giữ nơi cửa viện, đợi nghe tin tức của hần từ Bách Dạng - gần đây vì Hùng Bá Thiên phải đi xa mà ở tạm nhà mẹ đẻ.

“Chị dâu.” Khiên Bách Dạng thấy nàng vẫn ngồi nơi đó, vẫn vẻ mặt đó, nhin không được ửng hồng hốc mắt.

Đều do mình làm hại, nếu lúc đó mình cố nhin đừng thét lên tiếng, bọn nàng sẽ không bị phát hiện, cũng không vì vậy mà chị dâu đành phải ra mặt dẫn đám người Nhật kia rời khỏi, cuối cùng lại khiến đại ca tức giận.

Đều tại mình! Đều tại mình mà!

“Bách Dạng, mọi về rồi?” Cười máy móc với nàng ấy, Mạc Hi Dung chờ nghe chút tin tức hôm nay hần làm gì, ăn gì, cho dù chỉ chút việc nhỏ cũng tốt, chỉ cần có thể tán gẫu chuyện về hần cũng đã dịu đi nỗi nhớ thương của nàng.

“Hôm nay đại ca vẫn mang vẻ mặt như Diêm vương không nói không rằng, chuyện đáng cười nhất là hôm nay ca lại gặp Vương Kim Hoa trên đường, nàng ta nói bậy nói bạ trước mặt ca, tẩu biết kết quả đại ca đã làm gì không? Ca quăng hai cái tát ngay tại chỗ, khiến nàng ta sợ ù té chạy.” Vừa nghĩ tới tình cảnh kia, Khiên Bách Dạng thật muốn cười to ra tiếng, nhưng thấy Mạc Hi Dung bên cạnh hoàn toàn không phản ứng, nàng ta lại nhin không được mà ngừng cười. “Chị dâu. tẩu nghe mà không có phản ứng gì sao?”

Mạc Hi Dung chỉ nhìn thẳng ra phía trước, như đang suy tư chút gì, không trả lời câu hỏi của nàng ta.

Gần đây Khiên Bách Dạng nhin hai người này giận dỗi vụn vụn, một là Đại lão gia kỳ quái mĩa mai cay độc, một lại lạnh nhạt đến mức chẳng muốn nói lời nào, rất giống đứa trẻ không hồn, khiến rốt cuộc nàng nhin không được mà vỗ bàn đứng lên.

“A chịu hết nổi rồi! Hai người đều quá kỳ quái, có chuyện thì cứ nói thẳng ra là được! Mặc gì mà phải giận dỗi vắn vẹo kỳ quái đến thế?”

Người ngồi trên ghế không bị tiếng rống của nàng ta dọa nạt chút nào, vẫn vì chuyện của bản thân mà ngăn người trầm tư.

Khiên Bách Dạng vô lực ngồi co quắp trên ghế, suy nghĩ rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể khiến hai người này hòa thuận như lúc ban đầu.

Bất quá chị dâu đã biến thành bộ dạng này, đại ca cũng đen mặt cả ngày, mặc kệ là thế nào thì cũng không tốt!

Phía này nàng đã hết cách, chắc xử lý phía bên kia là được nhỉ?

Nàng chán phần nhảy người lên, vì ý kiến hay này của mình mà muốn nhảy tung tăng.

Đại ca bày cái mặt lạnh ra thì sao chứ? Nàng là muội muội của hắn mà, nàng không tin hắn sẽ đối xử như với Vương Kim Hoa, thưởng hình hai cái tát.

Đúng, đúng là như thế. Nàng muốn vội vã đi tìm đại ca nói thật rõ, bằng không nếu hai người này tiếp tục lạnh mặt thêm nữa, đến bao giờ nàng mới có cháu nhỏ đáng yêu chứ?

“Đại ca, ca nghe muội nói.” Đi lảng nhẩn suốt theo sau Khiên Dương Thù, Khiên Bách Dạng chỉ kém là chưa quỳ xuống xin lão gia nhà nàng cho nàng chút thời gian.

Từ khi trời còn chưa sáng, vì vội theo bước chân của hắn, nàng dám tự đánh mình một tát để tỉnh lại, kết quả suốt cả ngày, lão gia hắn như làm bằng sắt, đi hết một vòng khắp tòa nhà, lại vẫn không chịu cho nàng chút thời gian.

“Nghe muội nói.Ui da.” Cả người đụng trúng người đột nhiên dừng lại, Khiên Bách Dạng cũng không dám oán giận, vội nắm lấy tay hắn sợ hãi hỏi: “Đại ca, có thể nghe muội nói không?”

Khiên Dương Thù lạnh lùng trừng mắt liếc nàng một cái, ý bảo nàng có lời mau nói, có rắm mau thả, hắn không rảnh mà quáng quắc luẩn quẩn với nàng.

“Muội muốn nói, hôm đó không phải lỗi của chị dâu.Này này, đợi chút! Sao ca lại đi?” Nàng còn chưa giải thích xong mà!

“Nếu để nghe mấy lời dư thừa này, ta đây không rảnh!” Sao con bé Bách Dạng lại thừa hơi nói mấy chuyện tạp nhạp này? Không phải mỗi ngày con bé đều đến thăm nàng sao? Sao không nói mấy chuyện về nàng đi chứ?!

Bởi vì hắn rất muốn nghe tin tức có liên quan đến nàng.

Chết tiệt! Cho dù hắn cố quyết tâm không nhìn tới nàng, nhưng lại không cách nào khắc chế bản thân đừng nghĩ đến nàng nữa.

Không có hắn ở bên cạnh nhắc đi nhắc lại, chăm sóc, nàng có thể lại quên ăn cơm không? Buổi tối đi ngủ có lại đá chân không? Có thể.Haizzzzzz! Sao hắn lại giống bà mẹ chăm con thế này?!

“Được! Muội nói chuyện dư thừa, ca không cần nghe, không cần để ý, cũng quên luôn việc chị dâu như đứa trẻ ngớ ngẩn không thèm nói chuyện luôn đi! Dù sao lão đại gia nhà ca cũng không thèm nghe mấy lời dư thừa của muội!” Thái độ này của hắn thực chọc Khiên Bách Dạng bực bội, khiến nàng cũng day nghiêng đáp lại.

Nương tử là ai? Tương công người ta còn không để ý, nàng chỉ là một cô em chồng, tội gì phải nhiều chuyện giúp tháo gỡ chứ?

Khiên Dương Thù kéo tay áo nàng, trầm giọng hỏi: “Muội vừa nói nàng làm sao?”

“Tẩu ấy còn có thể làm sao nữa? Cả ngày ngồi đợi trong phòng, nếu không thì đợi ở đình hóng mát, ngơ ngẩn chờ cái gã tương công không biết khi nào sẽ hết buồn giận trở về thăm tẩu ấy, nếu lên tiếng cũng chỉ

hỏi tin tức của ca. Ca thật nhẩn tâm, cứ vậy không nghe không hỏi mà vút tẩu ẩu trong nhà, ra ngoài làm ông chủ lớn!” Mỗi lời nàng chỉ trích, tựa như từng mũi tên nhọn đâm vào lòng hắn.

Nàng đang đợi hắn, cả ngày cả đêm ngồi trong nhà chờ hắn?

Hắn còn tưởng nàng sẽ cảm thấy vui vẻ khi hắn không nghe không hỏi, tưởng rằng thậm chí nàng cũng sẽ không để ý đến sống chết của hắn, không ngờ mỗi ngày nàng vẫn quan tâm đến tin tức của hắn.

Lần nói chuyện trước có phải nàng đã rơi lệ vì hắn không?

Như vậy có phải là đã có chút cảm tình với hắn không?

Nàng có yêu say đắm chân thành như hắn không?

Hắn muốn biết, hắn muốn hỏi cho rõ.

“Aizzz! Ca đi đâu? Mọi người chưa nói xong mà!” Chỉ thấy hắn còn chưa nghe xong, liền giống như cưỡi ngựa phóng đi đâu mất, Khiên Bách Dạng không khỏi kinh ngạc kêu lên.

Một kẻ không phản ứng, kẻ khác lại không nhẩn nại. Vậy. Đến lúc nào mới có thể vén mây đen nhìn thấy trời xanh đây?

Yên tĩnh.

Đã nhiều ngày, hắn lại lần nữa bước vào phòng ngủ, cảm giác - cũng chỉ có thể mô tả bằng từ này.

Không giống nơi trầm tĩnh nhàn tản trước kia của nàng, mà là dạng yên tĩnh không hồn giận, khiến người ta có cảm giác không có hơi thở cuộc sống.

Hắn đi đến trước giường nhìn nơi hé mở trong chăn, nếu ngực nàng không khe phập phồng, hắn hẳn đã hoài nghi có phải nàng sẽ cứ vậy mà rời đi hay không.

Tựa như trước kia nàng từng nói, trở về nơi xa xôi ấy của nàng. Đột nhiên, tay nàng cử động, hé mở đôi mắt, rồi lại khép mi.

Hắn tưởng đây là hành động vô ý thức khi nàng ngủ mơ, nhưng nàng bỗng nhích người, chui vào lòng hắn.

“Đừng không để ý tới thiếp.Đừng. hết yêu thiếp.” Mắt nàng vẫn khép chặt, miệng thì thào nói, tay mềm đang nắm lấy hắn khẽ run rẩy.

Nàng không nói nàng yêu hắn, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy nàng đã nói một câu như thế.

Ít nhất. Ít nhất trong lòng nàng, hắn không phải là người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, cũng không chỉ là ân nhân cứu mạng, mà là nam nhân của nàng.

Một nam nhân mà nàng muốn được yêu.

Hắn cúi người hôn lên môi nàng, nhẹ nhàng như sợ sẽ hủy hoại nàng. “Không đâu, sao ta có thể hết yêu nàng.”

“Hử?” Cảm nhận được sức nặng trên môi, nàng yếu ớt thốt lên, rồi mới mở đôi mắt ngập sương mù, toát ra nụ cười tươi tắn, “Ôm thiếp.”

“Tướng công ta đương nhiên rất vui lòng, bởi vì ta cần bổ sung đầy đủ phần bị thiếu của mấy hôm nay.”

Như để bồi thường cho sự thô bạo đêm đó, hắn dịu dàng mà thông thả cởi quần áo của nàng, rồi mới tỉ mỉ nhẹ đặt nụ hôn lên những nơi hắn từng dày vò.

“Đêm đó ta điên cuồng, hắn đã khiến nàng rất đau.” Bàn tay to chậm rãi trêu chọc nhụy hoa ửng hồng đã dần ầm ướt của nàng, thông thả mà khiêu khích thiêu đốt dục vọng của nàng.

“Hết. Hết đau rồi. Ừm.” Va chạm của hấn giống cọng lông chim khê lướt qua, khiến nàng run rẩy từng trận.

“Thật đã hết đau rồi? Để ta nhìn kỹ xem nào.” Hấn kéo mở hai đùi của nàng, chăm chú và cẩn thận xem xét nếp gấp xinh đẹp nơi nhụy hoa.

“Đừng nhìn!” Nàng e thẹn nói, càng khiến hấn muốn trêu đùa thêm.

“Sao lại không nhìn? Nơi này rất đẹp.Nếp gấp này khiến ta không thể rời mắt.” Hấn vươn ngón tay ra lần theo, phát họa hình dạng đường viền nơi cánh hoa, kích thích bằng mọi cách lại cố ý không khiến nàng được thỏa mãn.

“Đừng đùa, chàng tiến vào đi.” Nàng cầm lấy cái tay làm loạn của hấn, hiềm khi mềm mại xấu hổ thốt ra lời yêu cầu.

“Cái miệng nhỏ nhắn này càng lúc càng mê người!” Hấn khê cười nắm ngược lại tay nàng, “Bày tỏ lời này mà không sợ ta sẽ không để nàng còn sức mà xuống giường sao?”

“Không sợ.” Chỉ cần nằm trong lòng hấn, nàng có gì phải sợ?

Hấn kéo gối kê dưới mông nàng, rồi mới thoáng nâng thắt lưng nàng lên, chống vật to lớn nóng bỏng, mở rộng khe sâu ngọt ngào ẩm ướt của nàng.

“Khoan đã, chúng ta từ từ chút đã.” Hấn khắc chế dục vọng muốn tận tình rong ruỗi, mặc kệ mồ hôi trên trán tí tách rơi xuống.

Chết tiệt! Nhiều ngày không chạm vào nàng, hấn thật muốn tha hồ rong ruỗi trong người nàng, nhưng lại sợ làm đau nàng, khiến hấn chỉ có thể cắn răng nhẫn nại.

“Ừm. Tướng công.” Nàng cảm thấy bất mãn với cử động quá thông thả của hấn, không ngừng xoay eo kháng nghị.

“Sao nàng lại nóng nảy thế?” Hấn cắn răng phớt lờ thúc giục của nàng, cố gắng kiên trì tốc độ đang đưa.

“Không phải. Thiếp. Ừm.”

“Không phải?” Hấn nhíu mày, “Vậy chúng ta liền tiếp tục. Tốc độ thế này đã tốt chưa? Hay chậm thêm chút nữa?”

“A ư.Đừng đùa như vậy.” Nàng khó chịu lắc đầu, da thịt trắng nõn bắt đầu ửng ra một lớp mồ hôi mỏng, “Thiếp muốn.”

“Dung muội.Nàng có yêu ta không?” Hấn nín nhịn thật nhiều, muốn đợi nàng cầu xin rồi mới hỏi.

“Vì sao. Vì sao lại hỏi vào lúc này. Ừm.” Nàng thở gấp, khó hiểu nhìn hấn.

“Ta muốn nghe nàng bày tỏ tình cảm.” Hấn đã nói vậy nhiều lần, đương nhiên cũng muốn nghe rõ cảm giác của nàng với tình yêu của mình.

Cho dù hấn từng nói, hấn không quá để ý. Nhưng dù sao cũng không thể không thêm để ý?!

Bởi vì hấn là thương nhân cũng là nam nhân! Đến hấn cũng đã hối hận vì lời nói của mình, đương nhiên hấn cũng hi vọng nữ nhân mà hấn yêu thương cũng yêu thương hấn.

“Ôm thiếp.Thiếp sẽ cho chàng biết.” Nàng khép hai đùi vòng ôm thắt lưng của hấn, kéo hấn về phía mình.

“Thật sao?” Hấn vừa nghe sự trao đổi này không khỏi mừng rỡ như điên, nhưng lại không nhịn được mà hoài nghi có thể dễ dàng thế không.

“Chàng không tin?” Nàng nâng thắt lưng lên, chậm rãi di chuyển thân mình hấp dẫn hấn.

Mặc kệ hấn muốn nghe điều gì, chỉ cần lúc này hấn tận tình yêu nàng, nàng sẽ nói hết. Chắc chắn là thế. “Ta tin! Giao dịch này được thông qua!” Hấn nhếch miệng cười, đôi cánh tay ôm hai bên hông nàng, bắt đầu vội vàng tận lực đang đưa.

“AUm.” Nàng đã quên lời vừa nói, trong suy nghĩ chỉ còn hoan ái.

“Vậy có thoải mái không?” Hấn vươn tay đến nơi đang kết hợp, vì ân ái mà chảy ra càng nhiều ái dịch của hai người, khiến cử động của cả hai càng thêm dễ dàng.

“UmĐừng vội nữa.Xấu hổ lắm.” Nàng vội ôm chặt hấn, nhanh chóng dang đôi môi hồng, muốn làm cho hấn không thể hỏi ra vấn đề khiến nàng phân tâm và xấu hổ nữa.

“Được, không vội, tương công ta chỉ làm thôi.”

Hai người không ngừng va chạm với nhau, môi lưỡi không ngừng quấn quýt nóng bỏng, giống như muốn bù lại mấy ngày đã rời xa.

Nàng bởi vì hấn cố ý mạnh mẽ tạo ra khoái cảm mà run rẩy, hấn cũng vì đã lâu chưa hoan ái mà kích động không thôi, trong nhất thời, hai người như mất đi lý trí không thốt được một lời.

Bởi vì lúc này, vận động yêu đương và thở dốc dồn dập chính là ngôn ngữ duy nhất có thể thể hiện trọn vẹn tình cảm của bọn họ.

Đến nỗi cho dù cuối cùng nàng có hết lòng thực hiện lời hứa, nói ra đáp án hấn muốn biết hay không? Đường như cũng không còn quan trọng nữa.

10. Chương 10: Đoạn Cuối

Mấy năm sau, sau buổi trưa một ngày mùa thu, lúc Mạc Hi Dung vui vẻ sung sướng ngồi trong đình hóng mát uống trà, hưởng thụ cảnh đẹp hiếm có của mùa thu, thì một cậu bé trai mặc quần áo nô bộc, sắc mặt rõ ràng là khó chịu bưng trà, bước từng bước thật cẩn thận vào đình.

Ngay lúc nàng thấy quái dị là từ khi nào trong phủ lại nhận cả nô bộc nhỏ tuổi như thế, vừa ngẩng đầu cẩn thận quan sát, thiếu chút nữa liền đánh rơi cây quạt trong tay.

Nguyên nhân chính là, đứa trẻ này rất giống Hồn Thế Ma Vương (ma vương hại đời) mà nàng khó nhọc sinh ra.

Gọi nhóc là Hồn Thế Ma Vương hoàn toàn không chút oan ức, rõ ràng không ai dạy nhóc chơi đùa náo loạn, nhóc lại luôn có biện pháp chọc người ta dở khóc dở cười, bất quá nàng mãnh liệt hoài nghi thằng nhóc này căn bản giống hệt cha nó, là một con hồ ly không hơn không kém, chẳng qua công lực còn yếu, cho nên mới dễ dàng lộ rõ cảm xúc trên khuôn mặt như thế!

Vừa nghĩ tới điều này, vì muốn xem thử nhóc con này lại muốn giở trò gì, nàng nghiêm sắc mặt, bình tĩnh chờ nhóc con giở trò.

“Phu nhân, mời uống trà.” Bé trai bưng trà đặt lên bàn, cung kính nói.

Gì vậy, sao cả mẹ ruột mà cũng không nhận thế? Hay đang chơi đùa sắm vai nhân vật nào? Nàng thiếu chút bật cười run run cầm chén trà.

“Khiên Vạn Nhẫn, thầy đã dạy con như thế?” Nàng nhíu mày cười nhẹ, nhìn gương mặt nhẵn như mướp đắng của con.

“Không, phu nhân, con biết mình được nhận nuôi từ nhỏ, nên đương nhiên phải ngoan ngoãn một chút.” Khiên Vạn Nhẫn vô cùng đáng thương nói, chỉ còn chưa nước mắt mũi đầm đìa thôi.

Nhận nuôi? Đây là lời đồn do kẻ ngu ngốc nào tùy tiện bịa ra?

“Ai nói?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Con nghe người bên ngoài nói. Lão gia yêu cầu phu nhân không tiếc tiêu tốn vàng muông bạc vạn, còn con không phải là con ruột, cho nên mới để con mặc quần áo tả tơi như ăn màyhu hu. Cho nên nhất định là con được nhận nuôi.”

Vừa nghe xong, vẻ mặt vẫn luôn không lộ vui buồn thương giận của Mạc Hi Dung như sắp phun lửa, nhưng không phải vì người đồn thổi, mà là vì nam nhân đã tạo ra cảnh tượng này.

Nàng đã nói, ít nhất phải cho con ăn mặc bình thường một chút, cho dù không phải là tơ lụa gấm vóc, ít nhất cũng đừng sửa quần áo của hần cho con mặc.

Hần còn ngại biện đây là truyền thống của Khiên gia, từ nhỏ phải nhận biết khổn khó, để con trai có thể hiểu được thế nào là nét đẹp siêng năng tiết kiệm trong việc quản lý gia đình, kết quả chính là bắt đứa nhỏ mặc quần áo cũ của hần, khiến nhóc con nhìn như gã ăn mày đến trời còn biết quần áo của hần mà tháo ra thì chẳng có mảnh nào còn nguyên vẹn!

“Nói vậy!” Nàng khê thốt, an ủi con trai, “Sáng mai liền vứt hết mấy bộ này đi, may vài bộ mới.”

“Nhưng mà.” Tròng mắt đảo tròn, phát giác ngân lượng đang đi về phía đình hóng mát, nhóc lại buồn bã khóc nức lên, “Nhưng người ta còn nói, cha đối xử với mẹ cực tốt, nhưng mẹ luôn chẳng dịu dàng nhã nhặn với cha, đừng nói là. yêu cha!”

Thấy nam nhân kia chợt dừng lại bên gốc cây tùng, Khiên Vạn Nhẫn cười thầm trong lòng. Cha à! Lần này con cho cha một ân huệ lớn, chờ cha khen thưởng đó!

“Là ai nói vậy?” Mạc Hi Dung hoàn toàn không biết mình đã sớm rơi vào cạm bẫy của Hổn Thế Ma Vương, bắt đầu ngây ngốc bày tỏ tình cảm của bản thân. “Dù mẹ không dịu dàng nhã nhặn, cũng không chứng tỏ mẹ không yêu thương cha.”

Trời sinh sắc mặt nàng vẫn luôn nhàn nhạt yên tĩnh, lại nói, lúc ở cạnh hần nàng đã lộ không ít biểu cảm mà!

Nam nhân đứng bên gốc tùng nghe mà chấn động, Khiên Vạn Nhẫn lại thừa dịp nhiệt tình hỏi tới, “Vậy nên.mẹ rất yêu cha?”

“Không yêu sao lại sinh Hổn Thế Ma Vương như con đến lừa mẹ!” Đến lúc này, nàng mới biết rõ nhóc con này đang giở trò lừa nàng.

Trước đó hần nhóc con này đã hô hào đòi may quần áo mới, chắc đã bị Đại lão gia nhà này từ chối, không ngờ thẳng nhóc thông minh này lại dám chạy đến tính toán với nàng.

Chỉ là Mạc Hi Dung không ngờ được, nhóc càng chơi càng hứng trí, còn giúp cha ruột dò hỏi tình cảm của nàng.

“Ha ha, cha à! Nhớ thưởng cho con đó!” Khiên Vạn Nhẫn lớn tiếng hô lên, muốn nam nhân đứng bên gốc tùng kia nghe cho rõ.

Nhóc cười hì hì chạy đi, thức thời chưa không gian lại cho cha mẹ mình.

※※※

“Dung muội, ta đợi lời này thật lâu!” Khiên Dương Thù cười hì hì bước ra từ bên cây tùng, trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

Aizzz, hần cường bức dụ dỗ đều không thể khiến nàng bày tỏ yêu thương, không ngờ thẳng nhóc lại có biện pháp, chỉ hai ba câu liền khiến nàng nói ra.

Xem ra là không thể không thưởng.

Mạc Hi Dung nghe xong, vội vàng xoay người, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Đừng nói cha con nhà này hợp tác lừa nàng nhé?

Hổn Thế Ma Vương kia, chút nữa nàng không lột da nó mới là lạ! Nàng thầm mắng trong lòng, cũng ngạc nhiên sao mình lại dễ dàng lọt bẫy như thế, hơn nữa còn là kẻ trong kế.

“Chút nữa đừng phạt con, nếu không có con, không biết ta phải đợi bao lâu mới biết được là nàng vẫn luôn yêu ta.” Khiên Dương Thù cười ôm nàng ngồi lại trên ghế, để nàng bớt ngượng ngùng đối mặt với hần.

“Tại chàng quá ngu ngốc.” Nàng nhẹ thở dài.

Nàng tưởng nàng không nói hần cũng sẽ biết, không ngờ cuối cùng vẫn dùng cách thức lừa gạt này ép nàng nói ra!

“Cho dù trong lòng luôn hiểu, nhưng ta vẫn muốn nghe nàng chính miệng nói ra.” Hấn khẽ xoay mặt để nàng nhìn mình, “Cho nên, nói lại một lần nữa đi?”

Nam nhân thật đúng là được lợi mà còn lém lỉnh. Bất quá. Mà thôi!

“Ta yêu chàng, thực vui vui vẻ vẻ. yêu chàng.” Nàng nhìn mắt hấn, đôi cánh tay câu lấy cổ hấn, khi thốt ra lời cuối cùng thì tự nâng môi hôn.

Đình hóng mát bị đôi vợ chồng hôn nhau đến bốc hỏa, Khiên Vạn Nhẫn trốn một bên rình xem thấy cha mẹ hôn nhau khó rời liền vội vàng ôm bàn tính nhỏ chạy đi.

Ha ha, nhóc con vừa mới nhìn thấy phụ thân ra dấu hai lần về phía hấn.

Một là năm, muốn thưởng hấn năm xâu tiền, một dấu hiệu khác là xua tay muốn hấn lập tức rời đi.

Bởi vì cha muốn cố gắng sinh cho hấn một muội muội! Hấn hiểu, hiểu ba chữ “kẻ thức thời” này nên diễn thế nào.

Cho nên đã ngay lập tức chạy đến chỗ thúc thúc ở phòng thu chi lấy ngân lượng! Rồi chờ cha mẹ nóng bỏng xong, hấn sẽ có đệ đệ hoặc muội muội để bế.

Gió thu lay động, những lời yêu thương thoảng nhẹ trong không khí, thường nói mùa thu là mùa ly biệt, kỳ thật đó lại là thời tiết thích hợp để yêu say đắm, bởi vì.nơi đây tràn ngập yêu thương.

—————o0o—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phu-quan-keo-kiet>